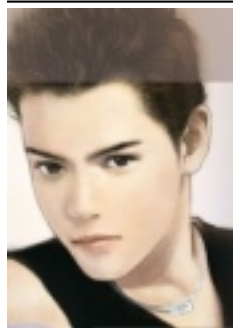

Tướng Quân Không Tốt Truy

Contents

Tướng Quân Không Tốt Truy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	40
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10: Ngoại Truyện Thiên — Cầm Thú Bước Đầu Tiên	60

Tướng Quân Không Tốt Truy

Giới thiệu

Một vị tướng quân thất bại thảm hại ở trên chiến trường đã vậy còn bị muội muội trêu chọc anh mất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-khong-tot-truy>

1. Chương 1

Có điểm chua, có điểm ngọt, còn có..... càng nhiều lửa giận

Hồ quốc —

Hồ Tiểu Man mân mím cánh môi phẩn nộ, khuôn mặt trái đào nhỏ nhắn điểm lệ ẩn hiện chút giận hờn lạnh lẽo, bàn tay tuyết trắng cầm bút lông, dùng lực lưu lại trên trang giấy hàng chữ thanh tú.

Nếu không phải còn giữ một tia khắc chế trong lòng, bút lông trên tay chỉ sợ đã bị nàng bẻ gãy làm hai nửa.

Nghĩ đến Hồ Tiểu Man nàng thân là công chúa Hồ quốc, từ nhỏ thích gió được gió, muốn mưa liền mưa, chưa cần nói đến nàng là tôn quý thân phận, chỉ bằng diện mạo động lòng kiều diễm đã đủ khiến cho đám nam nhân tranh nhau quỳ dưới váy nàng.....

Ngoại trừ có một người.

Nghĩ tới người kia, ngón tay ngọc ngà càng thêm dùng sức, khiến cho chữ viết hơi bị vắn vẹo.

Thích là cảm giác gì?

Nàng thích nam nhân kia suốt mười năm, sùng bái hắn, ái mộ hắn, đem hắn trở thành cao hơn tất cả, trở thành thần trong lòng mình, là cả bầu trời của nàng, là mọi thứ.

Nàng luôn miệng nói phải gả cho hắn, nhưng nam nhân kia mở miệng ngậm miệng nói một hồi, rồi cuộc liền đem nàng thành tiểu muội muội mà đối đãi.

Đi chết đi! Ai thèm muốn làm muội muội của hắn?! Phía trên nàng còn có đến bảy ca ca, cần gì lại thêm hắn?! Nàng chỉ thiếu trượng phu mà thôi.

Trước đây nàng chưa để ý tới, dù sao hồi ấy tuổi còn nhỏ, lẻo đẻo đi theo một thiếu niên toàn tài như hắn, quả thật chỉ có thể bị coi là tiểu muội muội.

Nhưng hiện tại nàng đã muốn đến tuổi cập kê, mười tám tuổi không nhỏ, vậy nhưng nam nhân kia vẫn coi nàng là tiểu muội muội!!

“Muội muội? Lão nương cái gì nên có đều đã có (tức là ngực có mông có, cái gì cũng có, sẵn sàng hết ảy;))), những năm qua lớn lên bao nhiêu mà vẫn coi ta là muội muội, Thương Nguyệt Ngạo Vũ, người là bị mù mắt sao?!” Hồ Tiểu Man oán hận nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoát nhìn có điểm dữ tợn.

Tính nhẫn nại của người là có hạn, đuổi theo hắn mười năm, hiện giờ tính nhẫn nại của nàng đã tiêu hao đến sắp cạn.

Nếu yên lặng ôn tồn theo đuổi hắn vẫn không được lọt vào tầm mắt, còn bị đem lời của nàng trở thành mã nhĩ đông phong, vậy đừng trách nàng dùng ép buộc!

['Mã nhĩ đông phong' (tai ngựa, gió đông): lấy từ câu thơ “Nhớ mười hai đêm lạnh Vua Đạp uống một mình” — Lý Bạch :

.

Thế nhân văn thử giai điệu đầu

Hữu như đông phong xạ mã nhĩ

Dịch nghĩa là:

”Mọi người trong thế giới đều nghe thấy và lắng đầu

Thật giống như gió xuân thổi qua tai ngựa”.

Ý nghĩa tương đương với ‘đàn gảy tai trâu’, ‘nước đổ là khoai’, ‘như vịt nghe sấm’ của tiếng Việt ta :D]

Viết đến dòng chữ cuối cùng, lại cầm lấy ngọc ấn điểm ở góc, nhìn bức thư chính mình vừa hoàn thành, Hồ Tiểu Man vừa lòng nhếch cánh môi nở nụ cười nhẹ.

Nàng là công chúa Hồ quốc, cũng là nữ vương Hồ quốc trong tương lai.

Đất nước nàng vốn lấy nữ quyền trị quốc, nữ làm chủ bên ngoài, nam làm chủ gia đình bên trong, nữ nhân có thể có được nhiều trượng phu cùng lúc mà nam nhân lại chỉ được chọn một— đương nhiên nam nhân vương tộc là ngoại lệ không nói.

Tuy thế, nam nhân vương tộc lại luôn luôn bị đẩy ra ngoài lấy vợ, để tránh bọn họ nếu ở trong nước, có thể sẽ tạo phản giành quyền vương vị, cho nên bảy ca ca trên nàng toàn bộ đều bị ‘gả’ ra ngoài.

Ở phía nam Hồ quốc, cùng Thương Nguyệt quốc lấy tòa Trường Thành làm ranh giới phân chia, hai quốc gia vì tranh đoạt đất đai mà mấy trăm năm qua đánh nhau không dứt, cho đến tận mười năm trước, song phương mới kí hiệp ước hòa bình chấm dứt chiến tranh.

Năm ấy, cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thương Nguyệt Ngạo Vũ.....

Một vị tướng quân tuổi còn niên thiếu ngạo nghễ ngồi trên tuần mã, dựa vào thân thủ dũng mãnh cùng cơ trí toàn tài, làm cho binh mã Hồ quốc liên tiếp bại lui.

Đứng ở trên tường thành, từ rất xa, nàng liền nhìn đến vị tướng quân trẻ tuổi kia mặc chiến bào ngân bạch (xám trắng), hấn giống như thiên thần hạ phàm, không ngại địch nhân, chưa từng lùi bước.

Ngay tại thời khắc ấy, lòng của nàng đều đã chấn động.

Khi ấy nàng còn nhỏ nên không hiểu tâm động là gì, chỉ biết, ánh mắt chính mình làm thế nào cũng rời không ra hình bóng hấn.

Thế rồi sau đó, mẫu thân cùng Thương Nguyệt quốc kí hiệp ước hòa bình. Trong yến hội, nàng lần đầu tiên nhìn gần Thương Nguyệt Ngạo Vũ, một thiếu niên tuần mã như vậy, bộ dáng tao thanh nho nhã một chút cũng nhìn không ra điểm nào là võ tướng, trông qua như một bạch thư sinh phiêu phàm.

Nhưng, nàng biết là hấn.

Lòng ngực rộn kích động, thẳng thắn đập thực nhanh..... hào quang chói mắt này của hấn không phải ai cũng có.

Mà cũng từ sau thời điểm ấy, nàng liền quần quít bên kẻ kia, luôn miệng gọi hấn Vũ ca ca, Vũ ca ca, luôn ngược đầu lên nhìn hấn, luôn truy hấn ở phía sau, muốn hấn chờ nàng lớn lên, muốn hấn cưới nàng.

Còn hấn thì luôn sang sảng cười, coi việc là giỡn không đáng lo, chỉ đơn giản là xoa xoa đầu nàng rồi xoay người rời đi.

Bên người hấn luôn quay chung quanh thật nhiều mỹ nhân thành thực xinh đẹp, trong mắt của hấn nghiêm nhiên không có nàng, bởi vì nàng là tiểu muội muội, vĩnh viễn cũng không lớn hơn một tiểu hài tử lằng xằng chạy theo hấn.

Kích động trong lòng sớm chuyển thành tình yêu nồng đậm say đắm, việc hấn phớt lờ làm cho lòng nàng dấy lên ngọn lửa phản nộ, rồi sau đó... âm âm hừng hực đốt thành đại hỏa.

Tính người nhẩn nại là có hạn, Hồ Tiểu Man nàng không có khả năng lại mặc hấn phớt lờ bỏ qua nàng.

Nàng muốn hấn, phải gả cho hấn.... Không đúng! Là hấn phải ở rể, trở thành phò mã của nàng!

Gọi lên khoe môi xinh đẹp, vẽ mặt nàng quyết tâm chắc chắn.

“Hừ! Ngoại trừ ta, người đừng mơ tưởng có một nữ nhân khác!”

Hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng nồng đậm dục vọng.

Hồ Tiểu Man đối với bản thân mình vô cùng tự tin. Nàng cùng Thương Nguyệt Ngạo Vũ đã hơn một năm không gặp mặt, một năm qua, nàng trưởng thành không ít, không hề còn một đặc điểm nào là tiểu nữ nhi như trong trí nhớ hấn.

Không bao lâu nữa nàng sẽ kế thừa vương vị, trở thành nữ vương mới của Hồ quốc, hiện tại chỉ còn thiếu một phò mã bên cạnh.

“Vũ ca ca, người không thể chạy trốn,” Cầm lấy án thư, Hồ Tiểu Man đắc ý nở nụ cười.

Ha ha, một năm không gặp, nàng chờ mong khi nhìn thấy hấn, hấn sẽ có phản ứng.....

Không biết trong mắt hấn có thể có tia kinh ngạc bất ngờ?

Nàng thực chờ mong nga

~.

.

.

Thương Nguyệt quốc—

Lâm triều, trên đại diện là một mảnh yên tĩnh, thậm chí còn mang chút hơi hướm giận giữ kinh hoàng.

“Thực ngược ngùng, ta vừa rồi nghe không được rõ cho lắm, làm phiền người nói lại lần nữa xem.” Khuôn mặt anh tuấn của Thương Nguyệt Ngạo Vũ xưa nay nho nhã ôn hòa, nay lại có điểm ẩn giận cứng nhắc, hần hoài nghi chính mình vừa mới nghe lầm?!

Không chỉ có hần, mà tinh thần là toàn bộ văn võ bá quan trong triều lúc này đây đều đang ngốc lảng, hoài nghi đôi tai của chính mình có phải bị lảng.

Mà Thương Nguyệt Phi Hoàng ngồi trên ngôi vị hoàng đế thì nháy mắt mấy cái, khéo léo nhếch cong môi, giơ lên ý tràn ngập hứng thú: “Vệ công công, người đọc lại một lần.”

“Tuân lệnh.” Vệ công công cung kính gật đầu, nhìn bức thư trên tay, âm thanh trong trẻo vang lên nội dung từng câu từng chữ.

“Hồ quốc cảm thấy mười năm hòa bình cùng quý quốc thực không dễ, vì để củng cố tình hữu nghị song phương nên muốn cầu thân cùng quý quốc, làm cho đại tướng quân quý quốc là Thương Nguyệt Ngạo Vũ trở thành phò mã công chúa Hồ quốc chúng ta, cũng là để xúc tiến hai bên cùng chung giữ hòa bình, tin tưởng nữ hoàng sẽ không cự tuyệt đề nghị nêu trên.”

Thanh âm tuyên đọc vang vọng quanh quẩn trong đại diện lộng lẫy, bốn phía đáp lại là lặng ngắt như tờ, im lặng đến nỗi ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“Cầu thân? Phò mã?”

Hồi lâu sau, Thương Nguyệt Ngạo Vũ vẫn là không dám tin hỏi lại:

“Vệ công công, người xác định không nhìn lầm chứ?”

“Khởi bẩm tướng quân, tiểu nhân nhìn xem rất rõ ràng.”

Tướng mạo tuấn tú, Vệ công công cung kính đáp lại, gấp vế mặt Thương Nguyệt Ngạo Vũ vẫn như cũ không tin, bèn đưa ra bức tín trong tay: “Hay tướng quân có muốn đích thân xem lại?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ đoạt lấy bức thư, nhanh chóng phóng mắt lướt qua một lần.

Hần càng xem, sắc mặt càng xanh mét, ngón tay không ngừng run run, miệng mấp máy, một cái tên theo tiếng rống giận bất ngờ bật ra.

“HỒ. TIỂU. MAN!!!”

Không cần động não cũng biết bức thư này là nàng viết ra, hần lại có thể không nhận ra nét chữ của nàng sao.

Nhưng là ấn kí đỏ chót tại góc thư lại khiến cho người ta không thể nhắm mắt làm ngơ, đó là ấn tỷ của nữ hoàng Hồ quốc, một khi đánh dấu lên, liền có nghĩa đây không phải trò đùa.

Hần không ngờ tới Hồ Tiểu Man dám làm như vậy.

Tuy rằng nàng vẫn luôn miệng nói phải gả cho hần, nhưng lúc đó nàng mới là nít ranh mấy tuổi đầu nha! Hần hoàn toàn coi việc không đáng lo, chỉ nghĩ là mê luyện nhất thời của tiểu cô nương còn chưa hiểu chuyện.

Hơn nữa bộ dáng nàng quả thực đáng yêu, cá tính lại vô cùng hoạt bát, mặc dù có điểm rất tùy hứng nhưng lại không khiến người chán ghét, cho nên từ khi hần nhậm chức đóng ở biên quan, nàng lúc nào cũng quấn quít bên cạnh vui vẻ.

Ở trong mắt hần, nàng chính là một tiểu muội muội dễ thương, hần cũng không phải cảm thú, sao có thể đối với nàng như một thiếu nữ mà ra tay?

Huống chi hần cho rằng, loại mê luyện nhất thời này sẽ rất nhanh biến mất, cho nên hần căn bản không để tâm trong lòng, không ngờ nàng thế nhưng có thể xuất ra chiêu này——

Đáng chết! Nếu nàng lúc này ở ngay trước mắt, hần nhất định sẽ hung hăng bóp chết tiểu cô nương nghịch ngợm kia!

Bỏ qua đám chữ nghĩa hòa hiệp vô nghĩa kia, bên dưới rõ ràng là uy hiếp— không cầu thân thì không có hòa bình, muốn hòa bình thì phải đem hần đi làm phò mã của Hồ Tiểu Man.

Có quỷ hần mới tùy ý nàng xâm lược!

“Tướng quân, người nói chuyện này nên làm sao bây giờ?” Một tay chống má, Thương Nguyệt Phi Hoàng tựa khuỷu tay vào tay vịn khắc hình phượng hoàng, kim quang trên đầu theo động tác của nàng mà lóe ra hào quang.

“Nữ hoàng muốn làm sao?” Ngắc đầu, nhìn đến vẻ mặt tiểu muội giờ ra biểu tình vô tội, Thương Nguyệt Ngạo Vũ neho lại đôi mắt đen, bỗng thấy có loại dự cảm chẳng lành.

“Tạo nên chiến tranh luôn là không tốt, dù sao hai quốc đã đánh trận mấy trăm năm, thật vất vả đến mười năm trước mới kí tên vào hiệp định hòa bình, ta nghĩ dân chúng hai quốc không hy vọng lại rơi vào tình cảnh máu lửa.” Thương Nguyệt Phi Hoàng mỉm cười từ tốn nói.

“Ý nữ hoàng là muốn ta đi hòa thân?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ lạnh lùng nở nụ cười giầy thưng trong tay sớm đã bị xiết thành một đồng nhảm nhảm.

Muội muội tốt, nếu muội dám gạt đầu, ta không khẳng định cái đầu của muội sẽ toàn vẹn!

Nhìn ra hàn ý muốn giết người trong mắt huynh trưởng, Thương Nguyệt Phi Hoàng gượng cười hai tiếng: “Ha ha, không có sự đồng ý của tướng quân, ta nào có thể làm loại sự tình này?”

“Phải không?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hừ lạnh một tiếng, đương nhiên không tin.

“Bất quá, chúng ta cũng không thể bỏ mặc phong thư này.”

Nhiếp chính vương ngồi bên cạnh mở miệng, khuôn mặt tuần mi vô cùng nghiêm túc, duy độc có con người đen thỉnh thoảng xẹt qua tia muốn cười.

Đối với chuyện của Thương Nguyệt Ngạo Vũ cùng công chúa Hồ quốc, hần đã từng nghe qua một chút, nhưng cũng không ngờ công chúa Hồ quốc lại lớn mật đến vậy, dám chuyển đến bức thư thế kia.

“Nói ngắn gọn, muốn ta đi hòa thân là không có khả năng!” Không chút khách khí bóp nát bức thư trong tay thành vụn li ti nhỏ, Thương Nguyệt Ngạo Vũ vòng tay trước ngực, lạnh lùng tuyên bố.

Đường đường là một đại nam nhân, muốn hần ở rể làm phò mã Hồ quốc? Kiếp sau cũng đừng nghĩ đến! (haizzz... đi hết cuộc đời cũng không lường hết chữ ‘ngờ’... vậy nên, Vũ ca a

không nên khẳng định thế;)))

Huống chi hần đối với trẻ con, một chút hứng thú cũng không có. Một năm không gặp Hồ Tiểu Man, nàng trong ấn tượng của hần vẫn là một tiểu cô nương miệng còn hơi sữa, hần không phải kẻ luyện đồng (thích yêu con nít), đương nhiên trẻ con không thể làm dậy nổi ‘thú tính’ của hần.

Nhìn vụn trang giấy rơi bay bay, Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mày. “Tướng quân, đây là khúc mắc giữa người với công chúa Hồ quốc, người phải tự đi giải quyết vấn đề của chính mình.”

“Có ý gì?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhả lại đôi mày rậm.

“Trừ phi công chúa Hồ quốc bỏ đi chủ ý hòa thân, nếu không, sợ là chúng ta cũng chỉ có thể ngoan ngoan đem người ném lên ‘kiệu hoa’ sang bên đó.” Thương Nguyệt Ngạo Vân giờ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Người dám!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ trợn mắt nhìn. Muốn hần lên ‘kiệu hoa’? Trừ phi đem đầu của hần chặt bỏ!

“Tướng quân, xin hãy coi vấn đề quốc gia lên hàng đầu.” Ai bảo hấn muốn chọc vào công chúa Hồ quốc, tự mình gieo gió gặt bão mà thôi.

Nhẹ nhàng băng quơ thốt lên một câu liền đã dễ dàng chặn họng Thương Nguyệt Ngạo Vũ. Hấn vốn là tướng quân một quốc gia, lại còn là hoàng tử Thương Nguyệt quốc, đương nhiên sẽ phải lấy quốc sự làm trọng, dân chúng lên đầu, trừ phi là chuyện tất yếu không thể không xảy ra, nếu không tuyệt không thể gây tạo chiến tranh phi nghĩa.

Lần này hấn hoàn toàn không thể chống cự, nhưng muốn hấn ngoan ngoãn đi hòa thân, hấn không cam lòng!!

Đường đường là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, oai phong dũng mãnh thiện chiến trên sa trường, đánh bại vô số kẻ thù địch quốc, sao có thể để cho người tùy ý chiếm mất tự do, dễ dàng xâm lược?

“Ta sẽ xử lý.” Oán hận, Thương Nguyệt Ngạo Vũ chỉ thở dài thốt ra mấy từ.

Nếu đầu sỏ gây ra là Hồ Tiểu Man, chỉ cần giải quyết nàng là mọi chuyện sẽ lại an ổn trở về như cũ.

.....

Đêm khuya, mặt trăng điểm lệ bị tầng mây che khuất làm nơi nơi chỉ độc một màu đen, không có tới một tia sáng.

Một bóng ảnh đen thui nhanh chóng xuyên qua vòng bảo vệ, lọt vào nội cung Hồ quốc.

Thành đô Hồ quốc xây dựa vào núi cao, phòng ốc tất cả đều lấy bạch thạch (đá trắng) cứng rắn mà tạc thành, dù không có ánh trăng chiếu rọi, đá thiên nhiên sáng bóng trắng tinh khiết vẫn tỏa ra hào quang mờ mờ rực rỡ.

Bóng đen nhanh chóng đi vào bạch thạch kiến thành hoàng cung (hoàng cung tạc từ đá trắng), dường như đối với tất cả ngõ ngách trong cung đều tường tận rõ ràng, nhẹ nhàng tránh thoát hộ về tuần tra, chỉ với vài bước chân thanh thoát điểm nhẹ liền đã vào bên trong sân tối.

Hoàng cung này hấn đã từng tới mấy trăm lần, thậm chí cũng đã ở lại biết bao lâu, tự nhiên là quen thuộc.

Đúng thế, hấn chính là Thương Nguyệt Ngạo Vũ. Đường đường là một vị đại tướng quân, thế mà cư nhiên trở thành giống bọn đạo chích mặc y phục dạ hành màu đen, lén lút chạy vào trong hoàng cung Hồ quốc, nói có bao nhiêu mất mặt liền có bấy nhiêu không ngoa.

Nhưng là hấn không còn lựa chọn nào khác, giả như quang minh chính đại đi vào, nhất định sẽ khiến cho người người xôn xao..... Chuyện Hồ quốc muốn hấn đi hòa thân đã truyền đi khắp nơi nơi thôn cùng ngõ hẻm, mặt mũi của hấn sớm đã mất hết, nếu như dưới ánh sáng ban ngày đường đường chính chính vào Hồ quốc, chuyện không biết sẽ bị đồn thổi thành cái gì nữa. Không còn biện pháp, hấn đành phải thừa dịp đêm khuya lén lút xâm nhập.

Để giải quyết vấn đề này, hấn nhất định phải tìm được Hồ Tiểu Man, bảo nàng bỏ qua chủ ý hòa thân với Thương Nguyệt quốc. Bất quá, theo như hiểu biết của hấn về Hồ Tiểu Man, muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời là chuyện vô cùng khó.

Nghĩ đến đây, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi đau đầu.

Không biết kiếp trước hấn tạo nên cái nghiệt gì mà kiếp này bị dính phải tiểu yêu nữ Hồ Tiểu Man kia, bị thấm đến muốn tránh cũng tránh không được.

Vốn tưởng rằng rời đi một năm, nàng sẽ đã quên hấn, ngoan ngoãn đi ‘thú’ một nam nhân khác, thực không ngờ đến nàng không những không từ bỏ mà còn xuất ra chiêu này. (‘thú’ ~ cưới, nhưng ‘thú’ là từ dành cho người chủ động, thường là nam nhân thú vợ về nhà, ở đây Hồ Tiểu Man thú chồng về nhà = ngược lại, cho nên được nhấn mạnh)

Tính nàng ngoan! (ngoan ngoan? or ngoan độc? or cả hai? ;))

Thương Nguyệt Ngạo Vũ oán hận cắn răng, nhìn xem bốn phía không một bóng người mới từ chỗ ẩn thân nhảy xuống, đi tới trước cửa.

Không cần tiến vào trong phòng, chỉ cần chăm chú hết sức lắng nghe một chút, hần liền biết bên trong không có người.

Đã trễ thế này, tiểu yêu nữ kia đi đâu?

Hần nhú chặt mày rậm, trong tai bỗng nghe được từ cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, hần nhanh chóng phi thân lên nóc nhà che giấu thân mình, từ xa, chỉ thấy một cô nương mặc áo choàng màu đỏ viền lông cừu đang đi tới.

Nàng mặc phục sức truyền thống của Hồ quốc, cả thân váy, làn váy cho tới giày tất đều là một màu đỏ hỏa diễm, ống tay áo cùng chân váy điểm trang trí tuyết trắng lông tơ, đến miệng giày cũng điểm thêm một vòng lông nho nhỏ, còn cổ áo và trước ngực thì thêu hoa văn uốn lượn tinh xảo, một cái đai lưng cuốn trên vòng eo thon nhỏ mảnh mai, làm cho dáng người mỹ miều mịn hoặc của nàng toàn bộ phô bày ra.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ híp lại đôi mắt, từ góc độ chỗ hần không thể nhìn rõ diện mạo nữ tử, chỉ thấy được mái tóc mượt mà dài đến thắt lưng được buộc đơn giản thành mấy bím.

Nàng ta là ai? Sẽ không phải là tiểu yêu nữ kia đi? Mới có một năm không gặp mà biến hóa lớn đến thế?

Hần không tin!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ ninh mi chăm chú quan sát, chỉ thấy nữ tử đi đến trước cửa phòng thì đột nhiên dừng lại cước bộ, hơi hơi nghiêng đầu giống như đang suy tư điều gì.

Chẳng lẽ nàng phát hiện ra hần?

Thương Nguyệt Ngạo Vũ thoáng chốc toàn thân cứng đờ. Không, không có khả năng, hần đối với khinh công của chính mình vô cùng tự tin, tuyệt đối không thể bị nàng phát hiện hành tung được, nhưng nếu thế thì vì sao nàng dừng lại?

Đúng lúc ấy nữ tử lại chuyển động.

Thấy nàng hướng một hành lang khác đi đến, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hơi hơi chần chờ, rồi cũng bám sát theo.

Về phần nguyên nhân..... Thực tình hần cũng không biết, chính là trực giác muốn làm như vậy.

Trong chốc lát, nữ tử đi tới thác nước lộ thiên phía đằng sau hoàng cung, trước cởi bỏ đôi giày đỏ, sau lại thân thủ trút luôn quần áo trên người.

Trốn ở trên cây, Thương Nguyệt Ngạo Vũ chậm rãi trừng lớn mắt.

Nàng sẽ không phải là ở tại đây muốn tắm rửa đi? Bốn phía thoáng đãng không có gì che đậy, chẳng lẽ nàng không sợ bị người nhìn thấy?

Nếu là quân tử, nên tuân thủ nguyên tắc nghiêm ngặt, chớ có phi lễ. Hần cũng tưởng làm được, nhưng là.....

Theo quần áo từng lớp từng lớp rơi xuống, thân thể tuyết trắng mềm mại chậm rãi hiện ra, da thịt bóng bẩy, mịn màng, tuyết nộn làm cho người ta không tài nào rời đi tầm mắt, trên hai gò bồng đảo no đủ là hai đóa anh hồng phấn nộn lại mê người, làm cho hần hảo muốn dùng lực hàm ngậm lấy, nhắm nháp tư vị.

Còn có kia chồn đào nguyên xinh đẹp..... Da lông đen mềm mại phủ trên u cổ thần bí, nhưng là cảm giác như ẩn như hiện kia càng quyến rũ tâm người ngứa ngáy khó nhịn.

Nữ nhân trước mắt, như là dụ dỗ yêu cơ muốn dụ hoặc tầm mắt nam nhân không dời.

Nuốt nuốt nước miếng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ cảm thấy thân thể nóng lên, phản ứng nam tính cũng theo đó hăng hái dâng cao.

Trời ơi, mới có liếc mắt nhìn một cái, hần thế nhưng liền nổi lên phản ứng?!

Hần từ khi nào thì trở nên dễ dàng ‘xúc động’ như vậy? Như là chưa từng thấy qua cơ thể nữ nhân?

Không được! Phi lễ chớ nhìn!

Tuy rằng chỗ nào ‘nên’ xem đều đã xem hết, nhưng hắn cũng không phải cảm thú, phải mau chóng tránh đi, nếu không sẽ khó bảo toàn ‘xúc động’ dưới hạ thân mà thực sự trở thành cảm thú.

Hít thở sâu, đúng lúc Thương Nguyệt Ngạo Vũ định rời đi thì nữ tử mở miệng:

“Vũ ca ca, người xem có vừa lòng?” (*ngất*)

Cái gì? Cái gì?! (what? Say what?!)

Thương Nguyệt Ngạo Vũ giật thót mình sửng sốt, nhanh chóng quay đầu trừng mắt nữ tử.

Mà nàng, cũng đang ngẩng đầu nhìn hướng cảnh cây hắn đang ẩn thân, cánh môi mê người nhẹ nhàng giơ lên cười.

Càng khéo là, đúng lúc mặt trăng vốn đang giấu mình sau đám mây lại đột nhiên lộ mặt, ánh sáng tinh khiết, thản nhiên mơ hồ chiếu rọi trên người nàng, làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp kia

2. Chương 2

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng có điểm quen thuộc, nhưng cũng có điểm xa lạ với hắn.

Mái tóc đen mang chút điểm màu đỏ, ngũ quan cân xứng mình diễm, đặc biệt là đôi con ngươi kia, cực đậm màu trà, lúc này đang chăm chú nhìn hắn đến một cái chớp mắt cũng không, cánh môi nhẹ nhếch lên nở nụ cười, rõ ràng là thân mình trần trụi nhưng lại như vô tình che lấp, nàng tựa như đóa hoa hồng kiều diễm, vô cùng tự tin với tư thái hơn người.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ chậm rãi mở to mắt, có chút không thể tin được đôi mắt của mình. Cặp mắt màu trà kia..... Giữa những người hắn quen biết chỉ có duy nhất một người là có.....

“Ồ.... Hồ Tiểu Man?”

Không thể nào, mới một năm không gặp mà nhóc con kia lại có thể thay đổi lớn đến thế?

“Vũ ca ca, người là bị dọa sao?” Hồ Tiểu Man cười khê, mà ánh trăng cũng giúp nàng xem xét toàn bộ hắn cẩn thận.

Một năm không thấy, hắn trở nên càng tuấn lãng, khuôn mặt tuấn nhã càng mị hoặc, mang theo phong thái làm cho người ta không tài nào kháng cự nổi, làm cho lòng của nàng thẳng thẩn đập ‘thình thịch’ mạnh mẽ.

Từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có hắn làm cho nàng động tâm.

..

Kia thật là tiểu yêu nữ?! Thương Nguyệt Ngạo Vũ hoàn toàn ngốc lăng, căn bản là nói không ra lời.

Cái gì mà nữ tử mười bảy mười tám sẽ thay đổi cực lớn, hắn giờ đây đã thật sự được chứng kiến đầy đủ, hơn nữa, hắn thế nhưng đối với tiểu muội muội từ nhỏ nhìn đến lại có phản ứng!

Trời ơi! Hắn là bị mù mắt sao?

Thấy hắn không nói lời nào, chính là chỉ ngây ngốc nhìn nàng. Hồ Tiểu Man nhẹ nhếch đôi mi thanh tú: “Vũ ca ca, người là nhìn ta đến mức choáng váng sao?”

Cánh môi nhỏ bé mê người câu lên, đưa cho hắn một nụ cười tươi rực rỡ, tuyệt diễm.

Ha ha, phản ứng của hắn y như nàng mong muốn, nếu không cũng đã không cố ý dẫn hắn đến đây. Tuy rằng khinh công của hắn là phi thường tốt, nhưng là đánh không lại khứu giác của nàng.

Người Hồ quốc ngoạn cổ ngoạn độc (chơi với cổ độc và dược độc), nhất là nàng. Nàng trời sinh đã có khứu giác mẫn cảm, từ nhỏ đã tiếp xúc qua rất nhiều loài độc vật thiên kì bách quái, chỉ cần vừa ngửi qua, nàng liền có thể nhận ra loại độc vật nào, mà mùi hương trên người hắn là thứ nàng nhớ rõ nhất, không thể nhầm.

Mới vừa rồi ở trước cửa phòng, nàng chính là mơ hồ ngửi được hương mùi của hắn, đoán rằng hắn nhất định đang ẩn thân đâu đó gần cạnh, vì thế mới cố ý dẫn hắn đến đây.

Về phần cởi áo tháo thắt lưng.... Hì hì, đó là để đặc biệt dụ hoặc hắn, muốn nhìn thấy phản ứng của hắn như thế nào, kết quả thu được thực khiến nàng vô cùng hài lòng.

..

Tươi cười xinh đẹp kia làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ ngây ngẩn cả người, căn bản không hề nghe đến câu hỏi, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng, thậm chí đã quên chính mình đang trốn trên cây, hồn vía đã bay đến chín tầng mây làm gót chân trượt một cái——

“Oa!”

Cùng với tiếng kinh hô, một tiếng ‘phịch!’ cũng rõ ràng vang vọng. Đại tướng quân Thương Nguyệt quốc vẫn vô song toàn, chiến thần khiến cho các quốc gia sợ hãi kiêng kị không thôi, lúc này đây đang chật vật nằm trên mặt đất.

Cái này, tâm hồn đang bay nhảy của hắn không muốn trở về cũng khó....

“Đáng chết....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ ảo não rên rỉ, từ trên cây rơi xuống là muỗi, không có gì đáng lo, mà chân chính bị thương là mặt mũi của hắn!

Đương đường là đại tướng quân Thương Nguyệt quốc, đã rình coi cô nương gia bị phát hiện, còn từ trên cây trượt chân té rớt, cái này, thực là mất mặt muốn chết!.

Không ngờ tới hắn lại có thể ngã khỏi cây, Hồ Tiểu Man ngẩn người, nhin không được cười duyên ra tiếng.

“Vũ ca ca, ngươi là bị ta mê hoặc đến quên cả chính mình đang ngồi trên cây a?”

Ai nha nha! Nàng đúng là thực vinh hạnh nha!

Nàng không chút nào e lệ, thân thể còn đang không có gì che lấp mà tự nhiên khóa ngồi trên mình nam nhân, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt diễm chậm rãi gần sát hắn.

“Vũ ca ca, một năm không gặp, ngươi có nhận ra ta không?” Nàng nhưng là rất muốn rất muốn hắn, hận không thể đem hắn một ngụm nuốt vào chiếm cho riêng mình.

“Hồ Tiểu Man! Đi xuống!”

Yêu nữ này coi hắn là Liễu Hạ Huệ sao? Thân mình trần trụi ngồi trên bụng hắn, hại ánh mắt của hắn muốn đặt chỗ nào cho đúng đắn cũng không xong, bởi vì đều đã ngắm đến những chỗ không nên ngắm.

Hơn nữa, mùi hương trên người nàng quanh quẩn, quần quít bên mũi hắn, lại thêm tư thế trần ngạt khiêu khích kia, làm cho bộ phận dưới thân của hắn xôn xao khó nhin, rõ ràng không nghĩ có phản ứng, nhưng là cổ tình không chế cũng không được.

Đáng chết, thực đáng bị ai cái loại ‘xúc động’ nam tính này!

“Không.”

Nàng mới không nghe hắn nói đâu. Nếu nàng thật sự lùi lại, hắn nhất định ngay lập tức bỏ trốn mất dạng.

Ý vào Thương Nguyệt Ngạo Vũ không dám đụng vào nàng, Hồ Tiểu Man càng thêm làm càn đùa giỡn, bàn tay mềm mại ngọc ngà ở trên mặt hắn di động, thân thể non mềm của nàng cùng thân thể cứng rắn của hắn gắt gao dính chặt, tuyệt nhũ no đủ để trong lồng ngực rộng lớn của hắn, cánh môi mềm thơm ngát chuyển qua bên tai hắn thổi khí.

“Vũ ca ca, tim của ngươi đập thật nhanh, người ta có phải đã làm ngươi tâm động? Có muốn lật người lại chuyển tư thế? Ta tùy thời hoan nghênh nha!”

Hồ Tiểu Man đem hết khả năng có thể dụ hoặc hắn, muốn khiến cho hắn không thể kháng cự, chỉ cần chạm vào nàng, hắn chính là người của nàng, đến lúc đó đừng mơ tưởng có thể từ hôn.

“Hồ Tiểu Man, người nghĩ rằng ta sẽ làm như người muốn sao?” Yêu nữ này nghĩ cái gì chẳng lẽ hần không biết? Nếu chạm vào nàng, hần chắc chắn vạn kiếp bất phục!

Sắc tức là không, không tức là sắc, hần phải có tự chủ, tuyệt đối không thể bại trong tay yêu nữ này!

Hít thở sâu, Thương Nguyệt Ngạo Vũ giơ lên con người đen, đem tiêu điểm đặt duy nhất trên mặt nàng, không dám hướng xuống dưới, hai tay cũng bất động không dám lộn xộn, cố gắng kháng cự lại dụ hoặc của nàng.

“Ta nói cho người, ta tuyệt đối sẽ không thú người, lại càng sẽ không đi làm phò mã!” Hần gần từng tiếng, giọng điệu phi thường kiên định.

Hồ Tiểu Man nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đối với cự tuyệt của hần một chút cũng không ngoài dự liệu, nhưng là việc không đáng lo.

“Vì sao? Người rõ ràng đối với ta động lòng, không phải sao?”

Nói xong, nàng cố ý xoay xoay thân mình, cọ xát vào bụng dưới cứng rắn của hần, rõ ràng cảm nhận được hần sớm đã có phản ứng, nhiệt hỏa dục vọng cách lớp quần áo như muốn làm bỏng nàng.

Nàng không phải không biết xấu hổ, chẳng qua là nàng sớm đã quyết hần chính là trượng phu tương lai, nữ nhân Hồ quốc vốn nhiệt tình với nam nhân của bản thân.

“Hồ Tiểu Man, ta cũng không phải Liễu Hạ Huệ, một nữ nhân trắng trợn khóa ngồi trên người mình, ta không có phản ứng mới là có quỷ.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đáp lời.

Hần đây là phản ứng thuần nam tính, không liên quan gì đến tâm động.

“Phải không?” Hồ Tiểu Man nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt màu trà chăm chú xem thấu hần, cánh môi giương lên tươi cười quyến rũ.

“Nếu đã có phản ứng, vì sao không tiến lên?” Vừa nói, đầu ngón tay vừa vẽ vòng vòng trên ngực hần.

Ngực bị gãi ngứa, lại thêm tươi cười của nàng làm cho tim hần đập nhanh hơn, thiếu chút nữa..... Thiếu chút nữa liền thật sự tiến lên rồi.

Hít sâu, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh lấy lý trí ngăn chặn ‘xúc động’.

“Ta đã nói rồi, ta chỉ coi người là muội muội đối đãi, không có nam nhân nào lại ‘chạm’ vào muội muội.”

Câu trả lời của hần làm nàng trừng mắt nhìn, đôi cánh môi hờn giận mím lại. Lại là muội muội, hần nói mãi không ngấy, nhưng nàng nghe đến ngán lăm rồi.

“Vũ ca ca, chẳng lẽ muội muội trần trụi khóa ngồi trên người người, người cũng không có phản ứng?”

“Làm sao có thể?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ ném cho nàng một cái trừng ngoan độc. “Ta cũng không phải cầm thú.”

“Vũ ca ca đương nhiên không phải cầm thú.” Nàng chu miệng, đồng ý với hần, sau lại nghi hoặc khó hiểu nhìn hần. “Nhưng là Vũ ca ca, người mở miệng ngậm miệng đều nói đem ta làm muội muội đối đãi, nhưng lại đối với ta có phản ứng, đây là vì sao nha?”

“Ta.....”

Thua.

“Như thế nào? Người có gì để nói?” Vuốt vuốt khuôn mặt hần, Hồ Tiểu Man đắc ý nở nụ cười.

Hừ! Cứ tiếp tục mạnh miệng nha! Để xem hần còn có cái lý do gì.

Một năm trước, đối mặt với thông báo của nàng, hần lựa chọn đào tẩu, tránh không gặp mặt suốt một năm, cho dù nàng có đến Thương Nguyệt quốc, hần vẫn như cũ lẩn mất thật xa!

Làm cho nàng vừa tức vừa muốn khóc, không rõ chính nàng có cái gì không tốt mà lại khiến hần cự tuyệt nàng như vậy.

Đường đường là công chúa Hồ quốc, là nữ vương tương lai, nhiều năm như vậy nàng vẫn chỉ thích một người, nhưng nam nhân này lại đối với nàng kị như rắn rết, nàng có nhẫn nại như thế nào cũng sẽ phát điên.

Cuối cùng rốt cục quyết định dùng phương thức bức bách để ép hắn xuất hiện, nếu hắn đã xuất hiện, nàng sẽ không dễ dàng để cho hắn tránh đi.

Trùng mắt nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Mặc kệ hắn nói cái gì, nàng đều có thể phản bác, xưa nay hắn chưa từng thua kém ai, bất quá lại luôn đuối võ mồm bại dưới tay nha đầu này.

“Man nhi, ngươi đừng tùy hứng!”

Đau đầu quá, hắn rốt cuộc nên làm sao đối với nàng?

Một năm trước, đối mặt với tình cảm của nàng, vì không muốn nàng chìm sâu nên hắn lựa chọn né tránh, nghĩ sau một thời gian, nàng liền sẽ quên mê luyến nhất thời này đối với hắn mà yêu nam nhân khác.

Không nghĩ tới nàng lại sử dụng chiêu cầu thân, bỏ qua mọi thứ buộc hắn xuất hiện.

“Ta nào có tùy hứng? Ta hoàn toàn là thật lòng!” Hồ Tiểu Man mắt hững hờ trùng mắt hắn. Lần nào cũng vậy, hắn đều coi nàng là tiểu hài tử!.

“Đừng náo loạn, ngươi mau hủy bỏ chuyện cưới hỏi liên thông hai nước đi.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ thở dài, hoàn toàn không đem tuyến bố của nàng vào trong óc, chỉ đơn giản coi như lời đùa trẻ đang cáu kỉnh tức giận.

Mặc dù thân thể của nàng tuyệt đối không giống ‘tiểu hài tử’.....

Không nên không nên! Sắc tức là không, không tức là sắc. Không nghĩ không nghĩ!....

Đem ý tưởng không nên có quét ra khỏi đầu (à... ‘quét’ nhà thì nhà không thể ‘sạch’ hoàn toàn được đâu a), tầm mắt cố gắng đứng yên tại khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, tránh nhìn đến ngà ngọc nõn nà bên dưới sẽ làm hắn ‘xúc động’.

“Ta mới không cần. Tin tức liên hôn hai nước đã sớm phát tán ra, các quốc gia xung quanh đều đã biết, nào có thể hủy bỏ?”

Hừ, hắn nói hủy liền có thể hủy sao, vậy coi Hồ Tiểu Man nàng là cái gì?

“Hồ Tiểu Man, ngươi đừng tưởng dùng chiêu liên hôn này mà có thể khuất phục ta.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ cắn răng, hung tợn trừng mắt nàng.

“Không khuất phục cũng không sao.” Nàng nhún nhún vai, cười đến thật ngọt. “Ta cũng không bắt buộc ngươi, nếu ngươi muốn hòa bình hai nước mới lập được không bao lâu đã nhanh chóng bị phá hủy, vậy có thể hủy hôn nha!”

Uy hiếp! Đây tuyệt đối là uy hiếp! Nhưng cũng là đâm trúng chỗ đau của hắn luôn.

“Hồ Tiểu Man, ngươi đừng đem hòa bình hai quốc ra nói giỡn!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ mím chặt bạc môi, khuôn mặt anh tuấn phủ tràn một tầng tức giận.

Trong cuộc đời, hắn ghét nhất là bị người uy hiếp, mà ‘tiểu muội muội’ này thế nhưng mang hòa bình hai quốc gia ra đùa giỡn uy hiếp hắn!

“Ta nào có?” Hồ Tiểu Man cười đến thật vô tội.

Nàng đương nhiên biết Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận, kì thật nàng cũng chỉ là nói suông, biết uy hiếp cái này có thể khuất phục hắn nên nàng mới nói.

“Sao rồi? Ngoan ngoãn làm phò mã của ta đi, ta sẽ hảo hảo thương ngươi.” Ngón tay ngọc chọc chọc khiêu khích hắn, thanh âm mềm nhẹ kiều mị mang theo ý nồng đậm dụ hoặc.

“Đừng có mà..... ngó!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đến gầm nhẹ, song không đợi hắn nói hết câu, đôi môi anh đào mềm mại thơm ngát đã dán lên môi hắn ngăn chặn câu nói.

Dù sao hấn cứ mở miệng là thể nào cũng không có lời hay, không bằng bịt miệng lại — Hồ Tiểu Man ngoài thở gấp, trong suy tính.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ trờng lớn mắt, không ngờ tới nàng lại có thể lớn mật to gan đến như thế này, hơn nữa, môi của nàng..... thơm quá, cứ như vậy mềm nhuyễn dán trên môi hấn, cái lưỡi thơm tho non mềm nhẹ nhàng liếm môi hấn, bàn tay nhỏ bé cũng thông thả ở trên người hấn khẽ vuốt ve.

Lửa nóng cháy, theo xúc cảm nàng phủ lên phừng phục.

Hương vị ngọt ngào trên môi làm hấn tưởng muốn một ngụm hàm trụ chiếm lấy, đảo khách thành chủ, từ tư thế bị động sang chủ động, mút lấy vị ngọt của nàng. Bàn tay to cũng rung động không thôi, khát vọng xoa lên bầu ngực nõn nà tuyết trắng.

Vừa mới nghĩ, tay hấn hình như thật sự đụng chạm đến nơi đó, xúc cảm mịn như tơ khiến hấn yêu thích không buông tay, đầu lưỡi cũng theo đó thâm nhập vào cái miệng nhỏ nhắn mê người, phiên giảo hương vị ngọt ngào như mật, nàng thực mềm mại yêu kiều.....

Yêu kiều?!!!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ giật mình sửng sốt, nhanh chóng hoàn hồn.

Thế này mới phát hiện ra, hấn đã đem tiểu yêu khóa ngồi trên người mình áp đảo lại, môi lưỡi nóng bỏng hôn cái miệng phần nộn nhỏ nhắn của nàng, bàn tay to càng dùng sức vuốt ve hai bầu ngực nõn nà.

Đáng chết!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ sợ tới mức dùng sức đẩy nàng ra, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch mang theo chạt vật, đứng dậy, nhìn cũng không liếc mắt nàng một cái, chạy trốn chết.

Hồ Tiểu Man bị bỏ lại chậm rãi ngồi lên, ngón tay vỗ về cánh môi bị hấn hôn sưng đỏ, bên trên vẫn còn lưu giữ mùi hương của hấn.

“A, Vũ ca ca, người cho là người có thể trốn bao lâu?” Giương môi, nàng thì thầm, đôi mắt màu trà đào quanh lưu chuyển mang theo một tia tà khí.

Tính nhẫn nại của nàng đã đến cực hạn, đây là lần cuối cùng nàng để hấn đào tẩu.

Lần sau, nàng nhất định đem hấn bắt về để như trở bàn tay!

Chạy trốn chết.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ lần thứ hai trong cuộc đời chạy trốn chết, vội vàng bỏ trốn trở về Thương Nguyệt quốc không một lần quay đầu lại.

Hấn thoát chạt vật như vậy, mất mặt như vậy, không khác gì mấy so với một năm trước.

Mà nguyên nhân làm hấn chạy trốn một năm trước là——

Khuôn mặt anh tuấn bỗng cứng đờ, hấn không dám hồi tưởng lại.

“Không thể nhớ, không thể tưởng, rất khủng bố.....”

Hấn dùng lực lắc mạnh đầu, liều mạng đá phẳng đi trí nhớ về hồi ức một năm trước, kia đối với hấn không phải chuyện gì quang vinh.

Ai... Rõ ràng chính là một nữ oa nhi, vì sao hấn vốn là một đại nam nhân tung hoành ngang dọc nơi sa trường ác liệt, lại đối với nàng không có cách? Còn bị nàng đùa bỡn tới mức như thế?

“Hồ Tiểu Man chết tiệt!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhin không được đập lên mặt bàn, khuôn mặt anh tuấn xưa nay trầm ổn yên tĩnh nay ngập tràn ảo não, tức giận. Nay hết thấy đều nhờ nàng ban tặng!

Rõ ràng mới một năm không thấy, vì sao nàng có thể thay đổi lớn đến như vậy?

Trước kia nàng hoạt bát ngây thơ, tuy rằng là một tiểu yêu thích đùa giỡn, nhiều mưu kế, nhưng là hấn nói gì cũng liền nghe theo, hoàn toàn không phản kháng, đem hấn trở thành giống như thần mà sùng bái ngưỡng mộ.

Hiện tại hoàn toàn không như trước.

Cái đêm hai ngày trước, hắn giống như kẻ ngu ngốc bị nàng chơi đùa, còn ngu xuẩn tới mức bị ngã từ trên cây xuống, cuối cùng còn sợ tới mức bỏ chạy trước mặt nàng.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ cúi đầu nhìn hai bàn tay. Trên đó, dường như còn giữ những xúc cảm khi vuốt ve nàng, da thịt trắng mịn kia giống như tơ lụa thượng đẳng, làm cho người ta chạm vào mà lưu luyến không rời.

Còn có cái miệng nhỏ nhắn anh đào kia, cảm nhận hương vị độc đáo của nàng làm cho hắn hồn xiêu phách lạc, hôn môi nhắm nháp vị ngọt của nàng....

Tưởng tượng nghĩ nghĩ, cơ thể thế nhưng lại nóng lên.

“Đáng chết!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ sợ tới mức nhảy dựng lên, không thể tin được chính mình vừa hồi tưởng lại toàn bộ phát sinh đêm đó, hơn nữa chỉ là nghĩ liền có thể phản ứng?!

Tiểu yêu nữ kia đã hạ được gì đối với hắn? Có thể làm cho hắn trở nên ‘xúc động’ như vậy?

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ, người sao lại không biết căn cứ cho đúng?”

Rõ ràng trước kia đối đãi Hồ Tiểu Man như muối muối, như thế nào mới có một năm xa cách, cảm giác lại trở nên giống như thay đổi?

Nàng không hề là tiểu muối muối, ngược lại biến thành nữ nhân, lại còn là một nữ nhân vô cùng mê người. Kiêu diễm của nàng, không có nam nhân nào có thể kháng cự.... bao gồm có cả hắn.

Nhưng là, như vậy không tốt nha!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn xuất hiện do dự giãy giụa. Hắn không rõ bản thân là bị làm sao, rõ ràng thời gian mới qua một năm mà sao cảm giác của hắn biến đổi nhiều như vậy?

Chẳng lẽ hắn thật là cảm thú? Tựa như một năm trước.....

“Không thể nào!” Hắn ảo não rên rỉ.

Nghĩ đến Thương Nguyệt Ngạo Vũ hắn một thân phong lưu tiêu sái, cho dù trời sập cũng không đổi sắc mặt, vô luận có gặp phải chiến tranh gian nan như thế nào, hắn vẫn có thể thản nhiên cười cợt dụng binh.

Nhưng là hiện tại hắn toàn bộ đều rối loạn.

Tâm vốn trầm ổn lặng yên nay bắt đầu di động, trên mặt xem có nụ cười đậm nhẹ giờ biến đi đâu, ở trước mặt Hồ Tiểu Man liền biểu hiện như một tiểu tử chưa từng thấy.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thở dài sườn sượt.

Phản ứng của hắn nhất định khiến cho tiểu yêu kia vô cùng đắc ý, cũng khó trách đêm đó nàng cười đến vênh váo như vậy, lại kiêu diễm như một bông hoa hồng nở rộ sắc tươi, làm cho hắn liên tiếp thất thần.

Này không phải là một hiện tượng tốt.

“Không được, ta tuyệt đối không thể cho nàng thực hiện được.” Nắm chặt đấm tay thành quyền, Thương Nguyệt Ngạo Vũ dâng lên vẻ mặt kiên quyết.

Lần đầu quyết đấu là hắn thua, nhưng lần sau hắn tuyệt không thất bại!

“Làm cho ai không thực hiện được? Ta sao?”

Đột nhiên một thanh âm mang theo chút cười từ khoảng cách gần bên cạnh vang lên.

Thanh âm này..... Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn lại, lập tức trừng lớn mắt.

“Người làm sao có thể ở trong này?!” Tiểu yêu này xuất hiện khi nào? Vì sao hắn lại có thể không phát hiện?!

Ta đã đứng ở chỗ này thật lâu, chính là người vẫn mãi lằm bằm lâu bầu nên mới không phát hiện ra ta.” Hồ Tiểu Man vẫn là mặc áo choàng hồ cừu lửa đỏ, nhưng trang phục khác đi một chỗ rất đập vào mắt, đó là làn váy chỉ còn ngắn tới đùi, vừa đủ khả năng che mắt bộ phận trọng yếu.

Trùng mắt làn váy quá ngắn của nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ theo bản năng nhú mày lại.

“Người mặc như vậy ra ngoài?” Đây chính là phạm tội mê hoặc người, rốt cuộc đã có bao nhiêu nam nhân nhìn thấy nàng mặc như vậy?

Hắn mím môi, khuôn mặt anh tuấn không khỏi hờn giận.

“Đúng nha! Trông đẹp chứ?” Trên mặt hắn nồng đậm giận hờn làm Hồ Tiểu Man cười trộm. “Ta vừa mới gặp đại ca Ngạo Vân, hắn nói rằng ta trở nên rất đẹp, mặc như vậy nhìn xem tốt lắm nha!”

Vậy a, xem tốt lắm, đẹp tới mức khiến người ta tưởng muốn phạm tội, cũng làm cho hắn muốn đem nàng ôm chặt lấy, không cho nam nhân khác nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nàng.

Ý tưởng bất chợt này khiến Thương Nguyệt Ngạo Vũ cả kinh.

Chết tiệt! Hắn thật là bị hạ độc rồi!

“Người đến lúc nào? Sao ta không biết?” Hắn dời đi tầm mắt, hít sâu cổ làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Lần quyết đấu thứ hai hắn tuyệt đối không thể thua, hắn muốn bày ra phong thái nam tử đại trượng phu thành thực, tuyệt không để cho tiểu cô nương này lại xoay mình như chong chóng.

“Cho người biết rồi sao? Lại để người bỏ trốn?” Hồ Tiểu Man cười khê, bước chân tiêu sái chậm rãi tiến gần hắn, theo bước tiến của nàng, hương mùi độc đáo nơi nàng lại càng nồng đậm xung quanh, tràn ngập mũi hắn.

Điều này làm cho lý trí của Thương Nguyệt Ngạo Vũ không tài nào tỉnh táo lại, rõ ràng quyết không để bị hấp dẫn, vậy mà vẫn không thể khống chế bản thân mình.

“Vũ ca ca, đường đường là một đại tướng quân bảo vệ cả đất nước rộng lớn, vậy mà đối mặt một tiểu nữ tử lại luôn chạy trốn chết, vậy thực mất mặt nha!”

Lời của nàng đâm trúng chỗ đau của hắn, khuôn mặt anh tuấn ngay lập tức thay đổi sắc mặt, cái gì bình tĩnh tất cả đều bay biến trong nháy mắt.

“Chạy trốn chết cái gì? Ta làm sao có thể.....” Hắn đột nhiên cảm nhận có người bèn quay đầu lại, đã thấy một đám bột phấn nghênh diện đánh úp tới, giờ muốn bẻ khí cũng không thể kịp. “Hồ Tiểu Man! Người.....”

Không nghĩ tới nàng dám ở ngay địa bàn của chính hắn mà hạ được, Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng lớn đôi mắt đen, vốn tưởng chống lại, nhưng là hiệu quả được quá mạnh làm hắn không thể kháng cự, phịch một tiếng liền té xỉu dưới đất.

Con mồi đã sập bẫy, Hồ Tiểu Man vỗ nhẹ hai tay vào nhau, một gã đại hán lưng hùm vai gấu, to cao khỏe mạnh lập tức hiện thân, khiêng lên Thương Nguyệt Ngạo Vũ đang bất tỉnh nhân sự.

“Đi thôi!” Nàng xoay người, nghênh ngang đem nam nhân nàng muốn từ Thương Nguyệt quốc hùng mạnh mang đi.

A, không phải có thể dễ dàng tự tiện thế nha, hành động này là đã được cho phép—— đúng vậy, Thương Nguyệt Ngạo Vũ sớm đã bị bán, mà người mua chính là nàng, Hồ Tiểu Man. (m/)

Đầu tiên khi tới Thương Nguyệt quốc, nàng tìm tới Thương Nguyệt nữ hoàng cùng nhiếp chính vương bàn bạc, ba người trò chuyện với nhau thật vui, cuối cùng tự quyết định tất cả. (biết ngay mà, cái nhà này chia đôi, Thương Nguyệt Ngạo Vân và Thương Nguyệt Phi Hoàng là cáo già, còn Thương Nguyệt Phi Tử cùng Thương Nguyệt Ngạo Vũ là thỏ non =)))

Thương Nguyệt Ngạo Vũ là của nàng.

Hừ hừ, lần này hắn làm sao để trốn?

Trận quyết đấu thứ hai, Hồ Tiểu Man dễ dàng thắng lợi!.

3. Chương 3

Đầu thật choáng váng.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ hỗn loạn lơ mờ mở mắt ra, tưởng nhấc tay xoa xoa huyết thái dương đang nhức nhối, lại phát hiện chính mình không thể nhúc nhích nửa phân.

Hắn sửng sốt, nhanh chóng quan sát xung quanh, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, tay chân bị xích sắt khóa chặt và kéo ra bốn phía.

“Đáng chết!” Hắn nhớ lại, hắn là bị Hồ Tiểu Man đánh thuốc mê, mà nơi này cũng không phải lạ lẫm bởi hắn đã từng tới vài lần, chính là tẩm cung của Hồ Tiểu Man.

Nghĩ đến chính mình lại dễ dàng bị nàng cầm tù, Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đến cắn chặt răng, mà quần áo toàn thân hắn sớm đã bị lột bỏ, trắng trợn nằm trên giường, tựa như miếng thịt đang nằm trên thớt chuẩn bị xử lý bị ‘ăn’.

Đáng giận, tiểu yêu nữ kia nghĩ như vậy có thể khóa trụ hắn sao?

Hắn thoáng lưu chuyển chân khí, phát hiện nội lực tản mất không thể tập trung, lập tức vận khí muốn phá bỏ xiềng xích, lại phát hiện dây xích cũng không mấy may mất một miếng nào.

“Đừng uống phí khí lực, dây xích kia là từ hàn thiết chế ra (hàn thiết: cũng không chắc nó là chất gì, Yukio chỉ biết hàn là lạnh, thiết là sắt a~~), nội lực của ngươi dù có cao thâm tới đâu cũng không thể làm nó đứt mẻ.” Thanh âm kiều nhuệ từ bên cạnh truyền đến.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng quay đầu lại nhìn, hung tợn trừng mắt đầu sỏ đem hắn ở trên giường khóa lại.

“HỒ. TIỂU. MAN——”

Hắn xiết chặt nắm tay, nếu không phải không thể nhúc nhích, hắn nhất định sẽ vùng dậy bóp chết tiểu yêu này!

Đối với cái nhìn chằm chằm phần nộ của hắn, Hồ Tiểu Man tai điếc mắt ngơ, nàng ngồi trên ghế nam vàng, một tay nâng má phần nhân nhả điểm tuyết một ngụm trà xuân hảo hạng, hai tròng mắt đảo quanh quay tròn, ngắm nhìn thân hình nam nhân yêu thương mà trong lòng như thềm nhỏ dãi.

“Vũ ca ca, ngươi dù có trừng đến mức tròng mắt rơi ra cũng vô dụng, sẽ chỉ làm hại thân mình mà thôi, ngươi mà tức đến sinh bệnh thì ta đau lòng lắm.”

Trong nháy mắt chuyển sang nhẹ nhàng an ủi, nàng đối hắn cười đến ngọt như mía lùi, nhưng lời ra đến miệng lại làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận muốn hộc máu.

Nhưng nàng không cần hắn hộc máu nha, một đôi mắt màu trà tiếp tục thưởng thức bộ dáng tức giận lại không thể phản kháng của hắn.

Àn, dáng người của hắn thật tốt, hảo làm cho nàng chảy nước miếng a.

Tuy rằng đã sớm đoán được, giấu ở dưới quần áo kia là một bộ khí lực tinh tráng, nhưng đến khi chính mắt nhìn thấy vẫn là nhìn không được phải tán thưởng xuýt xoa.

Thân hình của hắn thon dài, bình thường luôn mặc quần áo nho sam thư sinh sắc xanh đen, nhìn trông rất hào hoa phong nhã, khiến người người nhìn vào đều không thể tưởng được hắn là đại tướng quân.

Nhiều năm đánh trận trên chiến trường làm cho cơ bắp của hắn thập phần rắn chắc, trên da thịt màu đồng có khá nhiều vết sẹo vì tác chiến trên sa trường mà lưu lại, sau khi lột sạch quần áo đi, hắn không hề còn giống một thư sinh nho nhã, khí lực cường hãn mạnh mẽ đều nói lên hắn không phải một kẻ văn nhược như bề ngoài.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ mê người như vậy, làm cho nàng khi cởi bỏ quần áo của hắn, cơ hồ là dời không nổi tầm mắt đi, hai tay cũng không tự chủ động chạm vào thân thể hắn, thiếu chút nữa đã một ngụm tưởng đưa hắn vào bụng.

Ai nha nha, hảo tâm động!

Hồ Tiểu Man nhin không được liếm liếm cánh môi, đôi mắt to màu trà nhìn hấn không chớp, ý đồ trong đáy mắt thực vô cùng rõ ràng.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhin không được rùng mình một cái. Sao hấn bỗng thấy mình giống như con chim Bảo non nót mới nở, mà Hồ Tiểu Man đang đau đầu nhìn hấn như ác hổ chuẩn bị lao vào cừu non.

(chim Bảo: một giống chim đầu nhỏ cổ dài, lớn hơn con ngỗng một chút, lông màu vàng nâu vs những mảng đen, không biết bay, lội nước tốt, thích giao du quan hệ tình dục. Trong văn học Trung Quốc, nhận định là loài chim quý hiếm, số lượng ít, nổi tiếng “phù thủy lẳng nhăng”, “ngọn gió khiêu dâm”,... ngụ ý chỉ sự quyến rũ của những cám dỗ.)

Phi phi phi!!! Đây là cái loại ý tưởng gì?! Thật là tổn hại khí khái nam nhi đại trượng phu của hấn!

“Hồ Tiểu Man, ngươi muốn làm gì?”

“Ta nghĩ làm cái gì?”

Ánh mắt màu trà dạo lướt qua một vòng, lại lần nữa thềm nhỏ dãi nhìn hấn, nàng nuốt nuốt nước miếng, hỏi ngược lại:

“Ngươi nói xem?” Ha ha, đều rõ ràng như vậy, hấn chẳng lẽ còn có thể nhìn không ra?

Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng lớn mắt, nhìn biểu tình nàng bày lộ rõ ý đồ (đen tối;)), bỗng thấy lạnh cả người.

“Ngươi điên rồi!” hấn lên tiếng rống to.

Trong óc nữ nhân này đang nghĩ cái gì? Dem một nam nhân về phòng riêng, cởi sạch quần áo rồi trối tứ chi ở trên giường, bản thân còn lộ ra cái loại biểu tình dâm tà như thế!

Hấn.... hấn cũng không phải là câu lan viện đáng thương tiểu Bảo nhi nha!

(Hấn... hấn cũng không phải là con chim Bảo nhỏ đáng thương (hiếm hoi) trên hàng rào nhà nghèo nha!? Có lẽ là kiểu ko phải sinh vật quý hiếm cho mấy ketaafm thường (~ Hồ Tiểu Man) kia làm ‘thịt’)

“Đúng rồi! Ngươi không biết sao? Ta sớm đã bị ngươi làm cho điên cuồng.” Hồ Tiểu Man đưa cho hấn một nụ cười tươi rực rỡ khiêu khích, cánh môi phun ra lời nói tựa như một gã khách làng chơi.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đến xì khói muốn phát điên, cảm giác tự tôn nam tính của mình bị quét đi như rác.

“Hồ Tiểu Man, ngươi đừng náo loạn! Mau thả ta ra, nếu không đến lúc ta thoát ra ngươi liền xong đời!”

Hấn thề, hấn nhất định hung hăng bóp chết nàng!

“Vũ ca ca, ngươi yên tâm, chờ đến khi thoát ra thì ngươi đã là người của ta rồi.” Hồ Tiểu Man đứng lên, thần thái kiêu mị dụ hoặc bước tới gần hấn, một bên liếm cánh môi, một bên dùng ánh mắt sắc bén đánh giá hấn.

“Ngươi.... Ngươi đừng xằng bậy!”

Trong cuộc đời, lần đầu tiên Thương Nguyệt Ngạo Vũ bị nói lấp bắp.

“Ta... ta cảnh cáo ngươi... ngươi nếu dám chạm vào một sợi lông của ta....”

Đợi chút! Lời này dường như không được thích hợp. (dạ vâng, đó là mẫu câu điển hình của các tiểu nữ tử sắp bị người ta ‘ăn’=))

“Hồ Tiểu Man, ngươi làm cách nào mang ta rời khỏi Thương Nguyệt quốc?”

Thương Nguyệt quốc vốn đề phòng bảo vệ nghiêm ngặt, thân phận hấn lại không hề tầm thường, cho dù Hồ Tiểu Man có đánh thuốc mê hấn thì cũng không có khả năng nhẹ nhàng đơn giản mang hấn đi như vậy nha!

“Là từ cửa lớn nghênh ngang đem người đi nha!” Nàng nhún nhún vai, cười đến thực thiên chân vô tà (trong sáng, hồn nhiên, không ý xấu).

Thương Nguyệt Ngạo Vũ run rẩy hai má. “Nói cho ta biết, không lẽ, ta bị bán?” Cho nên mới dễ dàng rơi vào tình trạng quần bách như thế này.

“Vì người, người ta đã phải trả một cái giá thật lớn, Hồ quốc từ nay về sau để Thương Nguyệt quốc lên đứng đầu, hàng năm sẽ phải chuẩn bị vật phẩm cống Thương Nguyệt quốc. Vũ ca ca, người xem Man nhi yêu người bao nhiêu.” Nàng ngồi vào bên giường, bàn tay nhỏ bé dao động trên mặt hân lưu luyến, sau đó lần xuống bờ ngực rộng lớn ôn nhu vuốt ve.

“Hồ Tiểu Man, người sờ đã đủ chưa?!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng mắt nàng. Tiểu nữ tử này có biết rụt rè là cái gì hay không a? Cư nhiên sờ mó da thịt nam nhân như thế! Bất quá, nàng đã dám cởi sạch quần áo toàn thân hân đem khóa trên giường, vậy còn chuyện gì làm không nổi?

Thật sự là đáng chết..... Không nghĩ cũng biết, đem hân bán đi nhất định là đại ca và Hoàng nhi (là nói Thương Nguyệt Phi Hoàng), chờ sau khi hân về nước, hai người kia tốt nhất đừng để cho hân gặp được!

Việc cấp bách trước mắt vẫn là giải quyết Hồ Tiểu Man, hân cũng không định thật sự liên bị nàng ‘thượng’ như vậy. (chắc... ai đọc danmei chắc chắn hiểu chữ ‘thượng’ này rõ nhất a

ở đây chính là chàng bị nàng đè, mất thể chủ động đó ;)))

“Vũ ca ca, cảm giác sờ người sơ với những người khác, khác thật nhiều nha!” Đem ra so sánh, da thịt Vũ ca ca là tốt nhất.

“Cái gì? Người đã sờ qua ai?” Lời nàng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ theo bản năng nhăn mặt cau mày. Tuy rằng sớm biết tác phong nữ nhân Hồ quốc phóng khoáng, nhưng hân cũng không thể thừa nhận việc Hồ Tiểu Man đụng chạm tới một nam nhân khác, nghĩ đến hình ảnh kia, lửa giận bỗng dưng trào dâng cuồn cuộn trong lồng ngực.

“Rất nhiều nha!” Không phát hiện lửa giận của hân, Hồ Tiểu Man ngọt ngọt kiêu kiêu đáp lại.

“Bất quá người cũng vẫn là người sơ thích nhất.” Nói xong, đầu ngón tay non mềm lơ đãng đụng tới đầu ngực hồng hồng của hân.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ chấn động mãnh liệt, hít sâu một hơi.

Hân cũng không phải Liễu Hạ Huệ, động tác khẽ vuốt của nàng chọc lửa dục của hân dao động, mồ hôi chậm rãi tuôn ra trên trán, trái tim trong ngực cũng đập nhanh hơn.

Nhưng là lời nói của nàng lại làm cho hân cau mày nhăn mặt. Nghe ra ý tứ, nàng là đã chạm qua rất nhiều nam nhân? Hoặc phải nói, nàng là đã bị rất nhiều nam nhân chạm qua?!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt anh tuấn trầm xuống ngưng trọng, bạc môi mỏng mím chặt. Hân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đối diện kia, đột nhiên có cổ xúc động muốn đem toàn bộ nam nhân từng chạm qua nàng giết sạch!

“Vũ ca ca, sắc mặt của người rất khó coi, là không thích ta đụng tới nơi này sao?” Hồ Tiểu Man nghiêng nghiêng đầu xem xét, nghiêng cứu về mặt của hân, một tia giảo hoạt xẹt qua trong đáy mắt.

Ha ha, Vũ ca ca nhất định là ghen tị.!

Nàng chỉ biết hân không phải là không có cảm giác với nàng, chẳng qua tên đầu gối này quá cố chấp, kiên trì muốn coi nàng là tiểu muội muội mà không chịu thừa nhận nàng đã sớm trưởng thành.

Che giấu đi cánh môi đang trộm cười vì hạnh phúc nho nhỏ, đầu ngón tay trêu chọc đường như cố tình đảo nhẹ qua đầu ngực mẫn cảm nam tính, phát hiện hân hơi hơi run rẩy, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Vũ ca ca, người thích ta chạm vào chỗ này của người đúng không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn tới gần hân, mùi hương ngọt ngào thần nhiên phảng phất quanh mũi nam nhân, đôi môi phàn nộn dụ hoặc, hấp dẫn tâm mắt hân.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ bỗng dâng lên xúc động muốn hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn mê người kia, hần vẫn nhớ như in hương vị ngọt ngào của nàng, làm cách nào cũng quên không được.

Còn có thân thể mềm mại tuyết trắng kia, xúc cảm mịn màng ấm áp khi chạm vào làm đầu ngón tay của hần run run, mà khiến người giận muốn phát điên là thân thể xinh đẹp như vậy lại có người đã từng chạm vào.

Liệu có phải khiêu khích của nàng, quyến rũ của nàng cũng đã từng có nam nhân khác xem được? Đây không phải chỉ có mình hần được đối đãi như thế?

Nghĩ đến đó, ngực hần nhói đau, lửa giận cũng vì thế tăng lên gấp bội.

Vốn nghĩ cố giữ vững lý trí, nhưng tưởng tượng đến hình ảnh nàng cùng người khác triền miên, Thương Nguyệt Ngạo Vũ liền dâng trào khí giận, rốt cuộc không thể tự mình khống chế.

Đột nhiên ngẩng đầu, hần dùng lực hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đáng giận kia——

Tưởng đùa giỡn với hần? Tốt, hần liền chơi với nàng!

Không ngờ tới Thương Nguyệt Ngạo Vũ đột nhiên hôn nàng, Hồ Tiểu Man mở to đôi mắt, cả người sững sốt cứng lại.

Trong lúc nàng còn đang ngốc lảng tại chỗ, hần đưa đầu lưỡi tham nhập vào trong cửa miệng nàng, bá đạo hút lấy nước bọt của nàng, bá đạo cướp lấy tư vị ngọt ngào đã làm cho hần khát vọng hồi lâu.

Cặp con ngươi đen thâm trầm như đại dương mênh mông, không chớp mắt chuyên chú nhìn nàng, trong đáy mắt nổi lên hỏa diễm cùng khiêu khích nồng đậm.

Trùng trùng mắt nhìn, Hồ Tiểu Man hơi nhíu mày lại, không cam lòng yếu thế đưa cái lưỡi ra tìm hiểu, nhiệt tình khiêu khích cùng hần giao triền, muốn bức ra dục vọng lửa nóng của hần.

Tiểu yêu nữ này!

Không ngờ tới nàng đã không tránh lui còn làm càn khiêu khích hần, thân thể mềm mại hương thơm dính sát người hần, bàn tay nhỏ bé ở trên lồng ngực rắn chắc của hần khê vuốt, ý đồ muốn gọi lên phản ứng của nam nhân.

Mà nàng quả thực đã thành công, Trong nháy mắt, nóng thiết thô to đã bắt đầu ngẩng cao đầu, tản ra bản chất xâm lược.

Ý vào việc hần không thể nhúc nhích, Hồ Tiểu Man thoải mái trèo hần lên giường, cuồn cuộn ngồi ở trên người hần, lưỡi cùng lưỡi vẫn quấn quýt lấy nhau, hút ra thanh âm âm mị, nước bọt trong suốt vì nộ hôn kịch liệt mà tràn ra khóe miệng hai người.

Cho tận đến khi thở không nổi, nàng mới rời đi bờ môi lửa nóng của nam nhân, cánh môi mềm mọng bị hần hôn thành sưng đỏ, đôi mắt màu trà ngập một tầng hơi nước, mái tóc đen điểm tuyết sợi đỏ hỗn độn, cả người tản mát ra phong tình tuyệt diệu.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ thở dốc không thôi, con ngươi đen chuyên chú không rời khỏi nàng, nhất là khuôn miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Hần còn chưa được hôn đủ thì nàng đã lùi lại, nếu không phải là đang bị khóa trụ tay chân, hần nhất định bắt lấy nàng, hung hăng hôn cho đến khi thật đủ!

“Sao thế, như vậy liền đã chịu không nổi?” Hần trào phúng nhìn nàng, thanh âm vốn trầm thấp nay vì dục vọng lại thêm ấm áp khàn khàn, càng tạo nên vẻ mị hoặc hấp dẫn.

Dục vọng dưới bụng trưởng thành không thôi, nếu như nàng lại cố tình khiêu khích thì hần sẽ thực sự không thể khống chế được mình.

Biết rõ một khi chạm vào nàng sẽ phải trả giá, vạn kiếp bất phục, nhưng là hần không tài nào khắc chế chính mình, thân thể cứ cuồn cuộn kêu gào mạnh mẽ: muốn nàng, muốn nàng!

Nữ tử mà hần vẫn luôn coi là muội muội, là tiểu oa nhi, nay quả thật đã thực sự khơi gợi lên dục vọng của hần, làm cho hần không thể ngăn cản.....

Mẹ nó! Cầm thú thì cầm thú!

Nàng nếu còn dám khiêu khích dục vọng của hần, vậy hần liền tiếp nhận!

“Nếu như không chịu nổi thì bây giờ mau thả ta ra, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh hết.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhếch lên mày rậm, bạc môi nhẹ cong lên, cho dù là đang bị khóa ở trên giường mà vẫn giống như mãnh thú chờ vận sức xông tới, tùy thời cơ vỗ lấy con mồi.

Nghe thấy lời hần nói, Hồ Tiểu Man nhú đôi mày lại, cao ngạo héch lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Là ai chịu không nổi? Vũ ca ca, lần này người nhất định trở thành người của ta, cứ yên tâm, ta sẽ thực ôn nhu yêu thương người hết lòng.”

Về mặt nàng kiều mị, thân thủ giơ tay vỗ nhẹ lên mặt hần, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng theo đó tiến gần sát vào, nàng vươn phần lưỡi khẽ liếm bạc môi mỏng, ở ngay lúc hần định hôn lại thì nàng nhanh chóng lùi ra.

“Hi hi, Vũ ca ca, người chịu không nổi là ai a?”

Nhẹ nhàng liếm môi, nàng đắc ý nhìn hần, “Người rất muốn ta đúng không?”

Phản ứng của hần hoàn toàn lọt hết vào trong mắt nàng, bao gồm cả dục vọng đang trương phình lên kia. Mặt đỏ tím đập, rối loạn rất nhiều nhưng trong lòng nàng lại vô cùng hạnh phúc vui sướng.

Bởi vì phản ứng của hần đã chứng minh, nàng trong mắt hần đã không còn là tiểu muội muội mà là nữ nhân trưởng thành, đây đúng là điều nàng mong muốn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ bắt mắt trừng mắt Hồ Tiểu Man, trong lòng đang âm thầm nguyên rửa.

Đáng chết! Hần sao lại như thế này?! Chẳng qua là một khiêu khích nhẹ mà đã cầm giữ không nổi, chẳng khác nào một tên tiểu tử lần đầu tiên ném thừ tư vị dục tình, bị nàng khống chế, đùa bỡn.

Điểm này hoàn toàn không giống hần, hần chưa từng bao giờ vì nữ nhân khiêu khích mà tâm tình rối loạn, luôn trấn tĩnh hưởng thụ, thưởng thức.

Nhưng vì sao khi đối mặt Hồ Tiểu Man, hần lại phát hiện bản thân rất khó giữ bình tĩnh?

Không thể được. Đây đang là trận chiến giữa hần và nàng, khinh địch liền sẽ thua, tự tôn của hần làm sao có thể dễ dàng phá bỏ như thế?.

“Này không phải là người muốn sao? Ta bất quá chỉ là đang phối hợp.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tươi cười ra vẻ nhàn nhã, không cho nàng thấy cảm xúc chính mình thực chất đang nhiệt tình dao động.

Hần sẽ không làm kẻ thua. Trước đã phải trải qua hai lần bại trong tay nàng, nhưng là lúc này đây, cuộc chiến này, hần nhất định phải thắng!

Hồ Tiểu Man nheo lại đôi mắt màu trà, cảm thấy lời nói của hần phi thường chói tai, biểu tình trên khuôn mặt anh tuấn kia cũng thực đáng đánh đòn, hần rõ ràng là đang khinh thường nàng mà.

“Hừ! Người bị ta trói ở trên giường mà còn dám mạnh miệng?” Nàng chu lên cái miệng nhỏ nhắn, mắt hững hờ lại đôi mắt đẹp phiếm dục hỏa kia, chán ghét nụ cười cao ngạo trên mặt hần.

Kỳ quái, rõ ràng nàng đang chiếm thế thượng phong, vì sao tươi cười trên mặt hần lại giống như nói lên người thua là nàng?!

“Nếu không muốn tiếp tục việc đang dang dở thì mở trói cho ta, ta không có thời gian cùng người đùa giỡn.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ bĩu môi, khinh liếc mắt ngắm nàng một cái, lộ ra vẻ ngông nghênh, chán chường.

(‘khinh’ ở đây có thể là ‘nhẹ’, có thể là ‘khinh thường’)

Thái độ của hần chọc giận Hồ Tiểu Man, nàng liền dễ dàng nhảy vào cạm bẫy hần giăng sẵn, cái miệng nhỏ nhắn không cam lòng chịu yếu thế, ngay lập tức phản bác lại.

“Vũ ca ca, xem ra người đã chấp nhận làm người của ta. Như vậy rất tốt, trở thành người của ta rồi thì người cũng chỉ có thể trở thành phò mã của ta.”

Lời của nàng nhắc nhở Thương Nguyệt Ngạo Vũ—— nếu chạm vào nàng thì hẳn thật sự xong đời!

Đáng chết, đáng chết! Hẳn như thế nào lại quên mất chuyện quan trọng này?!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ kinh hãi tìm lại lý trí, nhưng là đã không còn kịp rồi.

Tiểu yêu xinh đẹp bị hắn khiêu khích thành công, nhanh chóng vươn tay chụp lấy dục vọng của hắn, bàn tay ấm mềm bao vây lấy vật nam tính thô to, lực nắm không nặng không nhẹ mà miết miết.

“Ngô!”

Đáng chết, nàng dùng lực phi thường hoàn hảo làm hắn thoải mái không thôi, nàng là học cái loại kĩ xảo này từ đâu?

“Như thế nào? Thích không?” Nhẹ liếc mắt tình tứ, Hồ Tiểu Man nũng nịu hỏi, nhưng vốn không cần câu trả lời vì vẻ mặt của hắn đã biểu lộ tất cả.

Lòng bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng, chậm chạp vuốt ve cây gậy thô to, độ nóng của nó làm cho nàng kinh ngạc lại then thùng, hai má phần nộn không tự giác đỏ lên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chỗ tư mật của nam nhân mà.

Nàng áp chế e lệ trong lòng, ra vẻ bạo gan lớn mật nhìn lại hắn, ngón tay chậm rãi di chuyển, khe vuốt lên đỉnh vật nam tính.

“Ấn....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hít sâu một hơi, dưới những vuốt ve của nàng, cơ thể của hắn căng lên cùng cơ bắp quyến rũ, mồ hôi ở giữa trán thì nhau rịn ra.

Phản ứng của hắn làm cho Hồ Tiểu Man thấy kinh ngạc cùng thú vị, mà vật nam tính thô dài dưới vồ ve của nàng trở nên càng to, càng cứng rắn, càng khiến cho nàng mở to hai mắt ra nhìn, cái miệng nhỏ nhắn ngạc nhiên hé mở.

Phản ứng của nàng thỏa mãn tự tôn nam tính nơi hắn, mà cái miệng nhỏ nhắn khe khẽ nhếch kia làm cho hắn không khỏi phát ra than nhẹ, tưởng tượng tình cảnh phân thân của mình vùi vào trong cái miệng ấm mềm ấy.....

Loại tư vị này nhất định rất mỹ diệu.

Nghĩ đến đây, vật nam tính trở nên càng nóng, càng cứng rắn, làm cho nàng thiếu chút nữa thì cầm giữ không được.

Hồ Tiểu Man nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy chính mình hình như đột nhiên nóng lên.

Kì quái, vì sao nàng lại có loại cảm giác này?

Theo bản năng liếm liếm môi, nàng không biết động tác của chính mình càng thêm kích thích nam nhân đang nằm dưới, thân thể hắn cương cứng lên, mà nóng thiết trong tay nàng cũng truyền đến từng trận đau đốn, kêu gào khát vọng.

Lí trí mới vừa quay về trong đầu lại nhanh chóng bốc khói, bị dục hỏa thủ nhi đại chi, hẳn rồi cuộc không thể khống chế chính mình.

(‘thủ nhi đại chi’: lấy từ điển tích của Hạng Vũ, đơn giản có thể hiểu nhanh là ‘thay thế’. Mọi người có thể tìm hiểu rõ điển tích này ở đây)

“Man nhi, đừng chỉ nắm không, dùng tay người cao thấp di động.” Thanh âm khàn khàn ra lệnh, mồ hôi tuôn ẩm dục giường dưới thân.

Nghe được mệnh lệnh của hắn, Hồ Tiểu Man theo thói quen tuân theo, tay nhỏ bé làm y như chỉ thị của hắn, di động xoa bóp vật nam tính cực đại.

Theo động tác của nàng, lỗ nhỏ nơi đỉnh nóng thiết hơi rỉ ra bạch dịch, trơn ướt tay nàng, làm cho nàng vồ về chơi đùa thuận lợi hơn.

Đầu ngón tay dính bạch dịch trở nên tò mò, Hồ Tiểu Man chớp mắt nhìn mấy cái, khó hiểu nghiêng đầu.

“Vũ ca ca, đây là cái gì?” Nàng hỏi, khê liếm ngón tay để thưởng thức hương vị tinh ngọt.

“Nga....” Hành động của nàng rõ ràng là dụ hoặc hẳn! Thương Nguyệt Ngạo Vũ chịu không nổi phát ra rên rỉ, gân xanh trên nóng thiết ẩn ẩn hiện lên.

Hồ Tiểu Man liếm liếm cánh môi, nàng không chán ghét hương vị kì dị kia chút nào, trong cơ thể ngược lại dâng lên cổ cảm xúc xôn xao xa lạ, khiến nàng cảm thấy tò mò kì quái.

Nơi riêng tư trong lúc đó không hiểu sao lại ngứa ngáy lạ kì, nhìn nóng thiết cương lên trong tay, nàng nhin không được lại liếm môi, đột nhiên cảm thấy có điểm khát, đồng thời cũng muốn ném lại hương vị kì dị kia.

Nàng kèm không được vươn đầu lưỡi ra khê liếm đỉnh nóng thiết.

“A!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nắm chặt hai đấm, vì khoái cảm thư sướng đột ngột trào dâng mà rên rỉ.

Phản ứng của hẳn làm Hồ Tiểu Man chớp mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội dò xét gương mặt anh tuấn kia.

Vẻ mặt ngây thơ kia càng thêm kích thích nam nhân, lại thêm cái miệng nhỏ nhắn đang gần sát dục vọng của hẳn, thậm chí còn hơi hơi mở ra khiến người ta mơ hồ nhìn thấy cái lưỡi nhỏ phần nộn bên trong.

Nghĩ đến động tác vừa rồi, nàng đưa thân lưỡi khê liếm phân thân thô cứng của hẳn, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi hứng phần dâng cao, cao tới khó hiểu.

Hắn nheo lại đôi mắt sâu đen, không chế không được liền động mạnh thắt lưng ngay lúc nàng không kịp phản ứng, đem dục vọng đang trướng to đau nhức nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng

4. Chương 4

Ngương mắt, mím môi

Trên sa trường uy phong lẫm liệt một bóng dáng

Khiếp đảm tâm phách, càng câu tứ nhân tình.....

Hồ Tiểu Man không kịp phòng, bất ngờ bị vật cứng rắn xâm nhập vào trong miệng, mà lực của hẳn đâm vào mạnh mẽ, hoàn toàn không để ý nàng thừa nhận được hay không, cứng rắn đem nóng thiết ngập đầy trong miệng nhỏ.

“Ngô....”

Hắn quá lớn, nàng miễn cưỡng chỉ có thể ngậm lấy một nửa, tay nhỏ bé nhanh chóng cầm lấy chân nóng thiết, không cho hẳn đẩy về phía trước thêm.

Lông nhẹ mềm thổi ngứa da thịt nàng non mịn, quai hàm vì hẳn cường ngạnh đâm tới mà hơi hơi đau, vật nam tính trướng lớn muốn vào tới tận cổ họng, làm cho nàng khó chịu mà hốc mắt rừng rưng.

Nàng định đẩy hẳn ra nhưng sợ buông lỏng bàn tay đang nắm giữ cuối nóng thiết, hẳn sẽ càn rỡ đâm về phía trước thêm, kia nàng nhất định sẽ khó chịu muốn chết.

Nàng bắt lực mở to đôi mắt lệ đã doanh tròn, đáng thương hề hề xem xét Thương Nguyệt Ngạo Vũ, lại không biết loại ánh mắt này càng thêm kích thích thú tính mãnh liệt của nam nhân.

“Tiểu ngoan, đừng chỉ ngậm không, dùng cái miệng nhỏ nhắn của ngươi hút vào, động động đầu lưỡi giúp ta liếm láp nó....”

Khuôn mặt anh tuấn vì dục vọng mà ửng hồng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ lúc này sớm đã lạc trong bể tình dục, rốt cuộc không thể khống chế chính mình, thanh âm khàn khàn nhẹ dõ Hồ Tiểu Man, muốn nàng làm theo lời hẳn.

Hồ Tiểu Man theo thói quen nghe lời hẳn, tuy rằng gần đây là phản kháng chống đối lại, nhưng dù sao từ nhỏ vốn đã luôn ngoan ngoãn phục tùng, lại thêm hẳn gọi nàng là ‘tiểu ngoan’....

Đôi mắt của nàng giăng đầy sương mù. Mới trước đây, hần luôn thân thiết gọi nàng như vậy, tràn ngập sủng nịch kêu nàng là bảo bối hần yêu thương nhất.

Trán hơi hơi ngẩng lên, cái lưỡi thơm tho nhẹ đưa, cố gắng ngậm liếm lửa nóng của hần, y như lời hần chỉ bảo mà ngây ngô hầu hạ.

Theo động tác nàng ngậm hàm liếm mút, nước bọt chảy ra biến vật thô dài thành một mảnh ẩm ướt sáng bóng, con người màu trà ngập nước xem xét hần thật sâu, mềm mại đáng yêu cùng thanh thuần.

Cái miệng nhỏ nhắn nhuyễn mềm kia cùng đầu lưỡi phấn nộn hấp hàm khiến cho hần rất thư sướng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ mê muội nhìn khuôn mặt tuyệt điểm cùng ánh mắt thủy nhuận mê người của nàng.

Thô dài cực đại của hần qua lại ra vào ở trong cái miệng nhỏ, lưỡi thơm phấn nộn nhẹ nhàng luyện diêm, ngẫu nhiên dùng sức hấp làm cho hần toàn thân căng cứng lại, thiếu chút nữa tiết ra.

“Nga..... Tiểu ngoan, người giỏi quá! Dùng tay sờ vào viên cầu.....” Hần thô thở gấp, vì nàng liếm dục mà hưng phấn không thôi.

Hồ Tiểu Man đỏ mặt, cả người mơ màng, rõ ràng là đang liếm dục hần nhưng thân thể nàng lại cũng nóng lên, nhũ tiêm giấu bên trong lớp áo đứng thẳng, bầu ngực cũng bỗng nhiên nặng trĩu, ần ần truyền đến chút đau đớn, nơi tư mật lại có điểm ẩm ướt dịch.

Loại phản ứng động tình này làm cho nàng cảm thấy xa lạ, cũng hơi hơi hiểu mà vô cùng xấu hổ. Loáng thoáng, nàng đại khái biết được loại phản ứng này là vì cái gì.

Nàng phun ra vật thô dài trong miệng, tay nhỏ bé vẫn đang cầm chân nóng thiết đưa xuống khe vuốt hai viên cầu phía dưới nam căn.

Bàn tay nhỏ bé nhuyễn nộn vừa đụng tới hai viên cầu, Thương Nguyệt Ngạo Vũ lập tức thô suyễn rên nhẹ, vật cực đại nóng bỏng càng cứng khỏe vài phần, nóng làm cho nàng muốn bỏng.

“Vũ ca ca.....” Hồ Tiểu Man đưa lên hai mắt đầy sương mù, phản ứng của hần làm cho nội tâm nàng rung động mà hô hấp cũng dồn dập theo, hai người như hòa hợp thân thể thành một, có phản ứng kích tình như nhau.

“Đừng quên cái miệng... tiếp tục liếm.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nắm chặt hai đấm, gân xanh trên cánh tay ẩn hiện lên di động. Nếu không phải là đang bị xích khóa, hần nhất định sẽ chế trụ gáy nàng, làm cho nam tính đang thũng đau ở trong cái miệng nhỏ nhắn xông tiến.

Thanh âm khàn khàn của hần làm cho Hồ Tiểu Man không thể kháng cự, cũng không muốn kháng cự. Đầu lưỡi phấn nộn khe liếm đỉnh nam tính, thưởng thức xạ hương mà lỗ nhỏ trên đỉnh chảy ra.

Tiếp sau đó, nàng lại há mồm chậm rãi hàm trụ nó, nhẹ nhàng chậm chạp liếm láp hút vào, tay nhỏ bé cũng không quên âu yếm hai viên cầu bên dưới, hai bút cùng vẽ chơi đùa nơi bộ vị nam tính mẫn cảm nóng rục.

“Ân a.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhịn không được rên rỉ thở dốc, mồ hôi tẩm ẩm ướt da thịt màu đồng, liếm dục của nàng làm cho hần hưng phấn không thôi.

Rên rỉ của hần lại càng kích thích nàng, cực đại trong miệng đang trưởng lớn thêm làm cho nàng hàm ngậm khó khăn, nhưng vì muốn cho hần thoải mái, nàng vẫn đang nỗ lực ngậm vào đẩy ra.

Đầu không ngừng di động cao thấp, cái miệng nhỏ nhắn vì bị cực đại nóng thiết nhồi vào mà không thể nuốt nước bọt, chỉ có thể theo động tác ra vào mà tuôn chảy ra làm ẩm ướt quai hàm nàng, nam căn cùng lông đen của hần.

Nóng tay vỗ về chơi đùa hai viên cầu hơi hơi dùng lực làm hần cảm thấy chút đau, cùng với càng nhiều khoái cảm tê dại, hương vị nam tính thoáng chốc càng nồng đậm, tràn ngập miệng nàng tất cả đều là mùi của hần.

“A.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ thô rống một tiếng, biết bản thân sắp cao trào, nhịn không được bắt đầu động thất lưng, gia tốc tiến lên ở trong cái miệng nhỏ nhắn.

“Ngô!” Thở hổ của hắn làm cho Hồ Tiểu Man bất ngờ kinh ngạc, đột nhiên động tiến làm khóe miệng của nàng ửng đỏ, nam tính cực đại thiếu chút nữa vọt vào yết hầu.

Nàng sợ tới mức mau chóng cầm nhanh phía cuối nam căn, nhưng là lại ngăn không được nam nhân cuồng tiến mạnh mẽ.

Luật động không ngừng ra vào cho khoang miệng của nàng truyền đến đau đớn, nàng thống khổ muốn thoát đi, cái miệng nhỏ nhắn theo bản năng dùng sức hấp vào tường ngăn cản tiến lên của hắn.

Hấp như vậy vừa vặn làm cho hàm răng cào nhẹ qua đỉnh nóng thiết, Thương Nguyệt Ngạo Vũ cả người run rẩy, nháy mắt mắt hồng lên tới đỉnh cao——

Hắn nhắm mắt lại, ngửa đầu hô một tiếng, bạch dịch nóng bỏng phun trào ra, toàn bộ bắn vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng.....

“Ngô.....” Chất lỏng nóng nóng lập tức tràn ngập trong miệng làm Hồ Tiểu Man không kịp nuốt, nhanh chóng phun ra nam căn đang vùi sâu trong miệng.

Lỗ nhỏ trên vật thô dài đang bắn ra bạch dịch nóng rực, đem mặt, môi cùng cằm cổ tuyết trắng của nàng, toàn bộ đều dính chất lỏng của hắn.

Trong chốc lát, hương vị tinh ngọt nồng đậm phiêu tán trong không khí, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dính một mảnh hỗn độn tạo nên cảm giác dâm lãng mê người.

Hồ Tiểu Man khinh thờ dồn dập, đem dịch trong miệng nuốt xuống, lại duỗi ra phần lưỡi liếm liếm bạch dịch còn sót bên môi.

Biểu tình ngây thơ chưa hết bất ngờ kích thích hắn, nam căn vừa mới hạ mềm nhanh chóng cứng rắn đứng lên, lại càng giàu thêm tính xâm lược.

“Trời ạ.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhận không được rên rỉ. Tiểu yêu nữ này chỉ cần một động tác nhỏ liền kích hắn mới vừa phát tiết liền lại hưng phấn cứng lên, ma lực của nàng có phải quá lớn?

Thân thể hắn xôn xao không thôi, nhìn xem khuôn mặt mềm mịn gần sát vật nam tính như thế, hơi thở nhẹ nhàng phơ phất trên nam căn làm hưng phấn của hắn không tài nào áp chế.

Lần này, hắn không chỉ muốn cái miệng nhỏ nhắn trên mặt nàng, càng khát vọng cái miệng nhỏ nhắn bên dưới, bàn tay to rục rịch muốn toàn thân cao thấp chạm vào nàng.

Nhưng là tay chân đều bị khóa xích làm cho hắn không thể đạt ý nguyện, chỉ có thể cơ khát nhìn nàng.

“Như thế nào lại thành lớn rồi?!” Phản ứng sinh lý của hắn làm cho Hồ Tiểu Man hoảng sợ, nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn hắn, cũng nhìn thấy dục hỏa thâm nồng trong mắt ai kia.

Ánh mắt nóng chảy đó đẩy lên nữ tính kiêu ngạo của nàng, nàng biết hắn đã kháng cự không được, có thể để nàng muốn làm gì thì làm.

Nàng lộ ra tươi cười quyến rũ, lau đi bạch dịch trên mặt rồi một lần nữa lại khóa gối trên người hắn, nghiêng đầu nhìn nhìn.

“Vũ ca ca, người muốn ta sao?”

Thanh âm kiều nhuệ nhẹ nhàng hỏi, ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, bàn tay nhỏ bé thông thả cởi bỏ lớp áo ngoài.

Áo choàng hồ cừu sắc lửa đỏ rơi xuống, Thương Nguyệt Ngạo Vũ lập tức trừng lớn đôi mắt——

Yêu nữ này!

Ngoại trừ lớp áo hồ cừu bên ngoài thì trên người nàng không hề còn quần áo khác, bầu ngực tuyết trắng liền như vậy lộ lộ hiện ra, hai núm hoa phấn nộn chắt chẻ hấp dẫn tầm mắt hắn.

Ánh mắt nóng cháy lưu lại trên miên nhũ mê người của nàng một hồi lâu mới chậm rãi di dời xuống.

Dưới ánh nền lập lòe chiếu rọi, da thịt tuyết trắng của nàng càng trở nên mỹ miều rực rỡ, thân thể mê người không có lấy một vết sẹo nào, chồn đào nguyên xinh đẹp như ẩn như hiện ở dưới bộ lông mềm nhuyển, còn có thể nhìn thấy một ít dịch trong suốt ẩm ướt.....

Dục hỏa, thiêu đốt càng mãnh liệt, đôi mắt sâu đen nhìn nàng trào dâng lửa nóng như muốn đem nàng nuốt vào bụng.

“Vũ ca ca, ta đẹp sao?” Tay nhỏ bé mềm mại để trong lồng ngực lớn, Hồ Tiểu Man chậm rãi hơi hơi cúi thân người, làm cho hai gò bồng đảo chơi vơi ngay trên ngực hấn quyến rũ.

“Đẹp....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ thì thầm, hờn vía đều đã bị nàng dụ hoặc, nóng thiết bên dưới càng trưởng thô to, khát vọng xâm nhập vào chồn đào nguyên xinh đẹp của nàng.

Giờ phút này, hấn bắt chấp tất cả, gì mà ở rể, gì mà cầu thân đều vứt hết sang một bên, cả đầu đều chỉ nghĩ muốn nàng, muốn tiểu yêu nữ xinh đẹp lại đáng chết này!

“Cởi bỏ dây xích.” Thanh âm trầm khàn vang lên mệnh lệnh, tầm mắt hấn hoàn toàn không rời nàng được.

“Không!” Hồ Tiểu Man không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. “Ta mà mở dây xích thì người sẽ lập tức chạy trốn mất!” Nàng cũng không phải ngu ngốc.

“Ta sẽ không.” Thanh âm của hấn vì dục vọng mà thô sáo, thân thể cũng càng căng cứng lên, “Ta hiện tại thậm chí nghĩ muốn người. Tiểu ngoan, nghe lời, cởi bỏ.....”

Hấn nếu như còn tiếp tục bị khóa, nhất định sẽ bị khát vọng muốn nàng bức tử.

Chỉ có thể nhìn thân thể nàng mềm mại mê người, tuyết nhũ khê run run, còn có đầu ngực nhô lên phần nộn, mà hoàn toàn không thể chạm đến, này đối với nam nhân mà nói chẳng khác nào tra tấn, hơn nữa còn là nam nhân đang bùng bùng phần chấn dục hỏa.

Cái nhìn chăm chú nóng bỏng của hấn làm cho thân thể nàng mềm mại khê run, trong cơ thể bỗng lưu chuyển một trận nhiệt nóng thực nóng, mà thanh âm của hấn lại dụ hoặc người như vậy..... Nàng cắn cánh môi, do dự không biết nên làm thế nào.

“Tiểu ngoan, cầu người.....” Bất chấp nam tính tôn nghiêm, hấn hiện tại chỉ nghĩ muốn nàng, thân thể vì khát vọng mà căng cứng, mồ hôi không ngừng không ngừng tuôn ra.

Thấy hấn dường như rất thống khổ, Hồ Tiểu Man ngay tức khắc mềm lòng.

“Được rồi, nhưng người không thể trốn nha!” Hấn nếu dám trốn, nàng liền khóa hấn cả đời!

“Ta sẽ không trốn.” Hấn sắp không còn kiên nhẫn.

“Được thôi!” Nàng bĩu môi, thân thể vươn về phía trước, lấy ra một chiếc chìa khóa ngay dưới gối đầu.

Động tác vươn về trước của nàng làm cho một đôi tuyết nhũ no đủ treo ngay trên khuôn mặt tuần tú, nhẹ nhàng lắc lư, quyến rũ mê người.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhìn không được há mồm ngậm lấy một bên nhũ tiêm, dùng sức mút liếm, đầu lưỡi đảo vòng quanh nhũ lõi, nhẹ nhàng ‘ăn’ nhũ thịt tuyết trắng.

“A!” Hành động hàm duyên đột nhiên của hấn làm cho lòng nàng cả kinh, khoái cảm tê dại khiến thân hình mềm mại run lên từng trận, nhũ tiêm nhanh chóng cương trở nên cứng cứng.

“Người như thế nào— a.....”

Cảm giác kì dị trước ngực làm nàng kinh ngạc, đang muốn hỏi lại thì hấn đột nhiên dùng răng nanh nhay đầu nụ hoa mẫn cảm, làm cho người nàng bủn rủn tay chân, ngay cả nói cũng không thể thốt lên lời nào.

“Mở khóa.”

Thanh âm hấn hàm hồ vang lên mệnh lệnh, lưỡi nóng bỏng vẫn không rời đi tuyết nhũ no đủ, không ngừng hút liếm làm nhũ thịt tuyết trắng biến thành đỏ bừng, đỉnh đôi cũng dính đầy nước bọt sáng bóng.

Đùa bên xong một bên, hấn lại chuyển sang bên kia, lấy cùng một phương thức mà chơi đùa, tạo ra âm thanh hút liếm chặc chặc.

Thanh âm kia, thực vô cùng ái muội.

Hai bầu ngực mẫn cảm sưng lên tê dại, Hồ Tiểu Man cơ hồ không lấy ra được sức, run rẩy cởi bỏ dây xích bên cánh tay phải.

Tay phải vừa được tự do, hấn lập tức cầm lấy một bên tuyết nhũ, dùng sức vuốt ve da mềm trắng mịn, hai ngón tay chơi đùa nhụy hoa kiều diễm đến đỏ bừng, không ngừng xoay tròn, bóp nắn.

Lưỡi nóng ẩm cũng không buông tha bầu ngực bên kia, làm càn nhấm nháp món ăn hồng đỏ, ngao cấn tạo ra dấu răng đậm lẫm.

“Không.... A...” Hai bầu ngực đều bị hấn đùa bên truyền đến khoái cảm càng sâu, làm cho cả người nàng hư nhược vô lực, chìa khóa trong tay cũng rơi mất xuống giường.

“Vũ ca ca.....” Nàng bắt lực nhẹ kêu, nơi tư mật chảy ra dịch hoa xa lạ, da thịt tuyết trắng cũng theo đó nhiễm một màu đỏ lửa tình.

“Nhặt lên tiếp tục mở.” Một tay vừa được tự do không ngừng nghỉ làm việc, bàn tay to nhẹ dùng chút lực đè ép, âu yếm bầu no đủ mê người.

“A!” Có điểm đau, có điểm nhồn nhột khoái cảm làm cho miệng nhỏ bật ra yêu kiều, Hồ Tiểu Man không dám cãi lời hấn, run run nhặt chìa khóa lên tiếp tục mở khóa tay kia.

Hai tay vừa được tự do, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng bật người ngồi dậy.

“A!” Động tác đột nhiên tới của hấn làm nàng phản ứng lại không kịp, trong lúc nhất thời liền nghĩ hấn muốn đào tẩu: “Vũ ca ca, người không thể...”

Không cho nàng nói hết lời, bạc môi đã ngăn chặn đặt lên cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi thô bạo chui tọt vào trong miệng nàng, phiên giảo hút lấy mật ngọt.

Hấn tưởng nghĩ hôn nàng thật lâu.

Cái miệng nhỏ nhắn mê người này dụ dỗ hấn lâu như vậy, thật vất vả mới có thể tự do hôn, lưỡi của hấn thoải mái làm càn phóng đảng, ở trong miệng nàng thưởng thức đến mùi vị chính bản thân, trộn lẫn với hương vị vô cùng ngọt ngào của nàng, tạo nên một loại hương vị động tình mê đắm.

Lưỡi hấn bá đạo dây dưa, triển miên hút cái lưỡi thơm tho của nàng, hai bàn tay lớn đặt trên hai gò bồng đảo no đủ, ngón tay thon dài trước vuốt ve nhũ tiêm mềm mại, sau lại kẹp lấy cọng xát, xoa bóp kiều nhụy phần hồng, rước lấy nơi nàng than nhẹ.

“Thích ta sờ người như vậy sao?” Hấn một bên duyên hôn cánh môi đỏ mọng, một bên khăn khăn hời, bàn tay không hề thả lỏng lực đạo, miết đùa hai bầu ngực mềm nhược.

“Ân..... Thích a.....” Thân thể bị hấn nắm trong tay chơi đùa, mới một chút, Hồ Tiểu Man đã bị tình dục vây hãm, chỉ có thể mặc hấn xử trí.

Thân thể mềm mại uốn cong lên, đem bầu ngực tuyết nhũ càn đưa vào tay hấn, như là khát cầu hấn dùng sức vuốt ve thêm.

Nhiệt tình của nàng kích thích ‘xúc động’ nam tính, hấn cúi đầu ngậm lấy một đóa nhụy hoa, hút liếm tạo ra thanh âm chặc chặc, ngón tay vẫn ở dưới chân đồi trắng mịn tùy ý vuốt ve.

Tuyết nhũ dưới âu yếm của hấn lại sưng đỏ bừng, che kín dấu vết hấn đang lưu lại, nơi tư mật bên dưới cũng chảy ra càng nhiều dịch ẩm ướt, dính cả lên bụng rắn chắc của hấn.

Nhận thấy được ướt át trên bụng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hơi hơi nhú mảy, bàn tay to đang cầm miên nhũ di dời xuống, tiến vào chốn đào nguyên yêu mỹ mị hoặc.

Đầu ngón tay vừa đi tới liền dính đầy đủ ẩm ướt dịch.

“Tiểu ngoan của ta, như vậy liền ẩm ướt.....”

Khẽ liếm lưu luyến nhũ tiêm mê người của nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ ngẩng đầu tà khí nhìn mắt nàng, phản ứng của nàng thỏa mãn nam tính tự tôn của hắn.

Ngón tay thon dài chạm vào châu nhụy ngay trước hoa huyết, nhẹ nhàng xoa.

“A.....” Hoa châu mẫn cảm vừa bị đụng chạm, ở sâu trong cơ thể bỗng truyền đến một trận khoái cảm run rẩy, làm cho nàng sợ hãi nhẹ kêu.

Loại khoái cảm xa lạ này làm cho nàng vừa thích vừa sợ, nhịn không được vận vẹo thân thể muốn đẩy hắn ra.

“Không cần..... Vũ ca ca....” Nàng sợ.

Loại phản ứng thanh thuần này càng kích thích thú tính nam nhân thêm mãnh liệt, hắn ngẩng đầu hôn duyên cánh môi anh đào, thanh âm mềm nhẹ lại tràn ngập nguy hiểm chất vấn:

“Người không phải nói đã sờ qua rất nhiều thân thể nam nhân, chẳng lẽ những nam nhân này lại không làm như vậy với người?”

Nhớ tới lời nói lúc nãy của nàng, hắn không khỏi cảm thấy phẫn nộ. Đến tột cùng là có bao nhiêu nam nhân đã chạm vào nàng, nhìn xem bộ dáng của nàng xinh đẹp như vậy?

Dục vọng thành linh ục lên, hắn không rảnh nghĩ lại, cũng vô pháp khống chế.

Nàng vốn là tiểu muội muội hắn yêu thương che chở, tuy rằng tính cách nữ nhân Hồ quốc vốn phóng khoáng, nhưng là ở dưới sự bảo vệ của hắn, còn có mê luyện đối với hắn của nàng, cho tới bây giờ vốn không có bất kì một nam nhân nào khác có thể đến gần nàng được.

Nay hắn mới rời đi một năm, nàng lại nói đã sờ qua thân thể nam nhân khác?

Tuy rằng hắn vốn hy vọng nàng yêu nam nhân khác mà không bám lấy hắn nữa, nhưng không hiểu sao, vừa nghĩ đến hình ảnh nam nhân khác chạm vào nàng, hắn thế nhưng không tài nào chịu đựng được!

Thực quá mâu thuẫn đi?

Nhưng là hiện tại hắn không thể tự hỏi, chỉ có thể mặc để ghen tị tràn ngập đầy ứ trong lòng.

Phẫn nộ làm cho hắn không thể khống chế lại lực đạo, ngón tay vuốt ve dùng sức miết, ấn mạnh hoa châu rướm lấy nàng thanh thanh yêu kiều.

“A..... Vũ ca ca, không cần.....” Hồ Tiểu Man lắc lắc đầu, nơi mẫn cảm bị hắn đùa bỡn như vậy làm cho nàng vừa sung sướng khoái hoạt lại sợ hãi.

Nhưng mà, khoái cảm thư sướng chung quy vẫn áp chế toàn bộ ý sợ trong lòng, phản ứng của cơ thể tiết lộ nàng vui thích, càng nhiều hoa dịch liên tiếp tiết ra.

“Trả lời ta, đã có bao nhiêu nam nhân chạm vào người như vậy?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ một tay dùng sức xoa bóp bầu ngực tuyết nộn, một tay kia nhu làm hoa châu, đồng thời một ngón tay đi vào cọ xát cửa huyết, nhẹ miết bôi thịt ẩm ướt.

“Không, không có.....” Hồ Tiểu Man sớm đã thần trí mê loạn, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của hắn. “Chỉ có Vũ ca ca.....”

Ngoại trừ hắn, nàng sẽ không để bất kỳ ai chạm vào mình, chỉ có trượng phu của nàng mới có thể chạm vào nàng.

“Chỉ có ta?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhú mày, buông tha hoa châu bị hắn nhu đến sưng đỏ, đẩy ra hai cánh hoa che ngoài cửa huyết, đầu ngón tay chậm chạp đi vào đùa bỡn.

“Đúng..... Chỉ có Vũ ca ca.....” Đầu ngón tay của hắn mang đến từng trận ngứa ngáy, làm cho nàng vừa thấy thoải mái vừa thấy không đủ.

“Vũ ca ca..... ta thật là khó chịu.....” Nàng cắn cánh môi, đáng thương hề hề xem xét hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ tà tà cười, ngón tay không ngừng ở ngoài hoa huyết trên chọc, tới tới lui lui cọ xát hoa khâu cùng bối thịt ướt đầm, muốn làm cho nàng càng khó nhin.

“Người cũng vừa nói đã sờ qua rất nhiều thân thể nam nhân, là sờ ai?”

Ngón tay thon dài ở cửa hoa huyết di động, đè ép huyết khẩu mà cũng không tiến hẳn vào.

Loại gãi ngứa ma mị này rất khó nhin, Hồ Tiểu Man nắm chặt tay phần, rốt cuộc chịu đựng không được.

Nàng mới lần đầu nếm thử tình dục, căn bản đâu không lại nam nhân lão luyện kia, chỉ có thể nức nở cầu xin tha thứ. “Ồ.... Vũ ca ca.....”

Nàng nóng quá, thật là khó nhin, bụng như là có lửa đốt đang thiêu, nơi riêng tư dâng lên cảm giác vô cùng trống rỗng như là khát vọng cái gì, mà ngón tay hấn ở cửa hoa huyết chậm chạp trên chọc càng làm cổ khó nhin kia tăng vọt lên.

“Trả lời ta!” Không nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ bá đạo ép hỏi.

Cho dù mồ hôi đã tuôn ả toàn thân, khó hạ trướng đau làm cho hấn cảm thấy thống khổ, nhưng hấn vẫn như trước cố nén, kiên trì muốn nghe câu trả lời của nàng.

“Ồ.... Chỉ có ca ca của người ta.....” Trừ bỏ huynh trưởng cùng hấn ra, nàng chưa từng xem qua thân thể nam nhân nào khác.

Câu trả lời của nàng làm cho phần nộ của hấn biến mất không còn dấu vết, thỏa mãn gợi lên khóe môi.

“Cho nên người là cố ý gạt ta?” Mà hấn cũng thật sự bị lừa. “Người! Tiểu yêu này!”

Đáng giận vô cùng đáng giận, lại làm cho hấn luyến tiếc không đánh mắg nàng, chỉ có thể hung hăng hôn trụ đôi môi mọng đỏ kiêu diễm, ngón tay lại lần nữa niêm miết hoa châu, dường như trừng phạt mà dùng sức vuốt miết đùa bỡn.

“Ngô.....” Thanh âm rên rỉ mảnh mai hòa tan ở trong miệng của hấn.

Hồ Tiểu Man chỉ có thể nhiệt tình đáp lại ý muốn của hấn, lưỡi cùng lưỡi giao triền lẫn nhau kịch liệt, nước bọt không kịp nuốt chảy ra ướt ả hai người.

Đột nhiên hấn rời khỏi triền miên ở miệng nàng, đem nàng quay ngược lại, làm cho mặt nàng đối diện với thân dưới của hấn, mà hấn thì có thể nhìn thấy cửa động hoa đào xinh đẹp, ướt ả của nàng.

Hấn thổi nhẹ nhiệt khí vào hoa huyết yêu mĩ kia, thanh âm khàn khàn mệnh lệnh nói: “Tiểu ngoan, mở xích khóa chân cho ta.”

5. Chương 5

Mở xích khóa ra.....

Hồ Tiểu Man nghe được mệnh lệnh của hấn, nhưng là lại hành động không được, tư thế xấu hổ như vậy làm cho nàng ngượng ngùng lại bất an.

“Vũ ca ca.....” Nàng quay đầu nhìn về phía Thương Nguyệt Ngạo Vũ, nơi tư mật ở gần mặt hấn như vậy khiến cho nàng vô cùng xấu hổ, nhin không được muốn thay đổi tư thế. “Không cần như vậy....”

“Đừng nhúc nhích!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ gắt gao giữ thắt lưng không cho nàng di động, hai mắt nóng bỏng chăm chăm nhin hang động xinh đẹp ngay trước mắt.

Hoa huyết mê diễm vì xấu hổ, khấn trương mà không ngừng co rút, hoa dịch trong suốt theo đùi từng giọt tích lậ, tản mắc ra mùi hương mê người.

Dòng nước chảy từ động kia làm cho hấn cảm thấy khát khô họng, yết hầu chạy lên xuống thềm muốn, hấn nhin không được vươn đầu lưỡi khẽ liếm hoa khâu.

“A!” Một cảm giác tê dại nháy mắt chạy xuyên qua nàng làm Hồ Tiểu Man khinh ngâm ra tiếng. “Đừng.... Vũ ca ca.....”

Hắn thế nhưng lại liếm nơi đó của nàng! Ngay cả chính nàng còn chưa nhìn kĩ nơi kín đáo ấy, vậy mà hắn không chỉ đã xem còn liếm nó.

Hơn nữa..... Liếm duyên của hắn cứ nhiên lại làm nàng vô cùng hưng phấn. Tại sao có thể thế?

Hồ Tiểu Man vừa thẹn lại quẫn, nhịn không được lại giãy dụa muốn thoát khỏi tư thế xấu hổ này— mà hơn thế, nóng thiết của hắn để ngay trước mặt nàng như vậy, cứng rắn lại thô to làm nàng nhớ tới cảnh hàm ngậm nó trong miệng.

Chỉ là tưởng tượng một hình ảnh cứ nhiên kích thích cơ thể nàng mạnh mẽ, hoa dịch thoáng chốc tuôn ra càng nhiều.

“Lại chảy ra, ẩm ướt như vậy lại thật ngọt....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tán thưởng, ngón tay dài mở ra đóa hoa ướt đầm làm cho cửa huyết yêu mỹ hoàn toàn mở hiện ra.

Bối thit run rẩy quyến rũ tầm mắt hắn, nhìn hoa dịch trong suốt dính trên, hắn rút cuộc kiềm chế không được mà đặt môi vào dùng sức hút lấy dịch ngọt.

“Không.... Ân.....” Động hoa non nót không chịu nổi duyên làm của hắn, càng nhiều hoa dịch mãnh liệt chảy ra khiến cửa động cùng miệng hắn càng ẩm ướt.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhẹ đẩy đầu lưỡi, không ngừng nuốt lấy yêu dịch. Đầu lưỡi liên tục liếm láp ở cửa huyết làm nơi mẫn cảm non nót muốn dục tiên dục tử, khiến nàng co rúm như mèo nhỏ nức nở kêu.

“Ừmnn.....Vũ ca ca.....” Hồ Tiểu Man nhịn không được than nhẹ cái miệng nhỏ nhắn đưa phần lưỡi vươn ra, lơ đãng liếm đỉnh đầu nhỏ vật nam tính.

Động tác bất chợt làm thân hình hai người cùng khẽ run rẩy, đầu lưỡi hắn càng xúc động nhanh chóng xâm nhập lối vào giữa huyết—

“A!”

Hoa huyết chưa bao giờ bị xâm nhập bỗng có dị vật nóng ẩm tiến vào, tuy chỉ mới ngay bên ngoài nhưng vẫn khiến nàng sinh ra một loại cảm giác kì dị ngứa ngáy.

Nơi sâu trong có điểm tê tê lại có chút đau, nhưng cũng có một loại khoái cảm kì lạ không thể tả, mà nóng thiết nam nhân để ngay dưới cánh môi làm nàng cảm thấy hưng phấn.

Nhịn không được nàng nâng lên vật lửa nóng, phần lưỡi vươn ra khẽ liếm duyên, ngón tay thon nhỏ cũng không ngừng âu yếm hai viên cầu bên dưới.

“Ngô.....”

Yêu nữ này!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ thoải mái ngâm nhẹ.

Hắn không cam lòng yếu thế, đầu lưỡi rời khỏi để ngón tay thế chỗ trước cửa huyết vuốt ve, sau đó chậm rãi chen vào lối chính giữa động. Động tác của hắn vô cùng thông thả, một tắc lại một tắc dần mở rộng hoa kính non nót, cảm giác bất ngờ làm Hồ Tiểu Man hấp vào một hơi.

“A!”

Nóng thiết bị hàm trong miệng nhỏ, theo động tác của nàng mà bị khoang miệng ẩm nóng gắt gao bao lấy.

“Ân.....”

Khoái cảm thư sướng làm Thương Nguyệt Ngạo Vũ rên rỉ ra tiếng, ngón tay đột ngột dùng sức thâm nhập hắn vào trong hoa huyết.

Thình lình bị tiến vào làm Hồ Tiểu Man mở to mắt, nhưng hắn hoàn toàn không cho nàng thời gian thích ứng, ngón tay đã bắt đầu trườn sát qua lại, đồng thời thân lưỡi lại duỗi ra hút liếm bối thit ngoài cửa huyết.

“Ân a..a.....”

Rốt cuộc không còn đủ thần trí phân tán liếm duyên nam căn, Hồ Tiểu Man chỉ có thể tập trung ngăn đầu rên rỉ, hoa huyết nhiệt tình chảy ra hoa dịch trong suốt, đem toàn bộ vùng kín thành một mảnh ướt sũng.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ không dễ buông tha nàng, thêm một ngón thon dài xâm nhập, hai ngón tay càng mở cửa huyết ra, không ngừng trều sáp, thậm chí tìm được nơi mẫn cảm nhất sâu trong, hai ngón tay kẹp lấy nơi đó xoay tròn vuốt ve.

“Ngô.. A..... Vũ ca ca.....”

Hồ Tiểu Man phe phẩy đầu, nơi mẫn cảm nhất bị hấn chơi đùa nhiệt tình khiến hoa dịch càng nhiều tiết ra, hai cánh hoa cũng vì thế sưng lên đỏ bừng.

Vách tường non nớt không ngừng co rút lại, càng bóp chặt gắt gao hai ngón tay hấn, báo hiệu nàng đã nhanh đạt tới đỉnh.

Hấn hít sâu một hơi, lưỡi càng dùng sức hút liếm làm hoa huyết càng ẩm ướt, ngón tay cũng không ngừng qua lại trều đưa tạo ra âm thanh dâm dăng.

“A.... không.....”

Nàng cảm thấy chính mình sắp không được, thân thể vì khoái cảm thi nhau ập đến mà buộc chặt, bụng dưới xôn xao hội tụ càng nhiều hoa dịch, ồ ồ chảy ra.

Nộn vách tường ở chỗ sâu trong rất nhanh co rút lại, theo ngón tay trều đưa của hấn khoái cảm tê dại càng lúc càng trào dâng. Ngay tại lúc nàng sợ chính mình sắp làm ngập đầu người ta trong dịch tình trều, hai ngón tay không ngừng trều đưa đột nhiên cong gấp lại.

“A——” Thanh cao yêu kiều dật ra từ miệng nhỏ, hoa dịch cũng theo đó tuôn trào ra.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng rút ngón tay ra, quay người nàng lại đối mặt với mình, đem nàng khóa ngồi ở trên bụng dưới ngay sát vật nam tính, bàn tay to giữ sẵn eo nhỏ, động hông dùng sức đâm lên——

Ngay lúc nàng đang đạt tới cao trào, nóng thiết bất ngờ xâm nhập hoa huyết, hung hăng xỏ xuyên qua nàng!

“A!——“

Khoái cảm nháy mắt biến thành đau đớn, Hồ Tiểu Man nhịn không được khóc lên. “Không cần..... Đau quá....”

Nắm tay nhỏ đâm vào lồng ngực Thương Nguyệt Ngạo Vũ muốn hấn rời khỏi hoa huyết.

Nhưng là, cảm giác được nàng gắt gao bao vây thật thư sướng, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới kia so với miệng phía trên co rút càng nhanh, càng nóng, càng ẩm ướt, hấp hấn tạo nên khoái cảm vô cùng.

Biết rõ nàng bị đau, nhưng là Thương Nguyệt Ngạo Vũ không thể khắc chế chính mình, hai bàn tay to giữ chặt eo nhỏ, bắt đầu di động dùng sức va chạm.

“Ô..... Không....” Di động của hấn mang đến càng nhiều đau đớn, Hồ Tiểu Man thống khổ lắc lắc đầu, tơ máu nữ trinh đỏ sẫm cùng hoa dịch chậm rãi chảy ra.

“Ngoan, như thế này sẽ không đau.....”

Hấn dụ dỗ nói, đem nàng ngồi mặt đối mặt, bàn tay to vốn đang chế trụ eo nhỏ di dần lên trên, bắt lấy một bên tuyết nhũ no đủ.

Ngón tay không ngừng nhu vuốt, bao lấy nhũ thịt trắng mịn không còn khe hở, cũng làm cho bầu nhũ đỏ bừng, nhũ tiêm cương cứng, kiêu diễm nở rộ. Hấn lập tức cúi đầu hàm duyên hai đóa nhụy hoa, làm chúng ẩm ướt bóng nước.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ một bên chơi đùa tuyết nhũ phía trên, bên dưới thắt lưng cũng không quên di động va chạm, hưởng thụ khoái cảm bị chính giữa hoa kính bao vây.

Theo âu yếm của hắn, Hồ Tiểu Man cảm giác đầu dần dần nhạt đi, mà luật động thật mạnh của hắn cũng mang đến một loại khoái cảm xa lạ. Loại cảm giác tê dại kì dị này làm nàng có chút nghi hoặc, nhưng là lại theo bản năng hưởng thụ, thậm chí thân thể bắt đầu lắc lư phối hợp và chạm của hắn.

“Ân.. a..... Vũ ca ca.....”

“Đúng rồi, là như vậy.” Không nghĩ tới hắn chưa cần dạy, nàng liền đã hưởng thụ tự nhiên, còn lắc lư cái hông làm hắn càng dễ đắm càng sâu.

“A..... Tiểu ngoan, người hấp ta thật nhanh.....”

Hông không ngừng cao thấp đâm lên, va chạm vào tận chỗ sâu trong hoa huyết, động tác vặn vẹo của nàng làm nộn vách tường co rút càng nhanh, hấp cuốn lửa nóng nam tính càng chặt. Cao thấp trừu sấp làm chảy ra rất nhiều hoa dịch, đem nơi hai người ân ái biến thành ướt sũng, cũng khiến cho hắn ra vào càng thuận lợi.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ không thể kiềm được, bàn tay to di chuyển tới cái mông trắng nõn, một bên dùng sức vuốt ve bờ mông căng mềm, một bên giữ lấy thắt lưng eo nhỏ, dùng lực nâng lên lại thả buông xuống.

“A! Vũ ca ca.....”

Theo động tác áp xuống, hoa huyết nuốt lấy nam tính cực đại càng sâu, nộn vách tường cũng bị mở ra cực đại.

Hai thân thể trần trụi gắt gao ôm giữ lấy nhau, mồ hôi cả hai hòa trộn một chỗ, đầu ngực hai người còn ngẫu nhiên xẹt qua nhau mang đến vui thích tê dại.

“Thích ta động như vậy sao?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hôn duyên môi nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn hỏi, cao thấp trừu đưa tạo ra thanh âm càng đậm lắng.

“Thích..... A..... Sâu quá...”

Khoái hoạt cuộn trào làm cho nàng nhẹn không được mở ra miệng nhỏ, nước bọt không kịp nuốt, chảy xuôi ra như chỉ bạc mê người.

Hắn mê muội đưa lưỡi liếm đi, nàng cũng theo đó đưa chiếc lưỡi phấn nộn ra đón, đầu lưỡi hai người ở ngoài môi giao triền, làm cho chảy ra càng nhiều nước bọt.

Bàn tay to gắt gao nắm bờ mông tuyết trắng, lực đạo của hắn làm nàng có chút đau, song va chạm ấy lại hóa thành khoái cảm thoải mái khôn cùng.

Nhưng là không đủ, hắn muốn càng nhiều, càng nhiều hơn.

Nóng thiết không ngừng xuyên qua mở rộng bối thịt, làm cho hai cánh hoa theo luật động của hắn liên tục phun ra ngậm vào, cũng làm cho càng nhiều mật dịch lưu tiết tuôn ra, hắn còn không ngừng thay đổi góc độ đâm tới, lần lượt va chạm tới mỗi chỗ trong hoa huyết.

“A!”

Hồ Tiểu Man liếm liếm môi, thanh âm yêu kiều ngân lên rên rỉ, va chạm của hắn xâm nhập như vậy truyền đến từng trận khoái cảm mất hồn, làm cho nàng sắp chịu không nổi.

“Tiểu ngoan, cúi đầu nhìn xem tiểu huyết của người ăn của ta như thế nào.” Bạc môi gần sát vành tai, khéo léo vang lên nam thanh trầm thấp dụ hoặc.

Lời hắn nói làm Hồ Tiểu Man sửng sốt, theo bản năng buông trán xuống.

“Không.....”

Cảnh tượng xấu hổ kia khiến nàng rên rỉ nhưng làm thế nào cũng rời đi không nổi tầm mắt.

Chỉ thấy tiểu huyết phấn nộn không ngừng phun ra nuốt vào vật thô dài hồng sắc, theo luật động của hắn, nộn thịt cũng đi theo co bóp vào ra, nơi tư mật hai người sớm trở nên ướt đầm một mảnh.

Hình ảnh dâm mỹ kia làm cho nàng vô cùng xấu hổ, nhưng đồng thời cũng kích thích dục tình của nàng, hoa huyết đột nhiên co rút nhanh một trận.

Thư sướng bất ngờ trào dâng khiến hai người phát ra than nhẹ.

“Thiên! Người thật chặt....”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ vong tình càng thêm trêu đùa, hưởng thụ hoa vách tường co rút ép chặt nam tính của hắn, biết nàng đang sắp tới cao trào.

“Vũ ca ca..... A.....”

Hồ Tiểu Man yêu kiều ngân ra tiếng, khoái cảm theo va chạm của hắn liên tục tích lũy tràn đầy, ngay tại lúc hắn thật sâu đắm vào, nhanh chóng nổ mạnh!

Nàng kêu lớn một tiếng, hoa dịch phun trào ra, vô lực ngã vào trên người hắn.....

Hồ Tiểu Man thở gấp, rốt cuộc không còn chút khí lực mềm nhũn, nhưng là nóng thiết trong cơ thể vẫn đang cứng rắn vô cùng, vẫn còn chưa bắn ra bạch dịch nóng rực.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ ở lúc nàng đạt đến cao trào không vội phun trào ra, hắn còn chưa thưởng thức đủ vị ngọt của nàng, không tính mới như vậy đã buông tha.

Nhặt lên chìa khóa rơi trên giường, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng cởi bỏ xích khóa hai chân, xoay người đặt nàng đè trên giường.

Nóng thiết từ nãy giờ thủy chung không rời khỏi hoa huyết ướt át, theo di động của thân hình mà cọ xát vách tường mẫn cảm đến cực điểm, rước lấy rên rỉ yêu kiều động lòng của nàng.

“Vũ ca ca.....”

Nàng cắn môi, thanh âm vì kích cuồng rên rỉ mới vừa rồi mà trở nên khàn khàn, lại càng thêm mê người hơn nữa.

“Ta ở trong này” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ, đầu lưỡi lửa nóng dây dưa cùng phần lưỡi, “Ồ trong thân thể của người.”

Nói xong, hắn lui lại phía sau làm cho vật nam tính thô dài rút khỏi hoa huyết.

Theo động tác của hắn, hoa dịch không bị ngăn trở mà càng lưu tiết ra, làm ẩm ướt cả đệm giường.

“Ngô.....” Hoa huyết không bị mở rộng làm cho nàng hơi hơi thở dài nhẹ nhõm, nào ngờ đầu hắn thừa cơ dùng sức đâm xuyên vào!

Vật thô dài nóng rực vọt vào tận chỗ sâu nhất động hoa, không để lại một tia dư thừa, hung hăng va chạm vách tường ẩm ướt.

“A!.....”

Va chạm quá sâu làm cho nàng khó chịu nức nở.

Mà rên rỉ của nàng lại càng thêm kích thích hắn, đã không còn xích sắt kiềm chế lại, hắn càng có thể tùy tâm sở dục tiến lên, va chạm càng sâu, càng dùng sức.

“Ân... a a.....”

Thân thể rõ ràng đã đau lại mệt, nàng vậy nhưng lại theo bản năng lay động khiến hắn tiến vào càng sâu.

“Ân..... Nhanh như vậy, ẩm ướt như vậy.....”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ thoải mái rên rỉ, vật nam tính rời khỏi rồi lại cuồng dã đâm vào.

Hắn cứ như vậy cuồng ngạo mạnh mẽ vào ra mấy chục lần, không ngừng xỏ xuyên qua, va chạm, vuốt ve chơi đùa cơ thể mềm mại dưới thân.

“Không cần.....”

Khoái cảm quá mức kịch liệt làm Hồ Tiểu Man ý loạn tình mê, rên rỉ yêu kiều luồng loạn. Thân thể mềm mại ứng hồng làm cho nàng giống như một đóa hoa hồng nở rộ, mê người lại kiều diễm.

Thân thể mỹ miều phối hợp với trầu đưa của hắn, không ngừng lắc lư, làm cho hắn trầu sáp càng dễ dàng thông thuận, tạo ra cho hắn khoái ý thật lớn.

Hắn dùng sức va chạm, hai bầu nhũ tiêm no đủ theo đó cao thấp nảy lên, phiếm bóng xinh đẹp, quyến rũ tâm mắt hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhịn không được vươn tay bắt lấy một bên tuyết nhũ, dùng sức nhu làm vuốt ve, thỉnh thoảng bầu lấy đầu ngực đứng thẳng đỏ bừng như viên ngọc. Trầu đưa phía dưới đương nhiên cũng không phân tâm dừng lại, liên tiếp giao ra hoa dịch ngọt ngào, mỗi lần tiến vào đều ma sát tại điểm mẫn cảm nhất kia, tận tình hưởng thụ tiểu huyết thật nhanh co rút.

“Ngô a.....:”

Khoái ý mãnh liệt ập đến khiến nàng sắp chịu không nổi, vách tường hoa đã hai lần lên tới đỉnh, mẫn cảm vô cùng lại tích lũy vui thích.

“Không được..... Vũ ca ca.....” Hồ Tiểu Man lắc lắc đầu, khoái hoạt quá nhiều làm cho nàng sợ hãi, hoa huyết cũng không ngừng co rút nhanh.

“Không được, còn chưa đủ.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhỏ giọng nói, mê muội nhìn biểu tình mị hoặc, trầm mê của thiên hạ dưới thân.

Kia ánh mắt màu trà lấp lánh nước, kia thân thể tuyết trắng mềm mại nhiễm một tầng đỏ bừng kiều diễm, xinh đẹp mê người cùng dấu vết hắn lưu lại, mà hoa huyết lại càng không ngừng phun ra nuốt vào vật nam tính của hắn, vách tường ướt át lại thật nhanh co rút lại, áp bức hắn, muốn hắn bắn ra bạch dịch nóng rực.

Nhưng hắn không chịu như nàng mong muốn, ngược lại đúng lúc nàng đạt tới cao trào, liền phút chốc dùng sức rời khỏi.

“A!”

Cảm xúc hưng không trào dâng khó nhịn, nàng nức nở khát cầu hắn tiến vào, “Vũ ca ca.....”

“Đã tới rồi.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ đem nàng cuốn lật lại, ghé vào trên giường đưa lưng về phía hắn, đôi mông tuyết trắng rất tròn nhếch lên cao cao.

Bàn tay to mở bung ra hai bờ mông, nhìn thủy động yêu mỹ, thắt lưng động mạnh đưa nóng thiết xuyên vào bối thịt, dùng sức xâm nhập thật sâu.

“A——”

Tiến vào quá sâu làm cho nàng nhanh chóng đạt tới cao trào, vách tường hoa liên tục co rút lại, áp bách vật nam tính bên trong cơ thể.

“A! Tiểu ngoan, người giỏi quá.....”

Khoái cảm bị vách động áp chặt vào rất thư sướng, hắn càng thêm dùng sức qua lại trầu đưa.

Theo trầu sáp của hắn, thân thể hai người va chạm phát ra âm thanh luật động, trầu đưa tạo ra thật nhiều hoa dịch tràn ra tiểu huyết, theo đùi chảy xuống, nhuộm ẩm đệm giường dưới thân hai người.

Nhưng như vậy hắn còn chưa vừa lòng, ngón tay thon dài di chuyển đi về phía trước hoa huyết, che lấy hoa châu, theo luật động nóng thiết trầu sáp mà vuốt ve đùa bỡn.

“Không..... A.....”

Nàng lắc lắc đầu, thân hình nháy mắt như nhũn ra, rốt cuộc mềm ngã vô lực chống đỡ, chỉ còn cái mông bị Thương Nguyệt Ngạo Vũ nâng lên cao.

“Nói, người có thích như vậy hay không?”

Thanh âm thô khan ép hỏi, ngón tay dài không ngừng nhu miết hoa châu mẫn cảm, nóng thiết cũng không ngừng tăng va chạm thêm diện rộng.

“Ân... a..... Thích.....”

Hồ Tiểu Man nức nở thành tiếng, khoái cảm quá mức kịch liệt làm cho nàng cả người đều mê muội choáng váng.

“Thoải mái sao? Ân?” Hắc lại hỏi.

Vật nam tính thô to rời khỏi lại kích cuồng đâm vào, hơn nữa va chạm càng tăng thêm lực đạo, làm càn ở trong nộn huyết yêu mĩ, xông vào lại rút ra.

“Thoải.... thoải mái..... A.....” Cảm giác thư sướng tốt cùng khiến nàng muốn điên rồi, “Vũ ca ca..... Ngừng, dừng lại..... Ân.....” Nàng chịu không nổi.

“Người có thể.”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ không để ý nàng cầu xin tha thứ, ngón tay thon dài giữ hoa châu dùng sức nhu miết, nóng thiết càng cuồng dã ra vào.

Nơi hai người ân ái sớm ướt dính một mảnh, theo tiến lên của hắc, yêu dịch róc rách không ngừng được mang ra, hoa huyết mềm mại trở nên sưng đỏ, bởi vì hắc quá mức nhiệt tình trêu đùa mà truyền đến từng đợt tê dại cùng chút đau đớn.

“Không.....”

Hồ Tiểu Man rên rỉ, rõ ràng có điểm đau nhưng là khoái cảm lại trào úp không ngừng, theo từ tận sâu trong cơ thể nàng truyền đến.

Biết nàng đã nhanh đến cực hạn, Thương Nguyệt Ngạo Vũ càng thêm ra sức tiến lên, tăng thêm diện rộng trêu cạm trong hoa huyết liên tục co rút, co rút.

“A!”

Rốt cuộc chịu không nổi kêu lên một tiếng, rung động cao trào quá mức cọ rửa toàn thân, Hồ Tiểu Man hôn mê bất tỉnh.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ tiếp tục trêu sáp trên dưới mười lần mới cam tâm thả lỏng, theo một tiếng trầm khàn gầm nhẹ, bạch dịch nóng rực phun trào ra.....

6. Chương 6

“Vũ ca ca.....”

Trong giấc ngủ mơ, Hồ Tiểu Man thỏa mãn cong lên khoe môi, trong mộng tất cả đều là bóng dáng nam nhân nàng yêu đó, người mà ngày hôm qua đã trở thành người của nàng....

Nàng cảm thấy vô cùng mĩ mãn, vươn cánh tay nhỏ bé muốn ôm lấy nam nhân bên cạnh, bàn tay không ngờ chụp phải không khí, lạc lõng giữa đệm giường.

Hồ Tiểu Man sững sốt, đôi mắt đang nhắm nghiền hưởng thụ mở bừng ra. Trên chiếc giường to như vậy chỉ còn nàng trần trụi một người, nam nhân hôm qua cùng nàng kích tình triền miên sớm đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn dây xích đã bị mở nằm chổng trơ.

Đôi mắt màu trà chậm rãi nheo lại, lửa giận cũng theo đó chậm rãi dấy lên.

“Thương. Nguyệt. Ngạo. Vũ.”

Đáng giận! Hắc thế nhưng lại bỏ chạy mất!

Hồ Tiểu Man tức giận đến đập mạnh lên ván giường, nếu không phải toàn thân đều rã rời đau nhức, nàng nhất định đuổi đến Thương Nguyệt quốc bắt hắc về.

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ chết tiệt, vậy rồi còn đào tẩu. Đáng chết.! Đáng chết!..... Hồ Tiểu Man ta có gì không tốt mà ngươi một hai nhất định bỏ trốn?” Nàng vừa tức lại ủy khuất, nhin không được cắn chặt đôi môi hồng đào nhỏ nhắn.

Ngày hôm qua hẳn rõ ràng cuồng dã muốn nàng một lần lại một lần, còn đối với nàng nói ra những câu xấu hổ như vậy, nàng nghĩ hẳn rốt cuộc cũng chịu quy hàng trước hấp dẫn của mình, nguyện ý chấp nhận tình yêu của nàng, cũng nguyện ý vứt bỏ định kiến cũ, đem nàng trở thành một nữ nhân chân chính chứ không còn là muội muội.....

Nàng không cần là muội muội của hắn, nàng phải làm nữ nhân của hắn.

Mà nàng nghĩ chính mình đã làm được, biểu hiện cuồng dã của hắn ngày hôm qua chính là bằng chứng chứng minh.

Nhưng thật không ngờ tới hắn vừa tỉnh dậy đã chạy trốn không còn bóng dáng, này đối với nàng là một sỉ nhục vô cùng, đường đường là công chúa Hồ quốc, được biết bao nam nhân khát vọng, nhưng nàng chưa bao giờ thêm để ý tới, trong mắt nàng chỉ duy có một người, mà thân mình trong sạch cũng chỉ nghĩ hiến dâng cho mình hắn.

Nàng thích hắn, rất rất thích hắn, tình cảm ấy chưa bao giờ giảm bớt đi, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn mười năm trước, tâm tình nho nhỏ của nàng đã chỉ tràn đầy duy một bóng ảnh nam nhân kia.

Nhưng là.... Hắn lại chạy thoát.

Một năm trước đối mặt với thông báo của nàng, hắn lựa chọn trốn; một năm sau lại gặp mặt, hắn vẫn là trốn; mà hiện tại đã bên nàng, đem nàng ăn hết từ đầu đến chân, hắn vẫn lựa chọn trốn!

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ. Ngươi đáng giận! Đáng giận.....” Hồ Tiểu Man càng nghĩ càng ủy khuất, hốc mắt trông đỏ đỏ dần lên.

Nàng cũng có tự tôn nha! Vốn vẫn luôn truy đuổi theo hắn, không cần e lệ nói muốn gả cho hắn, hắn có biết sau lưng nàng có bao nhiêu kẻ cười nhạo công chúa Hồ quốc này không biết xấu hổ?

Lần này bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt được hắn, nàng chủ động hướng Thương Nguyệt quốc đưa ra chủ ý cầu thân, dù sao nếu Thương Nguyệt Ngạo Vũ không cưới nàng, được, vậy chỉ cần đổi thành nàng “thú” hắn.

Nàng quả thực đã đem mặt mũi công chúa vứt hết sau lưng, hết thảy chỉ vì hắn, cho dù bị người người châm biếm cũng không cần quan tâm, chỉ cần trong con mắt hắn có nàng là tốt rồi.

Sở dĩ nàng đem hắn trói lại trên giường, dụ hoặc hắn, đem trong sạch bản thân dâng hiến hết cho hắn, đơn giản chỉ vì muốn hắn thật sự nhìn đến nàng.

Đối với tất cả chuyện này nàng không hề hối hận, dù sao ngoại trừ hắn, nàng cũng không cần bất kì một nam nhân nào khác. Nhưng trong thâm tâm, nàng không cần hắn vì trách nhiệm, cũng không cần vì hòa bình hai quốc mới đi làm phò mã của nàng.

Nàng có tự tôn của chính mình, trừ phi Thương Nguyệt Ngạo Vũ thật sự yêu thương nàng, nếu không cũng sẽ không cường ép hắn.

Cổ bắt quả rụng, quả không ngọt. Đạo lý này nàng biết, tuy rằng ngoài miệng luôn nói chỉ cần hắn chạm đến nàng thì sẽ trở thành người của nàng, nhưng kia chẳng qua chỉ là lời dọa đầu môi, ai bảo hắn cứ luôn trốn tránh.

Nhưng thật sự không ngờ tới sau khi nàng dâng hiến chính mình, hắn vẫn là lựa chọn né ra.....

“Ta thật sự không tốt đến như vậy sao?”

Hồ Tiểu Man cắn cánh môi, vô cùng ủy khuất thì thào tự hỏi, giọt nước mắt rốt cuộc nhin không được tuôn rơi xuống.

Nàng không nghĩ buông tha! Nàng thật sự rất thích hắn, rất thích, rất thích.....

Vì sao hắn không thể thích nàng?

Nàng vừa tức lại không cam tâm, trên thân thể vẫn còn lưu giữ dấu vết của hắn, tâm trí vẫn còn nhớ rõ cảm giác bị hắn xuyên vào, hơi thở hắn quanh quẩn bên người, mà thanh âm của hắn.....

Trái tim nhỏ bé run lên, nghĩ đến triền miên ngày hôm qua, hắn luôn ở bên tai nàng thấp giọng ngọt ngào những lời nói thân thiết, giọng âm trầm thấp khiến toàn thân nàng mềm yếu như nhũn ra....

Nàng sẽ không buông tay, tuyệt đối không! Nàng nhất định phải làm cho hắn yêu thương nàng!

Hồ Tiểu Man lau đi giọt lệ trên mặt, ở trong lòng thề.

Nàng có tự tin sẽ làm Thương Nguyệt Ngạo Vũ yêu thương nàng, việc cần làm hiện tại là đuổi theo hắn.

Dù sao mặt mũi nàng sớm cũng đã mất hết, lại thêm một chuyện bị cười nhạo cũng không có hề gì, chỉ cần có thể khiến Thương Nguyệt Ngạo Vũ yêu thương.

Cánh môi gờ lên, Hồ Tiểu Man khôi phục lại tự tin chính mình, đang lúc nàng muốn bước xuống giường thì lại nghe thanh âm tranh chấp từ ngoài cửa truyền đến—

“Vương gia, công chúa hiện tại còn đang ngủ, ngài không thể cứ như vậy xông vào.”

“Làm càn! Người dám ngăn cản ta?”

Hồ Tiểu Man nhú mi, nhanh chóng mặc lên quần áo, đai lưng vừa mới thắt vào thì cũng là lúc khách không mời mà đến xông cửa vào tới.

Cung nữ đi vội vàng chạy theo phía sau hắn quỳ xuống thỉnh tội: “Công chúa, tiểu nhân ngăn cản vương gia không được.....”

“Ta biết, người lui ra đi.” Hồ Tiểu Man vẫy tay cho người cung nữ lui xuống, nhìn về phía nam nhân đang nổi khùng.

“Hạ Nhĩ Ba, người thật to gan ghê gớm, tấm cung bản công chúa mà cũng dám xông vào!”

Hạ Nhĩ Ba nhìn kiêu ngạo trước mắt, ngũ quan cân đối vẫn minh diễm động lòng người, nhưng là toàn thân lại phát ra một tia phong tình quyến rũ.....

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ chạm qua người?”

Hắn ghen ghét nói ra chất vấn. Bản thân hắn ngay cả tay nàng còn không cầm được, vậy mà Thương Nguyệt Ngạo Vũ lại có thể dễ dàng chạm đến nàng!

“Liên quan gì đến người?” Hồ Tiểu Man lạnh lùng nhìn hắn.

“Hạ Nhĩ Ba, người lấy thân phận gì mà đến chất vấn ta? Đừng quên người vẫn chỉ là một vương gia, tự ý xông vào tấm cung bản công chúa không sợ ta trị tội người sao?”

“Bằng danh dự phò mã của người!” Lạnh lùng của nàng chọc giận Hạ Nhĩ Ba. “Người chớ có quên, nữ vương nửa năm trước đã khâm điểm ta thành phò mã của người.”

“Thế thì sao?” Ngón tay trắng nõn nghịch ngợm cuốn lộn tóc trước ngực, Hồ Tiểu Man buồn cười nhìn hắn.

“Kia chẳng qua là mẫu hậu cùng người lên đối thoại, cũng chưa có thông qua đồng ý của ta. Người hẳn là biết, nếu ta không đáp ứng thì mẫu hậu cũng sẽ không bắt buộc.”

Hạ Nhĩ Ba không thể phản bác lại cũng không cam tâm. “Ta có gì không tốt? Vì sao trong mắt người tuyệt chỉ có Thương Nguyệt Ngạo Vũ?”

Hắn từ nhỏ liền đã thích nàng, mà địa vị hai người tương đương hợp xứng nhau, hắn là vương gia, nàng là công chúa, hắn vẫn luôn tin tưởng chính mình sau này sẽ trở thành phò mã của nàng.

Nhưng là Thương Nguyệt Ngạo Vũ vừa xuất hiện liền phá hủy tất cả. Trong mắt nàng căn bản không hề dung chứa hắn, độc chỉ có sự tồn tại của Thương Nguyệt Ngạo Vũ, nàng luôn luôn truy đuổi nam nhân kia, hoàn toàn không để ý đến hắn đã luôn chờ đợi.

“Không lý do gì cả, chỉ là ta không thích người.”

Hồ Tiểu Man vô tình trả lời. Kỳ thật bộ dáng Hạ Nhĩ Ba không khó xem, thậm chí có thể nói là đẹp, cho nên mẫu hậu mới cho Hạ Nhĩ Ba làm phò mã của nàng.

Nhưng là nàng không cần, trừ bỏ Thương Nguyệt Ngạo Vũ, bất kì nam nhân nào nàng cũng đều không muốn.

Lời nàng như lưỡi dao bén nhọn đâm vào tâm Hạ Nhĩ Ba, nhưng là hắn vẫn không phục. “Thương Nguyệt Ngạo Vũ không hề thích người, cho dù người đem toàn bộ chính mình cho hắn, hắn cũng sẽ không thích người!”

Tiến vào tấm cung không thấy Thương Nguyệt Ngạo Vũ, hắn chỉ biết Hồ Tiểu Man lại lần nữa bị bỏ lại, giống y như một năm trước.

“Thì có sao? Chuyện của ta không cần người xen vào”, Cho dù trong lòng thương tổn, Hồ Tiểu Man vẫn duy trì tư thái cao ngạo, không để người nhìn thấy vết thương lòng.

Nàng đứng dậy, hướng về phía cửa đi đến.

“Người muốn đi đâu?” Hạ Nhĩ Ba nhanh chóng giữ chặt nàng.

Hồ Tiểu Man gạt tay ra, trầm lãnh nhìn hắn.

“Hạ Nhĩ Ba, chú ý thân phận chính mình, chuyện của ta không có đường cho người xen vào, việc ta muốn đi đâu càng không phải chuyện của người.”

“Người muốn đi tìm Thương Nguyệt Ngạo Vũ đúng không?” Hạ Nhĩ Ba ghen ghét hỏi. Hắn thực sự không hiểu, Thương Nguyệt Ngạo Vũ kia có cái gì tốt mà đáng giá để nàng truy đuổi đến như vậy.

Không nghĩ trả lời vấn đề của hắn, Hồ Tiểu Man quay đầu lại rời đi.

“Ta sẽ không buông tay!” Hạ Nhĩ Ba oán hận kêu lớn. Luôn như vậy, trong mắt nàng căn bản hoàn toàn không có hắn! Nhưng hắn thề, tình huống này sẽ không tiếp tục lâu đâu—

Nàng sẽ là của hắn.

Hắn cứ như vậy đào tẩu, Hồ Tiểu Man sẽ có cảm giác như thế nào?

Trở lại Thương Nguyệt quốc đã hai ngày, hắn vốn nghĩ Hồ Tiểu Man sẽ lập tức đuổi theo, tiếp tục quần quýt lấy hắn yêu cầu phụ trách, dù sao việc hắn chiếm trong sạch công chúa Hồ quốc là sự thật.

Nhưng là không có.

Này đã hai ngày, xung quanh hắn quá mức lặng tĩnh, không có người quần quýt lấy hắn, cũng không có người leo đèo bám đuôi hắn phía sau, dùng thanh âm kiêu kiêu mềm nhẹ nói ra những lời khiến hắn tức muốn học máu.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ không rõ nỗi cảm giác trong lòng chính mình. Dường như có điểm mất mát, có điểm trống rỗng hư vô, giống như thiếu thiếu một cái gì vậy, vô cùng khó chịu.

Đáng lẽ theo lý thuyết, Hồ Tiểu Man không quần quýt lấy hắn, cũng không muốn hắn phụ trách, hắn hẳn là phải sung sướng thoải mái, cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng là hắn lại phát hiện chính mình cao hứng không nổi, thậm chí còn luôn luôn nghĩ tới nàng.

Hai ngày nay hắn thất hồn lạc phách (hồn phách treo ngược cành cây a

:)), không yên lòng, cả đầu đều là Hồ Tiểu Man. Nghĩ tới nụ cười rạng rỡ của nàng, nghĩ tới tính tình của nàng kiêu ngạo lại rất tùy hứng, nghĩ tới tất cả của nàng.

Mỗi một bộ dáng nàng đều khắc sâu ở trong đầu hắn, bao gồm cả biểu tình một năm trước khi nàng đối với hắn nói lời yêu.....

Nhú lại mây rậm, ngay cả khi cực lực cố gắng quên đi, Thương Nguyệt Ngạo Vũ vẫn là nhện không được nhớ tới nguyên nhân một năm trước làm hắn bỏ trốn mất dạng—

Cô gái mở to đôi mắt màu trà sáng ngời, lúm đồng tiền trên má dễ thương nở rộ, ánh mắt chăm chăm nhìn hẳn, đôi môi đỏ mọng nói ra nàng thương hẳn, muốn gả cho hẳn, hỏi hẳn có được không?

Trong nháy mắt kia, hẳn thực sự bị dọa.

Hắn vẫn nghĩ nàng là một tiểu muội muội vĩnh viễn không lớn, nhưng là một khắc tại kia, hẳn kinh ngạc nhận ra nàng không hề còn là một tiểu hài tử, mà là một cô nương trưởng thành— một cô nương sẽ làm tâm hắn vô cùng rung động.

Thiếu chút nữa, hẳn đã xúc động gật đầu nói có, ý niệm này trong đầu hoàn toàn dọa hẳn phát sợ.

Hắn nhất định là đầu óc có vấn đề mới đối với cô bé từ nhỏ quấn quýt bên cạnh mà tâm động. Hắn cũng không phải cảm thú, làm sao có thể có loại phản ứng đáng trách này?

Cho nên hẳn bỏ chạy.

Đối mặt với nàng, hẳn giống như một kẻ nhát gan luôn trốn lại trốn, lần này bỏ trốn dù không thành, thế nhưng sau khi gắt gao giữ lấy nàng, thừa dịp nàng ngủ say liền không một tiếng rời đi.

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ, người bỏ chạy thật khó xem……” Hắn nhin không được thở dài ảo não.

Tiểu yêu nữ kia luôn làm cho hẳn không có cách. Lúc ấy khi nàng ngủ say ở trong lòng hắn, bộ dáng ngây thơ hồn nhiên kia làm cho cả trái tim hắn dường như đều tan chảy, cỗ rung động mãnh liệt kia làm cho hẳn sợ tới mức chạy trốn chết.

Ai! Mặt mũi nam nhân không còn sót lại một chút gì!

“Hoàng huynh, người ở đây làm bầm lều bầu cái gì vậy?” Thương Nguyệt Phi Hoàng đã đứng ở cửa quan sát thật lâu, rốt cục nhin không được lên tiếng.

Nàng đứng ở chỗ này đã được một lúc lâu, vậy mà nhị hoàng huynh vốn cảnh giác cao nhất lại không phát hiện ra nàng, về mặt lúc thì bất đắc dĩ, lúc lại lập tức chuyển thành nhưu mày suy tư, thậm chí còn lằm bằm lều bầu ra miệng. Xem ra……. Bệnh cũng không nhẹ nha!

“Thương Nguyệt Phi Hoàng, người còn dám xuất hiện trước mặt ta!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hung hăng trừng tiểu muội, không hề quên chính mình là bị nàng bán đi.

“Nhị ca a, người ta chẳng qua cũng là bất đắc dĩ thôi!” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười, chớp chớp đôi mắt to tròn vô tội.

“Phải không?” Hừ lạnh, hẳn đương nhiên không tin.

“Thật sự nha! Hoàng nhi thấy Tiểu Man tỷ tỷ thực sự yêu người, cho nên mới nghĩ giúp nàng một phen.” Đương nhiên điều kiện Hồ Tiểu Man đưa ra mới là chủ yếu, bất quá việc này không thể đại đột mà nói ra khỏi miệng.

Trùng liếc tiểu muội ruột một cái, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hoàn toàn không tin lời của nàng. Muội muội của hẳn có đức hạnh như thế nào, hẳn chẳng lẽ còn nắm không rõ?

“Bất quá nhị ca a, người thật sự không hề thích Tiểu Man tỷ sao?” Thương Nguyệt Phi Hoàng vẻ mặt tò mò hỏi. “Người nếu không thích nàng, vì sao trở về đã hai ngày nay vẫn luôn không yên lòng? Có phải Tiểu Man tỷ tỷ không đuổi theo nên người cảm thấy thực thất vọng?”

Bị nàng nói trúng tim đen rồi. Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận trừng mắt, lại vẫn còn mạnh miệng không chịu thừa nhận. “Ta có chỗ nào là thất vọng chứ?”

Hắn mới không thất vọng, hẳn chính là…… có điểm nhớ nàng.

Nhìn ra huynh trưởng khẩu thị tâm phi, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhanh như chớp chuyển vòng ánh mắt xanh biếc.

(Khẩu thị tâm phi: khẩu: miệng, lời nói; thị: phải; tâm: lòng dạ; phi: trái —> cả câu là: miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.)

“Người nếu thực sự không hề có cảm giác như lời nói, vậy ta cũng yên tâm.” Nàng vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi, cố tình lộ ra biểu tình nhẹ nhõm.

“Có ý gì?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhú mày, cảm thấy trong lời biểu muội có chuyện không tốt.

“Đi? Chẳng lẽ nhị ca không biết sao?” Thương Nguyệt Phi Hoàng làm ra vẻ kinh ngạc nhìn hần. “Nghe nói nửa năm trước nữ vương Hồ quốc sớm đã chọn phò mã cho Tiểu Man tỷ tỷ tốt lắm, chỉ còn chờ tỷ ấy đáp ứng thôi, người nếu đã đối với Tiểu Man tỷ tỷ vô tình, xem ra tỷ ấy nhất định là phải chọn nam nhân khác làm phò mã rồi.”

Chọn nam nhân khác làm phò mã? Mấy lời này thực chói tai!

“Nam nhân kia là ai?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hờn giận hỏi, không hề phát giác mặt mình biến sắc, lộ ra biểu tình ghen tị.

“Dù sao người đã không thích Tiểu Man tỷ tỷ, vậy thì người quan tâm nam nhân kia là ai làm gì?” Hắc hắc, biến sắc đi, nàng thực sự không tin nhị hoàng huynh thực sự không động tâm.

“Ai nói ta không thích.....” ...nàng.

Lời nói, nghẹn ở trong cổ họng. Trùng trùng nhìn khuôn mặt tiểu muội đắc ý, Thương Nguyệt Ngạo Vũ á khẩu không trả lời được, bị cái miệng chính mình suýt nữa nói ra tâm ý dọa ngốc.

Hoặc phải nói, hần không dám thừa nhận tình ý luôn luôn rục rịch trong ngực, tuy rằng hần sợ hãi một lần nữa lại né ra, song vừa nghe đến nàng sẽ thuộc về một nam nhân khác, hần lại hoàn toàn không thể chịu đựng được, cũng vô pháp lại trốn tránh tâm ý chính mình.

Hần vẫn không dám thừa nhận tiểu muội muội trong mắt trước kia đã trưởng thành, giống như sau khi thừa nhận hần sẽ mất mát thứ gì đó, cho nên luôn cố ý trốn tránh.

Không để ý truy đuổi của nàng, đối với tình cảm của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng kỳ thật hần không phải một kẻ lãnh huyết (kẻ máu lạnh), tất cả trốn tránh kia đều chỉ vì sợ hãi— sợ hãi bản thân không thể thích ứng loại chuyển biến tình cảm này.

“Hoàng nhi, người này quý linh tinh.” Lắc đầu than nhẹ, nặng nề trong ngực tiêu tan, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nở nụ cười.

Khúc mắc của hần chỉ sợ là tiểu nha đầu khôn khéo này đã sớm nhìn ra, chỉ có mình hần là ngốc nghếch nhìn không rõ.

So ra, Hồ Tiểu Man bốc đồng kia còn dũng cảm hơn hần, một đại tướng quân như hần khi đối mặt với tình yêu hoàn toàn kém hơn nàng.

“Hi hi, nhị hoàng huynh, vậy giờ người không trách ta đã đem người bán đi chứ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng làm nũng huynh trưởng, đạt được tiện nghi còn cố tình khoe mẽ.

“Ta bây giờ không thèm đếm xỉa đến người, lúc khác sẽ tìm người tính toán sổ sách rõ ràng.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận mà buồn cười, chịu thua búng lên cái mũi của tiểu muội.

Lúc rảnh sẽ tìm tiểu hồ li này tính nợ sau, hiện tại hần chỉ nghĩ mau chóng tới Hồ quốc, nhìn thấy tiểu yêu đã làm cho hần động tâm kia.

Hần muốn nói với nàng— Hần sẽ không lại trốn tránh.

.
. .
.

“Đứng lại! Ta không cho phép người đi Thương Nguyệt quốc!”

Hạ Nhĩ Ba cố chấp ngăn trở trước cửa chuồng, không cho Hồ Tiểu Man dắt ngựa ra.

Hồ Tiểu Man chịu không nổi hểch mắt xem thường. “Hạ Nhĩ Ba. Người nào loạn đủ chưa? Người cho người là ai, dựa vào cái gì mà ngăn trước đường ta đi?”

Nàng tức giận thở mạnh, thân mình thon thả diễm lệ vẫn đang mặc bộ váy áo hồ cừu màu đỏ, mái tóc dài ửng đỏ kết trên đó vài cánh hoa nhỏ nhỏ, trên đỉnh đầu đội một vòng lông màu trắng, tua rua xuống từng sợi bay bay, phía đuôi mỗi sợi gắn chiếc lắc tinh xảo bé xíu, theo từng cử động của nàng mà phát ra thanh thúy tiếng vang.

Năm ngày nay nàng bị Hạ Nhĩ Ba làm phiền tới mức muốn phát điên lên được.

Vốn trước năm ngày này, nàng sẽ đuổi kịp tới Thương Nguyệt quốc, vậy nhưng lại bị mẫu hậu chặn lại, hỏi qua liền biết người là muốn nói giúp Hạ Nhĩ Ba.

Hừ! Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là hắn chạy tới làm điều với mẫu hậu.

Ngàn lần bắt đắc dĩ, nàng đành phải ở lại Hồ quốc đợi nhiều nhất năm ngày, mà năm ngày nay Hạ Nhĩ Ba vẫn cứ đi theo phía sau, đuổi như thế nào cũng không nổi. Hắn giống như kẻ nghe không hiểu tiếng người, mặc kệ nàng cự tuyệt thế nào cũng vẫn cứ bám lấy.

Nàng thật sự không muốn đối xử với Hạ Nhĩ Ba tàn nhẫn, dù sao hắn cũng cùng với nàng giống nhau — Hắn truy đuổi nàng, còn nàng thì truy đuổi Thương Nguyệt Ngạo Vũ, hai người bọn họ có thể nói là cùng bệnh tương tư, cho nên nàng rất hiểu tâm tình Hạ Nhĩ Ba.

Nhưng là, năm ngày trôi qua, tính nhẫn nại của nàng thực sự đã bị Hạ Nhĩ Ba ép đến cực hạn.

Hắn như là đem nàng trở thành vật sở hữu của chính hắn, muốn đi đâu đều phải qua đồng ý của hắn, hắn không có lúc nào là không giám thị ở bên cạnh nàng.

Nàng đã chịu đủ, hiện tại liền đem tất cả nói cho rõ ràng!

“Người muốn đi tìm Thương Nguyệt Ngạo Vũ có phải hay không? Nói cho người biết, ta không cho phép!” Hạ Nhĩ Ba phẫn nộ nhìn Hồ Tiểu Man, trong mắt lộ ra một tình yêu điên cuồng.

“Người dựa vào cái gì mà không cho phép? Hạ Nhĩ Ba, ta muốn đi đâu không cần thông qua đồng ý của người, người không nên quá mức làm càn như vậy!” Hồ Tiểu Man chịu không nổi trừng mắt hắn. Muốn nàng nói đến bao nhiêu lần hắn mới chịu hiểu?

“Nữ vương là đứng về phía ta, người cùng Thương Nguyệt Ngạo Vũ căn bản là không thể có khả năng, hắn tuyệt đối không thích người! Tiểu Man, người vì sao không thêm nhìn đến ta? Không chịu tiếp nhận tình cảm của ta?” Hạ Nhĩ Ba tiến lên muốn bắt trụ tay nàng.

Hồ Tiểu Man nhanh chóng lùi lại, không cho hắn đụng tới thân thể chính mình.

Phản ứng như vậy càng làm cho Hạ Nhĩ Ba nổi xung ghen ghét.

Vì sao Thương Nguyệt Ngạo Vũ có thể chạm vào nàng, mà hắn thì không được?!

Cho tới nay, nàng duy chỉ ở trước mặt Thương Nguyệt Ngạo Vũ mới bộc lộ kiều thái nữ nhi, luôn kêu Vũ ca ca, Vũ ca ca. Ngược lại hoàn toàn tương phản, đối với hắn không hề có một chút sắc thái hòa nhã.

Hắn không cam lòng!

“Cho dù mẫu hậu có đứng về phía người thì sao chứ? Người cũng không thể bắt buộc ta, ta là người thừa kế vương vị Hồ quốc, ta có quyền lợi tự quyết định lựa chọn phò mã cho chính mình.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt, Hồ Tiểu Man vô tình nói xong, hy vọng có thể đánh mất ý niệm trong đầu hắn.

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ không có khả năng làm phò mã của người! Người đừng có quên, hắn nhưng là nhị hoàng tử Thương Nguyệt quốc, lại còn kiêm thêm chức vị đại tướng quân, làm sao có thể ở rể Hồ quốc làm phò mã của người? Huống chi hắn còn không yêu thương người, nhưng ta không giống thế, Tiểu Man, ta yêu người nha!” Hạ Nhĩ Ba kích động thổ lộ. Hắn không hiểu, Tiểu Man vì sao không chịu tiếp nhận hắn? Hắn so với Thương Nguyệt Ngạo Vũ kém cái gì?

“Cho dù hắn không yêu thương ta, kia cũng là chuyện của ta. Hạ Nhĩ Ba, tình cảm của người ta chỉ có thể biết chứ không thể nhận, thực xin lỗi.” Hồ Tiểu Man khẽ thở dài, sắc mặt dần dịu người xuống.

Kỳ thật, Hạ Nhĩ Ba không phải cũng là một hình ảnh khác của nàng sao?

Nếu Thương Nguyệt Ngạo Vũ yêu thương nữ nhân khác thì nàng biết làm sao bây giờ? Có phải hay không cũng sẽ trở nên giống y như Hạ Nhĩ Ba, vĩnh viễn đắm đuối không lối thoát?

“Vì sao?” Hạ Nhĩ Ba thống khổ nhìn nàng, không hiểu nàng vì sao có thể tàn nhẫn như vậy. “Nếu không có Thương Nguyệt Ngạo Vũ, ngươi sẽ nhận tâm ý của ta chứ?”

“Cho dù không có Vũ ca ca, ta cũng sẽ không thích ngươi!” Vì làm cho hắn chết tâm, Hồ Tiểu Man không thể không tàn nhẫn. “Phò mã của ta cho dù không phải Vũ ca ca thì cũng sẽ không bao giờ là ngươi. Ta chắc chắn thế, hy vọng ngươi không tiếp tục ngăn đường ta.”

Nàng dời đi tầm mắt, không đành lòng nhìn biểu tình bi thương của Hạ Nhĩ Ba, nắm chắc dây cương ngựa vòng qua hắn, nàng chậm rãi tiêu sái rời đi.

“Cho dù không có Thương Nguyệt Ngạo Vũ, cũng vẫn không có cửa cho ta.....” Nhìn bóng dáng làm cho hắn vừa yêu lại hận kia, sắc mặt Hạ Nhĩ Ba chuyển dần thành dữ tợn.

Hắn không phục!

“Ngươi là của ta.”

Nghe thấy giọng nói âm trầm của hắn từ sau truyền đến, Hồ Tiểu Man nhíu mi, bỗng thấy sau lưng nổi lên một trận âm hàn, nàng cảnh giác xoay nhanh người lại, nhưng là không còn kịp.

Một cây ngân châm cắm vào sau gáy trắng, làm cho thân mình nàng trở nên mềm nhũn hoàn toàn.

“Hạ Nhĩ Ba. ngươi.....” Nàng trừng mắt Hạ Nhĩ Ba, cố gắng giữ vững thần trí thanh tỉnh, song cuối cùng chống cự không lại được được hiệu. “Ngô..... Vũ ca ca.....”

Tầm mắt của nàng trở nên mơ hồ, nhẹ gọi tên người mình yêu nhất, rốt cuộc không còn một tia khí lực, hư nhược khép lại hai mắt, lâm vào trong bóng đêm đen đặc.

Hạ Nhĩ Ba ôn nhu ôm lấy nàng, hôn môi lên khuôn mặt nhỏ nhắn, yêu say đắm nhìn nàng.

“Tiểu Man của ta, ta sẽ không bao giờ buông tha ngươi, vĩnh viễn sẽ không.....”

7. Chương 7

Trông mạo, giúp người

Phong phong vũ vũ rồi giảng nhiều loạn

Tổng vì đa tình nhiều yêu nhiều phiền muộn

Ai nói trước gặp mặt đã liền thương tâm thác cùng?

.

.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ cười tuần mã, rất nhanh đã đuổi tới Hồ quốc. Song vừa tiến đến cửa thành lại thấy rất nhiều hộ vệ ở trong thành như đang tiến hành tìm kiếm, toát ra không khí vô cùng khẩn trương.

Không hiểu sao một tia bất an chảy qua trong lòng, hắn ghì chặt dây cương, hỏi một gã hộ vệ ở gần nhất.

“Phát sinh chuyện gì?”

Cho dù mặc một thân nho sam sắc xanh đen, giờ phút này ở hắn vẫn tản mát ra một loại khí thế uy nghiêm bức người.

Hộ vệ bị hỏi nhận ra hắn liền nhanh chóng đáp lời: “Thương Nguyệt tướng quân, công chúa bị mất tích, chúng thần đang tìm kiếm xung quanh.”

“Man nhi mất tích?!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ kinh hãi, khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn mất sự trấn định thường ngày, sốt ruột truy hỏi: “Không thấy nàng từ lúc nào?”

“Từ hôm kia cung nữ đã tìm không ra bóng dáng công chúa, tưởng người đến Thương Nguyệt quốc tìm ngài, nhưng là vì vẫn lo lắng cho nên ra chuồng ngựa nhìn xem, lại phát hiện con ngựa công chúa yêu thích nhất vẫn ở đó mà áo choàng cùng túi đồ lại rơi ngay trước cửa chuồng ngựa.”

Nghe hộ vệ trả lời xong, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhả chặt đôi mày, trong lòng tuy rằng vạn phần sốt ruột song vẫn bắt buộc chính mình giữ bình tĩnh, hỏi chi tiết rõ ràng.

“Có manh mối nào về kẻ mang công chúa đi không?”

“Chúng thần nghi là vương gia Hạ Nhĩ Ba, bởi vì mấy ngày nay vương gia đều đi theo bên người công chúa, mà sau khi công chúa mất tích thì vương gia cũng mất bóng tăm hơi.” Hộ vệ nhanh chóng trả lời.

Hạ Nhĩ Ba?

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhớ tới tiểu tử vẫn lẻo đẻo đi theo phía sau Hồ Tiểu Man. Hắn biết tiểu tử kia thực thích Man nhi từ nhỏ, hơn nữa đối với hắn có địch ý rất lớn, cho tới bây giờ vẫn chưa khi nào tỏ thái độ hòa nhã với hắn, mà hắn đối với tiểu tử vô lễ kia cũng không có hảo cảm gì cho cam.

Tiểu tử kia rất kiêu ngạo, tình cảm đối với Man nhi lại gần như là cố chấp đến điên cuồng, nếu như Man nhi không ngừng cự tuyệt hắn, hoặc là nói gì kích thích hắn.....

Khó mà bảo đảm hắn sẽ không gây ra chuyện điên cuồng gì với Man nhi!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thương Nguyệt Ngạo Vũ trầm xuống ngưng trọng.

“Trong thành đều đã tìm qua?” Hắn lạnh giọng hỏi, trong đầu nhanh chóng tự chất vấn, phân tích liệu Hạ Nhĩ Ba có thể sẽ đem Hồ Tiểu Man đi đâu.

“Hồi bẩm tướng quân, trong thành đều đã tìm khắp, cũng đã hỏi qua người thủ thành, nhưng là không hề thấy bất kì kẻ nào khả nghi.” Hộ vệ bị khí thế trầm lãnh của Thương Nguyệt Ngạo Vũ dọa phát run, nhanh nhanh đáp lại, không dám chần chừ.

Nếu như không ra khỏi thành, mà Hạ Nhĩ Ba cũng không có chuyện trốn ngay trong thành, vậy nơi duy nhất có khả năng chính là.....

Thương Nguyệt Ngạo Vũ ngẩng đầu, nhìn về phía núi rừng xa xa. Ngọn núi lớn kia cùng rừng rậm là chỗ trốn tốt nhất.

“Mang một nhóm người ngựa theo ta vào rừng tìm kiếm.” Hắn trầm giọng ra lệnh.

Lời nói vừa dứt thì phía chân trời xa xa vọng lại vài tiếng sấm rền vang.

Đáng chết! Sắp có mưa, mà hơn nữa trời cũng bắt đầu đen đặc. Nếu để đến lúc mưa rồi, cộng thêm đường núi trơn ướt đen kịt, tìm người không khác gì mò kim đáy bể.!

Giờ khắc này, Thương Nguyệt Ngạo Vũ vô cùng hối hận.

Nếu như hắn nghĩ thông suốt sớm một chút, nếu như hắn không trốn tránh bỏ chạy, Man nhi chắc chắn sẽ không bị bắt đi. Giả như nàng có việc gì ngoài ý muốn.....

Trong lòng căng thẳng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không dám có một chút chần chừ.

Hắn dùng lực đá một chút vào bụng ngựa, tuấn mã bị thúc hướng núi rừng chạy đi.

Chỉ mong hết thấy đều còn kịp, Man nhi, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may.

Tên Hạ Nhĩ Ba chết tiệt kia tốt nhất không nên động tới một cọng lông tơ của nàng, nếu không hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

Man nhi, chờ ta.....

.

Tiếng sấm ầm vang trời đất làm cho Hồ Tiểu Man chậm rãi tỉnh lại.

Nhưng mà nàng hoàn toàn vẫn chưa thể động dậy.

Cho dù không có dây thừng buộc trói, tứ chi của nàng vẫn bị mê được khổng chế không còn khí lực, lại càng đừng nói đến chạy trốn.

Cả người vô lực nằm trên mặt đất, nàng xem xét khung cảnh bốn phía xung quanh, phát hiện chính mình đang nằm trong sơn động. Từ bên ngoài mơ hồ truyền tới thanh âm của giông tố, làm cho không khí mang theo ẩm ướt băng lạnh, cũng làm cho thần trí nàng dần dần thanh tỉnh hơn.

Nàng đoán nơi này hẳn là trên ngọn núi cạnh hoàng cung Hồ quốc, giờ phút này ngoài kia đang ào ào trút mưa, cho dù nàng có đủ khí lực bỏ trốn đi chăng nữa, chỉ sợ cũng nhìn không ra đường để chạy, mà cùng lúc, người muốn tìm nàng cũng sẽ gặp trở ngại thế.

Chẳng lẽ nàng chỉ có thể ngồi chờ chết?

Không! Ngồi chờ chết không phải tác phong của Hồ Tiểu Man nàng!

Nàng hạ ánh mắt nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay, bên trong cất giấu độc châm để phòng thân cho những lúc thế này, chỉ cần bắn trúng được Hạ Nhĩ Ba là nàng có cơ hội bỏ trốn.

Chẳng qua, nàng hiện tại ngay cả chút sức lực để động một ngón tay cũng không có, nên làm cái gì bây giờ.....

Trong lúc suy tư, Hồ Tiểu Man nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng cửa động, đôi mắt màu trà nhanh chóng giương lên.

“Người đã tỉnh, nhất định là đói bụng rồi đúng không?” Hạ Nhĩ Ba tay cầm một con thỏ hoang đi vào sơn động, thấy nàng đã tỉnh lại thì đau lòng hỏi.

“Hạ Nhĩ Ba, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Hồ Tiểu Man tức giận trừng mắt hấn.

Tên đáng giận! Nàng thật sự là mất mù rồi mới có thể đồng tình với hấn! Nếu không phải nhất thời bị mất cảnh giác thì nàng cũng sẽ không bị hấn bắt đi như vậy.

“Ta muốn người chỉ nhìn ta! Chỉ có làm như vậy thì người mới nhìn thẳng vào sự tồn tại của ta.” Hạ Nhĩ Ba buông con thỏ hoang, bước đến gần nàng, bàn tay vươn lên mê muội vỗ về khuôn mặt nàng nhỏ nhắn.

“Tránh ra! Đừng chạm vào ta!” Hồ Tiểu Man chán ghét trừng mắt hấn, dụng chạm của hấn làm cho nàng cảm thấy ghê tởm.

“Tiểu Man, đừng cố chấp nữa, hãy nhận tình ý của ta đi!” Ý vào nàng không thể nhúc nhích, Hạ Nhĩ Ba không hề kiêng nể vuốt ve đôi môi nàng, mê muội trước xúc cảm nhuyến nộn kia.

“Đừng mơ tưởng!” Cố gắng lắc mái đầu, Hồ Tiểu Man lớn tiếng trách mắng: “Hạ Nhĩ Ba. Người bắt ta là rốt cuộc muốn làm cái gì?!”

Thấy nàng tuy rằng cả người hư nhuyến vì được hiệu khổng chế, lại vẫn như cũ liều mạng né tránh hấn dụng chạm, hành động này phi thường chọc giận Hạ Nhĩ Ba.

“Ta muốn mang người đi, muốn người chỉ thuộc về một mình ta.”

“Không có chuyện ta thuộc về người!” Hồ Tiểu Man không chút nghĩ ngợi đáp. “Hạ Nhĩ Ba, người tỉnh ngộ một chút đi, chỉ cần thả ta ra, ta sẽ coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh hết.”

“Ta sẽ không buông tha người, càng sẽ không để người cùng Thương Nguyệt Ngạo Vũ chung một chỗ.” Hạ Nhĩ Ba bắt lấy hai vai nàng dùng sức lay lắc. “Tiểu Man, cùng một chỗ với ta, ta sẽ yêu người, thương người, đối với người so với Thương Nguyệt Ngạo Vũ tốt hơn trăm lần, ngàn lần, van cầu người đáp ứng ta được không?”

“Không có khả năng!” Hồ Tiểu Man bị hấn lắc đến hoa mặt chóng mặt, nhưng vẫn không chút nào bị khuất phục, vẫn đang quật ngạo nhìn lại hấn. “Ta đã nói rồi, ta không thích người, đời này cũng sẽ không có khả năng cùng với người ở chung một chỗ.”

“Vì sao?!! Thương Nguyệt Ngạo Vũ rốt cuộc có cái gì tốt mà làm cho người cố chấp đến như vậy?!” Hấn không cam tâm, hấn làm sao lại có thể kém tên nam nhân kia?!

“Vậy thì ta lại có gì tốt mà người đối với ta cũng cố chấp như vậy?” Hồ Tiểu Man lạnh lùng hỏi lại, ánh mắt nhìn lại hấn không hề mang theo một tia cảm tình.

Nàng bỗng phát giác, ngón tay mình dường như có chút động đậy lại được, được hiệu có vẻ đang dần biến mất.

Phát hiện này làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, song biểu tình cùng ánh mắt màu trà vẫn không mang một tia dao động, để tránh khiến cho Hạ Nhĩ Ba cảnh giác.

“Ta.....” Nàng hỏi lại làm cho Hạ Nhĩ Ba không thể trả lời.

Nhìn thấy hấn vừa mờ mịt lại đau khổ, Hồ Tiểu Man không khỏi mềm lòng thở dài. “Hạ Nhĩ Ba, tình yêu vốn không có đạo lý, người hiểu không?”

“Không! Ta không buông tay!” Hạ Nhĩ Ba liên tiếp lắc đầu, vẻ mặt điên cuồng nhìn nàng.

Hấn đã yêu nàng từ lâu, rất lâu, hấn sẽ không đem nàng tặng cho bất kì kẻ nào khác!

“Người là của ta! Là của ta!” Hấn gào thét tê dại, động thủ xé rách quần áo của nàng, bàn tay cách lớp áo yếm cầm lấy bầu ngực no đủ.

“Không cần! Dừng tay!” Hồ Tiểu Man hoảng sợ kêu, vừa vặn đúng lúc được hiệu tan hết, nàng nhanh chóng đẩy hấn ra, vội vã bỏ chạy muốn chạy trốn.

Nhưng là mới vừa đứng dậy được thì mắt cá chân nàng đã bị hấn bắt lấy, dùng sức kéo đem cả người nàng đặt dưới thân.

“Không! Hạ Nhĩ Ba! Người tránh ra —” Hồ Tiểu Man dùng sức đập đấm hấn, lại ngăn cản không được hấn xâm phạm, trong nháy mắt, quần áo trên người đã bị lột đến một nửa, ngực nhũ tuyết trắng bị hấn vuốt ve.

“Người sẽ khuất phục, người là người của ta, là của ta.....” Hạ Nhĩ Ba cuồng loạn nói, xong dùng sức bắt trói hai tay nàng, thổi một luồng khói vào nàng.

“Ngô.....” Hồ Tiểu Man trong lòng rung mình, định bẻ khí nhưng là không kịp, đem toàn bộ mùi hương nồng đậm hít vào phổi.

Là mất hồn hương!

“Hạ Nhĩ Ba! Người đồ tiểu nhân.....” Nàng rống giận, song không có cách nào khống chế nhiệt khí từ thân dưới truyền đến, hiệu được phát tán cực nhanh, mới một chút mà làn da tuyết trắng đã ửng hồng.

“Ngoan, ta sẽ hảo hảo thương người.” Hạ Nhĩ Ba đưa thân lưỡi liếm hai gò má nàng, bàn tay bao lấy một bên tuyết nhũ dùng sức xoa bóp.

“Ân.....” Nàng rõ ràng nghĩ kháng cự, nhưng là thân thể không tự chủ nổi lên phản ứng, ánh mắt màu trà dần giãn đầy sương mù. “Không cần.....”

Không, nàng không thể để cho hấn thực hiện được, tuyệt đối không thể khuất phục.....

Hồ Tiểu Man dùng sức cắn mạnh vào môi dưới chính mình, đau đớn làm cho nàng lấy lại chút lý trí, cố gắng bảo trì thanh tỉnh chống lại mị được.

Thừa dịp Hạ Nhĩ Ba cúi đầu hàm trụ nhũ tiêm của nàng, Hồ Tiểu Man nâng chân hướng tới bộ phận trọng yếu của hấn đá thật mạnh, lại ấn vào cơ quan dưới nhân, châm độc ngay lập tức bắn ra, đâm trúng vào con mắt trái của hấn.

“A —” Hạ Nhĩ Ba ôm lấy mắt trái, khóc thét thống khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Hồ Tiểu Man thở gấp hồng hộc, cầm lấy quần áo hỗn độn trên mặt đất, miễn cưỡng đứng lên chạy ra bên ngoài.

“Đừng nghĩ có thể trốn, người trốn không thoát.....” Từ phía sau truyền đến thanh âm thê lương của Hạ Nhĩ Ba, còn có tiếng bước chân truy đuổi.

Không! Nàng tuyệt đối không thể để bị bắt.

Cổ hết sức chống lại mọi được trong cơ thể, Hồ Tiểu Man ra hết tốc lực chạy về phía trước.

“Man nhi ——”

Trong giông tố bão bùng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ bỏ lại tuần mã, chạy bộ trong núi rừng kiếm tìm.

Mưa to giàn giụa, xối xả xuống, hơn nữa sắc trời ngày càng tối, trong rừng núi là một mảnh đen đặc làm cho hần nhìn không rõ được cảnh vật xung quanh.

“Đáng chết!” Hần nhịn không được thắp lửa.

Tìm kiếm đã muốn đến hai canh giờ (4 tiếng đồng hồ lặn đó) mà người vẫn lại tìm không thấy, chẳng lẽ nào bọn họ không ở trong núi?

Không có khả năng. Ngoại trừ khu rừng núi này thì không có chỗ cho Hạ Nhĩ Ba trốn.

Tên kia nhất định nghĩ trốn trong núi này một thời gian, đợi đến khi đề phòng lơ lỏng liền sẽ mang Man nhi rời đi Hồ quốc.

Vấn đề là, hần đã mang Man nhi tránh ở chỗ nào mới được?

Mưa trút càng ngày càng lớn, đường núi lầy lội ngày càng khó đi, cản trở tốc độ Thương Nguyệt Ngạo Vũ tìm người. Nếu như không tìm được Man nhi, không biết Hạ Nhĩ Ba sẽ làm ra chuyện gì với nàng.....

“Đáng chết! Man nhi, nàng trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ vừa hoảng vừa vội, lại phải bắt buộc chính mình thật tỉnh táo suy tính, chú ý mọi manh mối có thể có được.

Loại cảm giác thúc thủ vô sách (bó tay không có cách nào) này thực khiến người ta chán ghét cùng cực.

Hạ Nhĩ Ba chết tiệt! Đến lúc hần tìm được rồi, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua tên hỗn đản này! Nếu Man nhi bị thương một sợi lông tơ nào, hần tuyệt sẽ khiến Hạ Nhĩ Ba đền trả gấp bội!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ oán hận thề trong lòng, bước chân tìm kiếm vẫn không hề ngơi nghỉ, bằng tốc độ nhanh nhất trên đường núi lầy lội đi tới.

Đột nhiên, một vật gì đó lóe sáng thu hút tầm mắt hần.

Hần nhanh chóng nhặt lên nhìn.

“Là hoa tai của Man nhi!” Hần hưng phấn hô lên, vội vàng quan sát lại xung quanh cẩn thận.

Gần đó phát hiện dấu chân rất nhẹ lại loạn, nhìn ra được đó là dấu chân của nữ nhân.

Nhất định là Man nhi! Nàng trốn tới đây sao?

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng đứng dậy, thi triển khinh công theo hướng dấu chân mà đi.

Hần không ngừng cầu nguyện trong lòng—

Chỉ mong nàng không có chuyện gì, Chỉ mong nàng không có chuyện gì...

.
. .
.

“Hộc, hộc.....”

Thở dốc càng lúc càng nặng nề.

Mị được trong cơ thể làm cho đôi mắt ngày càng mờ sương, cũng làm cho cả người nàng hư nhược, nếu không dựa vào ý chí chống đỡ chỉ sợ nàng đã sớm ngã xuống.

Hồ cừu trên người sớm hỗn độn không chịu nổi, mưa to lại không ngừng trút xuống, làm cho nàng lâm vào chật vật, thân thể tuyết trắng lầy lội bùn đất, thậm chí còn có tơ máu chảy ra, truyền đến từng trận đau đớn...

Đau đơn, đúng là thứ nàng cần nhất lúc này. Chỉ có thân thể đau đớn mới làm cho nàng bảo trì thanh tỉnh.

Không biết đã chạy bao lâu, khí lực toàn thân đã mau biến mất, cơ thể bị được hiệu khổng chế làm cho nàng cảm thấy thật khó chịu.

“Vũ ca ca.....” Thống khổ cắn môi, nàng rút cuộc ngã xuống bất động.

Hai chân Hồ Tiểu Man mềm nhũn, ngồi ở trên bùn đất trơn ướt, khó chịu ôm lấy chính mình. Nhiệt hỏa dưới thân truyền lên thật nóng, tra tấn nàng.

“Vũ ca ca..... Cứu ta.....” Vô lực ngồi phịch ở trên đất bùn, trông nàng bần thủ như một kẻ ăn xin, tuyệt không giống nàng công chúa cao ngạo bình thường.

Tiếng mưa rơi, dấu đi tiếng gọi tên nam nhân của nàng, trong khắp trời đất to như vậy, chỉ còn lại một người nàng có thể tin tưởng.

Nàng sợ Hạ Nhĩ Ba sẽ tìm được mình...

Không được, nàng muốn đứng lên, nàng muốn cố gắng trốn, nhưng là.....

“Nóng quá.....” Hồ Tiểu Man thấp giọng khóc, thống khổ khinh ngậm, thần trí dần dần mê hồ, nàng biết chính mình sắp mau bị mị được khổng chế.

“Cứu ta..... Vũ ca ca.....” Nàng bất lực khóc nước mắt cầu cứu, hy vọng nam nhân vẫn luôn bảo hộ nàng sẽ ở giờ phút này xuất hiện.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nàng có nguy hiểm, hắn đều xuất hiện.

Nàng nhớ rõ, trước đây có một lần nàng ham chơi chạy loạn, ở trong rừng rậm lạc đường, bị bầy sói vây quanh, nàng sợ tới mức liều mạng khóc kêu tên của hắn.

Mà hắn, quả thực đã xuất hiện, dùng mảnh phi thường cứu nàng, còn đem nàng ôm vào trong ngực dỗ dành sủng ái, nói với nàng không có việc gì, đã có hắn ở đây.

Chỉ cần có hắn ở bên cạnh, nàng sẽ an tâm.

Nghĩ đến Thương Nguyệt Ngạo Vũ, cánh môi của nàng nhịn không được giờ lên nụ cười.

“Vũ ca ca.....” Man nhi ở chỗ này, mau tới cứu Man nhi.....

“Tìm được người.”

Thanh âm âm trầm từ phía trước truyền đến làm cho nàng sợ hãi rùng mình.

Hồ Tiểu Man kinh hoảng nâng lên ánh mắt, nhìn thấy Hạ Nhĩ Ba trên mặt đầy là máu tiến về phía nàng, vẻ mặt điên cuồng lại lạnh lẽo, làm cho nàng sợ hãi không thôi.

“Không cần.....” Nàng cố gắng lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu phản kháng.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm thương tổn người, ta chỉ nghĩ yêu người thật tốt.” Hạ Nhĩ Ba thâm tình cười với nàng, song khuôn mặt dính đầy máu tươi, thoạt nhìn chỉ khiến cho nàng cảm thấy dữ tợn đáng sợ.

“Không cần! Tránh ra!” Hồ Tiểu Man sợ hãi nhìn hắn. “Vũ ca ca, cứu ta! Mau tới cứu ta.....”

“Câm mồm! Không cho phép người gọi tên hắn!” Nghe thấy nàng luôn mồm kêu gọi Thương Nguyệt Ngạo Vũ, Hạ Nhĩ Ba ghen ghét đến sắp điên rồi. “Người là người của ta!”

Hắn bắt nàng, muốn hôn trụ khuôn miệng nhỏ nhắn kia, không cho nàng kêu ra cái tên đáng ghét.

“Không.....” Hồ Tiểu Man liều mạng né tránh, giơ tay hướng đến miệng vết thương trên mắt trái hấn đánh vào.

“A!”

Đau đớn làm cho hấn khóc thét, phản kháng của nàng càng kích khởi lửa giận cuồng dại, bàn tay to vung lên, hung hăng đánh nàng một cái tát.

Hồ Tiểu Man té ngã xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng sưng hồng lên, nơi khóe miệng cũng chảy ra tơ máu.

“Đừng phản kháng ta, ta sẽ hảo hảo thương ngươi.....” Hạ Nhĩ Ba điên cuồng dè lên trên người nàng, nhu làm vuốt miết thân thể trắng nõn.

Hồ Tiểu Man muốn phản kháng lại, nhưng là mị được làm nàng mê man, đụng chạm của hấn khiến nàng cảm thấy thư sướng, không tự chủ được mềm nhũn trong tay Hạ Nhĩ Ba.

“Ô, không cần.....” Nàng tuyệt vọng khóc, biết chính mình đã không thể kháng cự lại mị được.

Ai tới cứu nàng.....

8. Chương 8

“Tiểu Man, ngươi là của ta.....”

Dùng sức trút bỏ tiết khố của nàng, Hạ Nhĩ Ba điên cuồng nhìn mĩ nhân chặt vật trước mắt, cưỡi bỏ đai lưng, đem vật lửa nóng đã sớm cứng rắn để trước cửa huyết nàng.

“Không.....” Hồ Tiểu Man khóc hô, hành động xâm lược của hấn làm nàng sợ hãi, nhưng là thân thể lại run run, khát cầu hấn tiến vào.

“Vũ ca ca, cứu ta.....”

“Ngươi là của ta!” Hạ Nhĩ Ba gào lên, đúng lúc thẳng lưng đang muốn tiến vào, một tiếng gầm giận giữ từ phía sau vang dội đến.

“Ngươi đáng chết!!”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ vội vàng vừa đuổi tới, hai mắt gặp ngay chính là một màn này, hấn cuồng nộ đá văng Hạ Nhĩ Ba ra, nhanh chóng ôm lấy Hồ Tiểu Man, khẩn trương lại đau lòng nhìn nàng.

“Man nhi, không sao chứ?” Bộ dáng nàng vô cùng chặt vật, còn có hai má bị sưng đỏ lên, làm cho lửa giận trong hấn càng bùng cháy mạnh mẽ.

Hạ Nhĩ Ba chết tiệt, hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua!

“Ô..... Vũ ca ca....” Nhìn thấy người yêu thương, Hồ Tiểu Man một hơi thở dài nhẹ nhõm, xong lại lớn tiếng khóc òa.

“Ô..... Chàng đã đến rồi..... Vũ ca ca.....”

“Ta đến rồi, đừng sợ, ta sẽ bảo hộ nàng.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ đau lòng dỗ nàng. Con người đen phẫn nộ trừng mắt Hạ Nhĩ Ba.

“Ô..... Nóng quá.... Vũ ca ca, ta nóng quá.....” Hồ Tiểu Man ở trong lòng hấn vịn vẹo thân mình, đôi má đỏ bừng, hơi thở nóng cháy.

Phản ứng của nàng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ sửng sốt, song hấn cũng nhanh chóng hiểu ra.

“Hạ Nhĩ Ba! Ngươi dám hạ được Man nhi!” Cái tên vô liêm sỉ!

Thương Nguyệt Ngạo Vũ cuồng nộ, lửa giận ngập đầy trong ngực phùng cháy. Nếu hấn chẳng may đến chạm một bước, kia chẳng phải Man nhi sẽ.....

Coi cá tính nàng cương liệt như vậy, sau khi thanh tỉnh rồi nhất định sẽ sống không nổi.

“Hạ Nhĩ Ba! Người đáng chết!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ vẻ mặt âm ngoan nhìn Hạ Nhĩ Ba, trong con ngươi đen phát ra sát ý mãnh liệt làm cho người nhìn không rét mà run.

“Kẻ chết tiệt là người!” Ôm ngực, Hạ Nhĩ Ba nôn ra máu tươi, ghen ghét nhìn hắn. “Nếu không phải tại người, Tiểu Man đã sớm là của ta. Buông Tiểu Man ra, nàng là của ta!”

Hắn rút ra chủy thủ, điên cuồng lao về phía hai người.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng đặt Hồ Tiểu Man trong lòng xuống, thoải mái ngăn trở thế công của Hạ Nhĩ Ba, cẳng chân giơ lên, nhắm thẳng vô xương sườn của tên kia một đá.

“A!!!!”

Hạ Nhĩ Ba vắng ra xa thống khổ kêu thét, lại vẫn không cam lòng chịu yếu thế tiếp tục công kích, vung độc phần về phía hai người.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh chóng bế khí, chưởng phong vung lên, đem toàn bộ độc phần bay trả lại hắn.

Hạ Nhĩ Ba nhanh tay đẩy độc phần đi, nhưng là lại trốn không thoát chưởng lực đánh úp lại, ngực nhói lên một trận đau đớn, phun ra máu tươi, suy sụp ngã ra đất sống xoài.

“Dám phụng hại Man nhi, kết cục chỉ có chết.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ đôi mắt khinh bỉ lạnh như băng nhìn xuống, con ngươi đen lộ vẻ lãnh trầm tức giận.

Hạ Nhĩ Ba từng ngum từng ngum hộc ra máu, thống khổ nhìn Hồ Tiểu Man vươn tay ra.

“Tiểu Man..... .. Tiểu Man..... Người là của ta..... Cửa ta....” (lần nào đọc đến đây cũng phải thở dài.....)

“Ồ.....” Hồ Tiểu Man lắc mạnh đầu, nước mắt che kín khuôn mặt, cổ chấp của Hạ Nhĩ Ba làm cho nàng vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến cả người đều run rẩy.

“Vũ ca ca.....”

“Đừng sợ, ta ở đây.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ ôm lấy nàng, bạc môi mỏng lạnh lùng gọi lên. “Người sai lầm rồi, Man nhi vĩnh viễn không phải của người, nàng thuộc về ta.”

Lời dứt, cũng là lúc Hạ Nhĩ Ba tắt thở, Thương Nguyệt Ngạo Vũ ôm lấy Hồ Tiểu Man, cũng không hề quay đầu nhìn lại liền rời đi.

“Ồ ô..... nóng quá..... Thật khó chịu.....”

“Man nhi?”

Đi tới bờ sông gần đó, Hồ Tiểu Man vẫn không ngừng rên rỉ, da thịt càng lúc càng trở nên nóng, làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ lo lắng không thôi, hắn vừa cúi đầu đã kinh hãi nhìn thấy nàng chảy ra máu mũi.

“Đáng chết! Hạ Nhĩ Ba rốt cuộc đã hạ được gì lên người nàng?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ vừa sợ vừa giận gào lên, thân thủ lau đi máu mũi của nàng.

“Cho ta.....” Nàng thật là khó chịu, khó chịu sắp chết.....

Hồ Tiểu Man cuồng loạn xé rách quần áo của hắn, hư không trong cơ thể bức thiết khát vọng được hắn giữ lấy, bằng không nàng sẽ chết, nhất định là chết.....

Phản ứng của nàng cùng bệnh trạng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhìn xem đến kinh hồn táng đảm.

Chẳng lẽ Hạ Nhĩ Ba đối nàng hạ mất hồn hương? Nếu trong vòng nửa canh giờ không cùng nam nhân ân ái, sẽ thất khổng đổ máu mà tử.....

(*thất khổng đổ máu: đổ máu ở bảy chỗ không có da bao bảo vệ bên ngoài, là mắt, mũi, miệng, tai, v.v...)

Lấy cá tính điên cuồng của Hạ Nhĩ Ba, quả thật có thể làm ra loại chuyện quá mức này.

Nghĩ đến đây, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi kinh hãi, mau chóng đem nàng đặt dựa vào cây, bàn tay to hướng đến cửa huyệt tìm tòi —

Hoa huyết của nàng sớm đã ảm ướt hết, bàn tay vừa lần đến đã bị biến thành một mảnh ướt đầm, phiếm ra u nhả hương thơm.

Thấy nàng đã đủ ướt át có thể thừa nhận hẳn, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhanh tay cởi bỏ đai lưng, làm cho nóng thiết cứng rắn nhảy ra.

Hắn đem hai chân Hồ Tiểu Man mở rộng, đặt lên trên khuỷu tay, bàn tay to giữ sẵn thắt lưng nhỏ của nàng, nam tính cực đại nhắm thẳng chính giữa hoa huyết ướt sũng, dùng sức xuyên vào.

Vật nam tính nóng cháy mở ra bối thịt đỏ bồng, theo hành động dùng sức của hắn, thật sâu xâm nhập vào hoa huyết xinh đẹp.

“A! Thật thoải mái..... Lại dùng lực.....”

Hồ Tiểu Man yêu kiều, điên cuồng lắc lắc eo nhỏ, nàng bị mị được khổng chế mà trở nên giống một dam oa đang phụ (cụm từ này kì thực không muốn giải nghĩa ra đâu), cuồng loạn đón chào hắn tiến sâu.

Nộn huyết bên trong bóp giữ lấy cực đại của hắn cực nhanh, tư thái yêu mị càng kích thích hắn, nóng thiết vì hưng phấn mà trở nên thêm khỏe mạnh.

Hắn di động hông, hơi rời khỏi hoa huyết, lại trên diện rộng dùng sức đâm vào, hưởng thụ khoái cảm bị nàng gắt gao bao vây.

“A!” Cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, Hồ Tiểu Man cảm thấy nóng quá, nhịn không được đưa tay mở ra vạt áo hỗn độn, làm cho đôi tuyết nhũ no đủ hoàn toàn lộ ra.

Hai tay của nàng bao lấy một bầu tuyết nhũ, dùng sức vuốt ve nhũ thịt, lại dùng đầu ngón tay miết miết nhũ tiem, hưởng thụ khoái cảm tự an ủi chính mình.

“Trời!” Dâm lãng của nàng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ cúi đầu rên rỉ, nhưng là bàn tay tuyết trắng đang vuốt ve ngực tròn này không phải của hắn làm cho con người đen âm trầm nheo lại.

Nghĩ đến Hạ Nhĩ Ba từng chạm qua bầu ngực mê người này, hắn không khỏi vừa giận lại ghen.

Nóng thiết bên dưới vì tức giận lại càng thêm dùng sức trều sáp, giảo ra càng nhiều chất lỏng, khuôn mặt anh tuấn cũng vùi vào đôi bồng đảo no đủ phiếm hương trầm kia, đầu lưỡi đưa ra khê liếm duyên tuyết trắng nhũ thịt.

“A!”

Cảm giác ảm nóng làm cho nàng ngửa đầu yêu kiều, ánh mắt thủy nhuận mê muội nhìn hắn, chủ động ưỡn cong người đưa nhũ tiem đến miệng nam nhân.

“Dùng sức hàm trụ..... Liếm ta.....” Nàng phóng đảng cầu xin, thậm chí bắt đầu vắn vẹo eo nhỏ, phối hợp với trều đưa của hắn, làm cho hắn có thể đi vào càng sâu.

Hắn thuận theo yêu cầu của nàng, há mồm hàm trụ một bên nhũ tiem làm càn hút, mút duyên tạo nên thanh âm chắc chắc, làm cho đầu ngực phần nộn trở nên càng đỏ sẫm.

Đối đãi hoàn một bên, hắn lại tiếp tục làm tương tự với bên còn lại, đem bầu ngực tuyết trắng hấp thành đỏ bồng, phiếm ánh bóng ảm ướt, đem dấu vết chói mắt toàn bộ che giấu đi —

Trên thân thể của nàng, chỉ cho phép có dấu vết của hắn.

“Nói! Hạ Nhĩ Ba còn chạm qua nàng như thế nào?” Hắn bá đạo hỏi, há mồm ngăn chặn cánh môi nàng, đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng nhỏ, liếm qua hàm răng cùng lợi hồng, lại cuốn lấy cái lưỡi mê người thơm tho.

“Ừm.....” Nàng hỗn độn đầu óc, căn bản không có nghe đến lời hắn nói, cái lưỡi nhiệt tình tìm hiểu cùng hắn giao triền, duyên ra thật nhiều nước bọt ảm ướt.

Vật nam tính cực đại bị hoa huyết biến thành một mảnh ướt đầm, bởi vì thật nhiều yêu dịch mà ra vào thông thuận, vách tường trơn trượt lại co bóp nhanh, hấp lấy hắn vô cùng thoải mái.

Tư thế hai chân của nàng, làm cho hắn nhìn thấy tiểu huyết yêu mỹ kia như là cái miệng nhỏ nhắn ăn chưa đủ, không ngừng phun ra nuốt vào nam tính của hắn dâng trào.

Cảnh tượng dâm mỹ kia làm cho hắn gầm nhẹ một tiếng, phía dưới hông càng dùng sức va chạm, chợt trái chợt phải xuyên vào hoa huyết, mãnh liệt trườn đưa làm cho nàng dục tiên dục tử, khoái hoạt không thôi.

“Thật thoải mái a..... Ta còn muốn.....”

Nàng cuồng loạn lắc lắc trán, tóc dài bay ra, hai bầu ngực cũng theo đó nảy lên xuống, nụ hoa anh đào hồng hồng đứng thẳng trên hai đồi no đủ, tuyệt diệu mê người làm cho người ta tưởng muốn một ngụm hàm ngậm lấy.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhin không được đưa lưỡi liếm dục, đảo vòng quanh nhũ lõi đỏ hồng, làm cho nó trở nên càng kiều mị ánh nước trong suốt, lại há miệng dùng sức hàm trụ.

“Ấn a..... Tuyệt quá.....”

Thâm trầm va chạm của hắn làm cho nàng liên tiếp ngân ra yêu kiều, thanh âm mê người làm cho hắn cả người tê dại, tình dục bùng bùng phần chấn, nóng thiết càng thêm sùng, tiến lên càng thêm dưng mãnh.

Nam căn trắng kiện một lần lại một lần ra vào đóa hoa, làm cho dâm dịch không ngừng tích lặc trên mặt đất.

Ở dưới trườn sát cuồng mãnh của hắn, vách tường hoa bắt đầu từng trận co rút nhanh, hoa dịch tiết càng nhiều, cũng đem nóng thiết đang đâm vào hấp càng vội.

Động hoa co rút liên tục, áp bách như là muốn loại bỏ nam căn nóng rực, khoái cảm thư sướng vô cùng kia làm cho hắn toàn thân căng cứng.

Nam tính cực đại càng thêm trườn đưa, không ngừng va chạm nơi mẫn cảm nhất, làm cho nàng bật ra tiem kêu cuồng loạn.

“A a ——” Kích thích quá lớn khiến nàng điên cuồng nức nở, hoa dịch thật nhiều chảy xuôi bắp đùi ra, vách tường hoa co rút quần áp lấy hắn thực nhanh.

“Ấn a.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ cũng vì thế phát ra thô rống, dùng sức trườn đưa thêm vài cái, đúng lúc nàng đang ở trên đỉnh cao trào mà bắn bạch dịch ra ——

Thở dốc dồn dập, hương dục tình phiêu tán bốn phía.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ chậm rãi lùi lại, đem vật nam tính đã phát tiết xong mà hóa mềm rút khỏi cơ thể nàng, chút hỗn hợp hoa dịch cùng bạch tương cũng theo cử động chảy ra.

“Man nhi?” Hắn buông hai chân Hồ Tiểu Man xuống, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nàng, quan tâm xem xét.

“Nàng ổn không?” Mới vừa rồi hai người triền miên kích cuồng như vậy, hắn sợ nàng chịu không nổi.

Nhưng mà hắn đã đoán sai, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nâng lên vì kích thích chưa dứt mà ửng hồng, đôi mắt màu trà ngập ngược vẫn còn chưa thanh tỉnh, mê man sương mù phiếm dục vọng.

“Ngô..... Ta còn muốn.....” Hồ Tiểu Man liếm môi, tay nhỏ bé không ngừng âu yếm ở trên người hắn, chậm rãi lần xuống cầm lấy nam căn đã biến mềm.

“Đáng chết! Hạ Nhĩ Ba! Tên kia đối với nàng hạ nhiều được?!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi thấp rủa.

Hắn còn tưởng trải qua hoan ái mới vừa rồi, được hiệu trong cơ thể nàng sẽ hết, thể nhưng nàng trước mắt vẫn đang giống một lăng nữ, khát cầu nam nhân cho.

“Cho ta.....” Không nghe thấy lời nói của hắn, Hồ Tiểu Man tự mình ngồi xổm xuống, vươn hai tay cầm lấy hư nhuyễn nam căn, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, thần thái yêu mị hàm trụ.

“Ngô!” Nam tính mẫn cảm bị cái miệng ẩm nóng ngậm lấy làm Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhin không được khẽ run.

Mà cái miệng nhỏ nhắn kia không chỉ hàm ngậm phân thân của hắn, còn không ngừng dùng sức hút, dường như muốn đem toàn bộ bạch dịch còn sót lại mút hết đi, phát ra thanh âm dâm mỹ.

Ngay lập tức, vật nam tính nhuyễn mềm lại cương lên, tràn ngập cái miệng ướt át nhỏ nhắn.

“Ân.....” Hồ Tiểu Man lưu luyến nắm lấy nóng thiết thô to, không ngừng khẽ liếm qua lại, thỉnh thoảng há mồm mút mạnh, ngậm vào nhả ra.

Ánh mắt màu trà xinh đẹp mờ sương nhìn hắn, đầu lưỡi phấn nộn nhẹ nhàng liếm đỉnh lỗ nhỏ, nhấm nháp bạch dịch bí ra, lại hơi liếm liếm môi đỏ mọng.

“Ân.. a..... Nàng... Tiểu yêu mê người này.....”

Tư thái yêu mị của nàng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ hít sâu một hơi, bàn tay to cầm lấy cái gáy nhỏ trắng muốt, động hông đâm tới, đem nam tính cực đại nhét vào cái miệng nhỏ ấm của nàng.

Nàng hé miệng phối hợp, vui vẻ nhận xâm chiếm của hắn, tay bé nhỏ cầm phía chân nóng thiết không ngừng vỗ về chơi đùa hai viên cầu, trên đó cái miệng cũng liên tục phun ra nuốt vào vật cực đại.

“Ngô ngô.....”

Thô to nam tính không ngừng ra vào làm đau khoé miệng, nhưng là cảm giác đau kia lại càng kích thích tình dục của nàng.

Miệng nhỏ bởi vì bị nóng thiết nhét vào mà không thể nuốt nước bọt, làm cho dòng nước chảy theo má lần xuống, lấp lánh đi qua cần cổ tuyết trắng cùng bầu ngực căng tròn.

“Ân a.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ rên rỉ, khoang miệng ướt át của nàng ngậm hắn rất thoải mái, đầu lưỡi khéo léo lại không ngừng liếm chạm qua đỉnh lỗ nhỏ, làm cho lưng hắn một trận tê dại, cực đại càng thêm sưng lên cứng rắn, thất lưng qua lại trườn đưa cũng càng cuồng dã thêm, rốt cuộc không thể khống chế lại lực.

“Ngô... ân..nn.....”

Cuồng mãnh của hắn làm nàng cảm thấy khó chịu, song nàng vẫn cố gắng hấp hàm phân thân hắn, thỏa mãn hắn tiến lên hơn.

Tay nhỏ bé nắm phía chân nóng thiết dời đi xuống tiểu huyết chính mình, tự trêu chọc nộn thịt ướt đầm, ngón tay mảnh khảnh theo đó tiến vào bên trong.

“Ân.....”

Nàng một bên phun ra nuốt vào vật nam tính của hắn, một bên ngón tay tự ra vào thủy huyết chính mình, nhẹ nhàng trườn đưa tạo ra thật nhiều hoa dịch.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ mị mị nhìn tư thái dâm lãng của nàng. Ngón tay tuyết trắng ở trong hoa huyết đỏ bừng vào vào ra ra, dường như một ngón tay còn chưa đủ, nàng lại đưa thêm một ngón thâm nhập vào, hai ngón tay cứ như vậy bị động hoa ướt đầm nuốt vào phun ra, làm hoa dịch trong suốt liên tục chảy xuôi bắp đùi, hoa châu trước tiểu huyết lại sưng lên đỏ tươi.

Hình ảnh dâm đẳng như thế càng kích thích nơi hắn dục hỏa, khiến cho hắn rốt cuộc khống chế không được.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ gầm nhẹ một tiếng, rút nóng thiết ra, vật thô dài hồng sắc mang theo nước bọt bóng lượng rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

“Ân.....” Hồ Tiểu Man liếm môi, khát cầu nhìn hắn. “Muốn ta.....” Nàng lấy tay nhẹ mở đóa hoa đỏ bừng, lộ ra tiểu huyết phấn nộn, vẻ mặt khát cầu nhìn hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ rốt cuộc chịu không được đưa tay kéo nàng, làm cho nàng hai tay chống lên thân cây, đưa lưng về phía hắn, bàn tay to mở rộng hai bờ mông trắng nõn, nhìn vào trong ướt sũng hoa huyết.

Nóng thiết cực đại ẩm ướt liền như vậy để ở cửa huyết, thật sâu tiến vào –

Nộn thịt ướt đầm bị dùng sức mở ra, vách tường hoa mẫn cảm nhanh chóng co lại bao vây nóng thiết, cái loại khoái cảm thâm trầm này làm cho hai người đều nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

“Thật nhanh..... Tuyệt quá...” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nghiêng người hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi hai người nhiệt tình triển dục, chỗ tư mật ái ân vẫn gắt gao tương thiếp (kiểu luôn dính sát như vợ chồng).

Hạ phúc khoẻ mạnh của hắn không ngừng va chạm bờ mông tuyết trắng của nàng, thân thể cọ xát cùng âm thanh dâm dịch gào ra, kích động nhịp nhàng vang tiếng.

Va chạm quá mạnh mẽ làm cho nàng bật ra rên rỉ mị hoặc, tay nhỏ bé chống lên thân cây, cái mông tròn cao cao nâng lên mềm trắng, thậm chí eo nhỏ còn ngo ngoe vằn vẹo, làm cho hắn có thể đâm vào càng sâu.

“Tuyệt quá..... Tiểu ngoan của ta, lại lặng một chút.....”

Phối hợp của nàng khiến cho hắn trều sáp càng thông thuận, bàn tay to di chuyển hướng lên trên, tự nắm lấy một bên nhũ tiêm no đủ, theo nhịp độ cọ xát mà dùng sức xoa bóp vuốt ve.

Bạc môi mỏng nhẹ nhàng dời xuống, răng nanh cắn ngao tuyết trắng lưng, đầu lưỡi đưa ra liếm dục tạo nên từng dấu vết ấm nóng.

“A.....”

Đâm tiến của hắn làm cho nàng đạt tới đỉnh khoái cảm mãnh liệt, thân thể uốn cong, đôi bồng đảo tuyết trắng nâng lên cao vút, hưởng thụ hắn qua lại trều đưa.

Hắn lúc nhanh lúc chậm trều sáp, thỉnh thoảng biến hoá thay đổi góc độ, làm càn va chạm vào hoa huyết mãi cảm tạo ra âm thanh dâm lã.

Nàng ý loạn tình mê ngâm nga ra tiếng, mồ hôi đầm đìa tuôn ra hợp chung với mồ hôi của hắn rơi xuống, không chỉ ướt dính chỗ ái ân, liền ngay cả hai thân hình trần trụi kề sát cũng ướt đầm.

“Thích như vậy sao? Tiểu ngoan....”

Bàn tay to không ngừng xoa bóp hai bầu ngực căng tròn, cuồn tứ vuốt nắn nhũ thịt tuyết trắng, đem đầu ngực nhu đến đỏ bừng.

“Thích a.....” Khoái hoạt quá lớn làm cho nàng không kịp nuốt nước bọt, chỉ có tùy ý để cho dòng dịch chỉ bạc lần theo khoe miệng chảy ra, làm dính ướt quai hàm non mịn.

Phóng dăng yêu diễm của nàng khiến cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ hoàn toàn không thể dời đi tầm mắt, nàng lúc này giống như một đại yêu cơ kiều mỹ dụ hoặc, làm cho người ta cam tâm tình nguyện phục tùng.

Vách tường hoa kiêu giữ lấy vật nam tính của hắn cực nhanh, làm cho hắn mỗi lần trều đưa đều lên tới đỉnh điểm khoái hoạt. Theo luật động qua lại của hắn, hoa khâu đỏ bừng, bối thịt hồng sưng, tiểu huyết như đói khát liên tục phun ra nuốt vào vật thô dài hồng sắc.

Kích thích thị giác làm hắn nheo lại con ngươi đen, bàn tay to càng dùng sức mở thật rộng hai bờ mông trắng nõn, ánh mắt thâm trầm nhìn vào cúc huyết nho nhỏ giấu đằng sau.

Huyết nhỏ kia so với hoa huyết đằng trước còn hẹp khít hơn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bối thịt run run trong đó, hắn nhịn không được đưa tay sờ soạng tiểu huyết ẩn mật kia, ngón tay mang theo cả mật dịch trơn ướt.

“A.....nn—”

Cúc huyết mãi cảm vừa bị hắn đụng chạm, thân thể mềm mại lập tức run rẩy lên, vẻ mặt của nàng có phần trở nên cuồng loạn, ngay cả hai tay nhỏ bé chống dựa thân cây cũng theo đó run run.

Xúc cảm trào dâng bất chợt làm cho hoa huyết bỗng co rút nhanh, càng hấp cuốn lấy hắn thật chặt.

“Ngô!”

Thư sướng cao trào làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ hừ nhẹ một tiếng, bạc môi gợi lên tươi cười tà nịnh.

“Chỉ mới đụng tới thôi đã mãi cảm như vậy.....”

Hắn thì thầm, ngón tay cố ý cọ xát tiểu huyết đằng sau, cố ý vô tình vuốt ve, ấn miết.

“Không..... A.....”

Thân thể mềm mại run run, rốt cuộc chịu không nổi mà hai chân mềm nhũn, cả người vô lực ngã quỵ trên mặt đất, chỉ còn hai mông trắng nõn vẫn bị nâng lên.

Theo động tác của nàng, nam căn phút chốc bị kéo khỏi hoa huyết, hoa dịch bên trong không còn bị cản trở mà thi nhau chảy ra.

Song hắn cũng không tính buông tha nàng, hai ngón tay cái vẫn vỗ về chơi đùa hoa khâu, đỉnh đầu nóng thiết to lớn ẩm ướt cũng không ngừng trêu đùa, chuyển động vẽ vòng quanh cúc huyết.

Sau khi đem tiểu huyết nho nhỏ đằng sau biến thành một mảnh ẩm ướt xong, hắn liền không khách khí di động hông, đưa nam căn trắng kiện đâm vào tiểu cúc huyết chưa bao giờ có dị vật xâm nhập vào.

“A!”

Tiểu cúc huyết lần đầu bị xuyên vào so với hoa huyết kia càng chặt khít, mang đến đau đớn tê tê, nhưng vì bị mị được khổng chế, nàng không hề cảm thấy đau đớn mà ngược lại, vui thích khoái cảm càng đẩy lên tới cao trào.

“Ân a.....”

Nơi đó so với hoa huyết co rút còn nhanh hơn, cũng làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ thoải mái than nhẹ, đồng thời càng thêm cuồng tứ qua lại trêu đùa, hưởng thụ hưng phấn bị tiểu huyết vây quanh.

Tay hắn chuyển tới hoa huyết phía trước, giữ lấy hoa châu mãi cảm sờ miết vuốt ve, thẳng đến khi đùa bốn no đủ mới đưa ngón tay thâm nhập vào trong hoa huyết.

Dường như cảm thấy một ngón còn chưa đủ, thêm hai ngón tay lại tiếp tục đi vào, ba ngón tay không ngừng qua lại trêu đùa tạo ra thật nhiều âm dịch, thậm chí còn hơi cong cong ngón lại chơi đùa dịch hoa.

Nam căn trắng kiện cũng lần lượt ra vào cúc huyết non nớt, phối hợp cùng ngón tay phía trước trêu đùa, cùng một lúc đùa bốn cả hai tiểu huyết.

“Không..... A.....”

Hai loại khoái cảm đan xen cùng lúc đánh vào tâm trí, làm thân thể mềm mại chìm trong bể dục run lên, đem nàng biến thành như chết đi sống lại, chỉ có thể liên tiếp yêu kiều.

Nước mắt, bởi vì quá nhiều khoái hoạt mà tuôn rơi, rên rỉ cũng biến thành nức nở như con mèo nhỏ cuộn mình, làn da tuyết trắng phiếm một mảnh đỏ hồng, mỏng manh lấp lánh một tầng mờ mờ.

“Ân a.....”

Cuối cùng, nàng rốt cuộc nhịn không được ngửa đầu rên rỉ kêu lên, hoa huyết bỗng chốc thật nhanh co rút, ở dưới đùa bốn của hắn đạt đến đỉnh điểm cao trào.

Liên tục co rút áp chặt ngón tay hắn, cúc huyết đằng sau cũng theo hoa huyết phía trước mau chóng co rút lại, hấp chặt lấy vật nam tính của hắn.

“A!”

Cái loại khoái cảm bị gắt gao bao vây thật khiến người mất hồn, làm cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ cũng kiềm chế không được, nhanh chóng ra sức trêu sát vài cái rồi thả lỏng thân mình, bắn ra bạch dịch nồng đậm vào trong.....

9. Chương 9

Ánh nắng sáng sớm lấp lánh trong rừng cây sau mưa, làm Hồ Tiểu Man chậm rãi mở hai mắt tỉnh dậy.

Trong khoảnh khắc, nàng có phần bối rối không hiểu đây là đâu.

Nhẹ nhàng bên tai, nghe được tiếng tim đập trầm ổn, nàng sững sốt một chút, rồi chậm rãi nâng lên đôi con ngươi xinh đẹp màu trà.

Một khuôn mặt tuấn mĩ quen thuộc tiến vào trong mi mắt làm cho nàng giật mình, ngỡ ngàng phát hiện tình thế hai người trần trụi gắt gao ôm nhau, càng làm cho nàng ngượng ngùng xấu hổ.

Nàng nhớ rõ chính mình đã trúng mất hồn hương, rồi Hạ Nhĩ Ba muốn xâm phạm nàng, là Vũ ca ca đứng lúc tới cứu, sau đó.....

Nàng hoàn toàn không có ấn tượng.

Nhưng là, toàn thân đau nhức, còn có hai người hiện đang trần trụi, đã nói cho nàng tất cả.

Xem ra là Vũ ca ca đã giúp nàng giải độc.

Dù là như thế, nhìn khuôn mặt anh tuấn kia đầy vẻ mỗi một, nàng lại một chút cao hứng vui vẻ cũng không có.

Nghĩ đến, suốt tối hôm qua giúp nàng giải mất hồn hương, nhất định là hấn chết mệt. Thân thể của nàng đau nhức, chỉ hơi động một chút cũng đau đến phải bật tiếng rên rỉ, nhưng rồi nàng cắn răng nhịn xuống, chỉ sợ đánh thức hấn phải dậy.

Đôi con ngươi ngập nước yêu say đắm nhìn hấn, cánh môi hơi hơi cong lên gợi cười, nhưng là biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn dường như lại đau đớn muốn khóc.

Cuồng điên của Hạ Nhĩ Ba dọa nàng.

Nhưng mà sợ hãi của nàng không phải chỉ đối với Hạ Nhĩ Ba, còn có đối với cả chính nàng— Hạ Nhĩ Ba, không phải cũng giống như nàng sao?

Hấn đối với nàng cố chấp, không phải cũng giống như cố chấp của nàng đối với Vũ ca ca sao?

Liệu có thể hay không đến một ngày nào đó, nàng cũng đối xử với người mình yêu điên cuồng, thậm chí là thương tổn đến Vũ ca ca, hoặc người hấn yêu?

Nghĩ đến đây, Hồ Tiểu Man không khỏi co rúm người lại, sợ hãi dâng trào.

Nàng không nghĩ thương tổn Vũ ca ca, cũng không muốn để Vũ ca ca chán ghét nàng. Mà nàng cũng biết Vũ ca ca không yêu thích mình, hết thấy đều chính là nàng chỉ theo ý bản thân.

Đã từ rất lâu rồi nàng tự nói: Nàng không bắt buộc, chỉ cần Vũ ca ca có người yêu thương âu yếm, nàng sẽ cam tâm tình nguyện buông tay.

Nhưng là..... hiện tại nàng không khỏi hoài nghi, nàng thật sự có thể buông tay sao?

Có thể hay không nàng cũng giống Hạ Nhĩ Ba, điên cuồng lại cố chấp như vậy, không chỉ tự thương tổn chính mình mà còn làm hại đến Vũ ca ca?

Nàng không thể nắm chắc.

Việc làm của Hạ Nhĩ Ba khiến cho nàng quá mức kinh hãi, nàng quên không được ánh mắt hấn điên cuồng như thế nào, như là không chiếm được nàng liền hủy diệt tất cả.

Cho nên, hấn mới có thể đối với nàng hạ mất hồn hương — nếu không chiếm được nàng, hấn tình nguyện hủy hoại.

Hạ Nhĩ Ba điên cuồng, có thể hay không nàng cũng thế?

Nước mắt, theo mỗi câu hỏi tuôn rơi trên khuôn mặt. Nhìn nam nhân chính mình yêu nhất, Hồ Tiểu Man cắn môi, không dám khóc thành tiếng.

Giọt lệ rơi xuống khuôn mặt anh tuấn ngủ yên, nàng vội vàng đưa tay lau đi, lưu luyến hôn lên cánh môi của hấn.

“Vũ ca ca, Man nhi sợ.....” Nàng thật sự rất sợ, sợ chính mình sẽ hại hấn bị thương.

Và càng sợ chính mình trở nên giống Hạ Nhĩ Ba, vì yêu mà điên cuồng.

Dù sao, chỉ cần nghĩ đến hắn sẽ yêu thương một nữ nhân khác, lòng của nàng liền thật đau quá, hận không thể làm mọi cách làm nữ nhân kia biến mất đi, loại ghen tị khủng khiếp này khiến nàng kinh sợ.

“Vũ ca ca, Man nhi thật sự rất thích, rất thích chàng.....” Nhẹ nhàng khóc nức nở, nàng nỉ non nói lời yêu, hôn môi hắn.

Vậy còn chàng? Chàng có yêu Man nhi?

Nàng muốn hỏi, nhưng là chẳng phải đáp án đã sớm rõ ràng sao?

Hắn nếu yêu nàng, vì sao lại luôn chạy trốn? Ba lần bỏ chạy, chẳng lẽ còn không đủ để chứng minh sự thật như thế nào?

Là nàng quá cố chấp, mới có thể luyến tiếc không chịu buông tay.

Nhưng là đến lúc này nàng không thể không buông tay, Hạ Nhĩ Ba giống như chiếc gương phản chiếu chính mình, nàng không nghĩ sẽ giống như Hạ Nhĩ Ba, tốt nhất nên thừa dịp vẫn còn lý trí mà buông tay đi!

Miền cương giơ ra tươi cười, giờ khắc này đây, Hồ Tiểu Man quyết định.

Nàng yêu say đắm hôn môi Thương Nguyệt Ngạo Vũ, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt yêu thương.

Tâm, đau quá. Bởi vì buông tay mà đau đớn.

“Vũ ca ca, ta yêu chàng.....”

Cuối cùng một lần nói yêu, cuối cùng một lần hôn hắn. Hồ Tiểu Man nhịn xuống giọt lệ, nghĩ cẩn thận nhìn hắn lần cuối cùng.

Cứ như vậy, cả đời nhớ kỹ hắn.

Về sau, nàng sẽ không gặp lại hắn.

Nhắm mắt lại, đưa dung mạo của hắn thật sâu ghi tạc vào trong lòng, nàng nhặt lên quần áo, chống thân mình hư nhược, từng bước một rời đi —

Không hề quay đầu.

Chỉ có nước mắt không ngừng tích tụ, nói lên nỗi đau trong lòng.

.
. .
. .
. .
. .

“Nữ nhân chết tiết, Hồ Tiểu Man chết tiết!”

Trong cung Cánh Vũ, Thương Nguyệt Ngạo Vũ điên cuồng hét lên phẫn nộ, không ngừng rống giận đập phá, sắc mặt đen thui làm cho người ta không dám tới gần.

Hồ Tiểu Man kia dám trốn hắn!

Ở núi rừng kích cuồng triền miên cả một đêm, hôm sau khi hắn tỉnh lại, không còn thấy bóng dáng của nàng đâu hết.

Hắn khẩn trương nhảy dựng lên, phát hiện quần áo của nàng cũng không thấy, lo lắng tìm kiếm chung quanh, lại lần tìm không được bóng dáng nàng đâu cả.

Đoán rằng nàng có thể hay không tự đi bộ trở về hoàng cung Hồ quốc, hắn phi thân nhanh chạy đi qua, thế nhưng không thể qua đại môn mà vào!

Thủ vệ hộ vệ nói cho hắn, công chúa đã hạ mệnh lệnh, không cho phép hắn lại đến Hồ quốc, cũng sẽ không lại cùng hắn gặp mặt.

Hắn tức giận đến chửi lời thô tục, muốn xông vào, toàn thể hộ vệ lại nhất nhất xông lên ngăn cản hắn.

Nếu không phải không muốn khiến cho hai quốc chiến tranh, hắn nhất định liều chết xông vào.

Hảo, minh bạch ban ngày không được, hắn liền đến buổi tối.

Nửa đêm tướng xâm nhập hoàng cung Hồ quốc, nhưng là hành tung của hắn đã sớm bị đoán được, hộ vệ phòng thủ tăng lên gấp bội, bày ra tối nghiêm mật cảnh giới, làm cho hắn không thể tiến vào, chỉ có thể nuốt hận bỏ đi.

Từ đây đến nay đã qua hơn nửa tháng, mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, chính là vẫn không thấy được nàng. Nha đầu kia, trốn hắn có thể nói là đến cực điểm.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đến muốn bùng nổ, lại không thể làm được gì.

Cái này, hắn cuối cùng cũng thường đến cảm giác của Hồ Tiểu Man khi chính mình trốn nàng trước đây.

Thật sự là phi thường khó chịu!

Nhưng hắn không hiểu, Hồ Tiểu Man vì sao trốn hắn?

Nàng không phải thương hắn sao? Không phải vẫn yêu quấn quýt bên hắn, dán lấy hắn sao? Khó khăn lắm hắn mới nhận ra được tình yêu với nàng, giờ lại đổi thành nàng trốn hắn.

Là như thế nào? Rốt cuộc là như thế nào? Nàng là muốn hắn làm sao?

Đáng giận! Nàng mơ tưởng!

Nếu đã làm cho hắn yêu thương nàng, nàng đừng mơ tưởng thoát khỏi hắn!

Vấn đề là..... Hắn nên làm thế nào để tiến vào Hồ quốc?

“Đáng giận!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ càng nghĩ càng bốc cao lửa giận, thiếu chút nữa phá hủy đi toàn bộ cung Cảnh Vũ.

“Oa! Nhị ca, cơn tức của người rất lớn nha!” Thương Nguyệt Phi Hoàng đứng ở cửa, nháy nháy mắt to đánh giá một mảnh hỗn độn trong tầm cung.

Ngoại trừ Thương Nguyệt Ngạo Vũ hoàn hảo tốt đứng giữa, tất cả những bài trí xung quanh đều biến thành từng mảnh hài cốt nhỏ nhỏ.

“Làm sao?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ đối tiểu muội cũng không có sắc thái hoà nhã, lúc này hắn cả bụng đầy lửa giận, không có tâm tình ứng phó nha đầu xảo quyệt kia.

Này, đã hơn nửa tháng nay, hoàn toàn không có ai dám tới gần hắn.

Mỗi người đều biết, tướng quân vốn tính tình hòa nhã gần đây đã bắt buộc, nếu không muốn bị lửa giận của hắn lan đến, tốt nhất là tránh xa thật xa.

“Không có gì nha, chính là nhìn huynh mấy ngày nay cảm xúc thật tệ, nên đến quan tâm một chút thôi.” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười hì hì nói, không sợ chết tiêu sái tiến đến gần.

“Tránh ra, ta hiện tại không có tâm tình nói chuyện với người.” Hắn lúc này chỉ thầm nghĩ nhìn thấy Hồ Tiểu Man, hung hăng tóm lấy tiểu nha đầu kia, lại dùng lực hôn trụ nàng.

Sau đó, đem nàng khóa tại bên người, làm cho nàng cả đời trốn hắn không được.

Đôi mắt xanh lục linh động chớp chớp, Thương Nguyệt Phi Hoàng tò mò xem xét hoàng huynh.

“Nhị ca, người không phải là vì Man nhi tỷ tỷ mà sinh khí chứ?”

Tuy là hỏi, bắt quá đáp án nàng sớm đã khẳng định.

Có thể làm cho hảo tính tình của nhị ca biến thành như vậy, ngoại trừ Hồ Tiểu Man ra cũng không có bất kì kẻ nào khác.

Nghe được cái tên Hồ Tiểu Man, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hỏa bốc càng lớn.

“Nữ nhân kia dám trốn ta! Nàng trăm phương ngàn kế muốn làm ta yêu thương nàng, hiện tại ta yêu nàng, nàng lại xù lông mèo trốn ta, là như thế nào?!”

“Man nhi tỷ tỷ trốn huynh, huynh lại không đi tìm tỷ ấy sao?” Thương Nguyệt Phi Hoàng biết rõ còn cố tình hỏi.

“Hừ, tốt nhất là đi vào Hồ quốc.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng mắt nàng.

Tử tiểu quỷ, biết rõ hần không vào được Hồ quốc còn hỏi.

“Thực ra đi vào Hồ quốc cũng rất đơn giản nha!” Gợi lên cánh môi, Thương Nguyệt Phi Hoàng tươi cười có điểm giông tặc, ánh mắt màu xanh biếc xẹt qua một tia gian xảo khôn khéo.

“Người có cách?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hưng phấn nhìn tiểu muội.

“Có nha, chỉ cần người ‘gả’ đến Hồ quốc không phải là xong sao?” Nàng cười đến vô cùng sáng lạn lại đáng yêu. (=)) thích nhất em này a)

“Cái gì?!” Thương Nguyệt Ngạo Vũ trợn to mắt.

“Muốn ta ‘gả’ đến Hồ quốc?!”

Hần có phải hay không nghe lầm?

“Đúng rồi!” Thương Nguyệt Phi Hoàng gật gật cái đầu nhỏ. “Dù sao Man nhi tỷ tỷ đã muốn ‘thú’ huynh thật lâu, chỉ cần huynh ‘gả’ qua đó là có thể nhìn thấy nàng.”

“Ta là nam nhân nha! Làm sao có thể ‘gả’ cho nàng?” Hần thà chết cũng không có khả năng làm như vậy!

“Nhưng là.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng nghiêng đầu nhìn hần.

“Nhị ca, Man nhi tỷ tỷ vì khiến huynh yêu thương nàng mà luôn vẫn truy đuổi theo sau huynh, huynh không biết nàng bị người ta nói rất nhiều điều khó nghe sao?”

“Ta.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ sững sốt, nói không ra lời.

“Man nhi tỷ tỷ vì huynh mà trả giá nhiều như vậy, đem mặt mũi công chúa đều vứt đi, cho dù bị người người châm biếm cũng không để tâm đến. Huynh thì sao? Huynh đã vì nàng trả giá cái gì?”

Không có, hần chính là ngồi mát ăn bát vàng.

Nghĩ đến đây, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi xấu hổ.

Trong tình yêu của hai người, luôn là nàng trả giá nhiều lắm, mà hần cũng trở thành có thói quen được nhận, thẳng đến khi nàng quyết định ly khai, không hề trả giá nữa, hần mới giật mình thấy, hóa ra trước kia hần hạnh phúc bao nhiêu.

Thấy huynh trưởng không nói lời nào, Thương Nguyệt Phi Hoàng tiếp tục nói: “Nếu huynh thật sự yêu Man nhi tỷ tỷ, có phải hay không cũng sẽ trả giá?”

Mà trọng yếu hơn là, một khi hai quốc liên minh, bao nhiêu lợi ích tới làm cho nàng liền mặt mày hớn hở. Bất quá loại việc này đương nhiên không thể nói ra miệng.

Nghe lời nói của tiểu muội, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhớ Hồ Tiểu Man vì hần trả giá bao nhiêu. Cho dù bị người cười cũng không sợ, luôn dũng cảm đuổi theo hần, đem ra so sánh với nhau, hần thật sự là nhát gan, vô dụng.

Cũng khó trách nàng lại trốn hần.

Có phải hay không, nàng yêu hần đã quá mệt mỏi, cho nên không nghĩ muốn hần nữa?

Nghĩ đến khả năng Hồ Tiểu Man không còn thương hần, Thương Nguyệt Ngạo Vũ không khỏi hoảng hốt dựng đứng lên.

Không! Hần sẽ tốt với nàng, muốn nàng lại thương hần!

Vì lấy lại tình yêu của nàng, muốn hắn làm cái gì hắn đều nguyện ý —

“Hảo, ta gả!”

Không biết Vũ ca ca hiện giờ ra sao, có thể có nghĩ đến nàng hay không?

Ngồi ở trên ban công, Hồ Tiểu Man nhìn ra xa về phía Thương Nguyệt quốc, trong đầu tràn ngập đều là bóng ảnh hắn.

Nhớ hắn, nhớ hắn, rất nhớ hắn.....

Kể từ ngày đó, nàng không phải là không biết Vũ ca ca vẫn muốn tìm gặp nàng, nhưng là nàng luôn trốn tránh hắn, không dám nhìn thấy hắn.

Nàng sợ chính mình vừa thấy bóng dáng hắn, quyết định thật vất vả đưa ra sẽ liền thay đổi, sẽ lại đi dây dưa hắn, làm mọi cách muốn hắn yêu nàng.

Cho nên, nàng chỉ có thể trốn, không hề làm càn truy đuổi.

Chính là, nàng thật sự rất nhớ hắn a.....

Tâm tình yêu thương hắn, chưa từng biến mất đi, liền ngay cả chính nàng cũng không hiểu, vì sao lại thích Vũ ca ca đến như thế.

Dường như hồi ấy, từ một cái liếc mắt từ rất xa nhìn thấy bóng dáng đó liền bắt đầu, nàng đã vạn kiếp bất phục, ngây ngốc đem tâm đặt lên trên người hắn, như thế nào cũng không mang trở lại được.

Chỉ tiếc, tình cảm này chỉ là yêu đơn phương.

Vũ ca ca có lẽ đau nàng sưng nàng, thích nàng một muội muội, nhưng là cũng không yêu nàng.....

Lộ ra nụ cười chua xót, dung nhan nàng mình diễm vì thất tình mà tiêu tụy, đôi mắt màu trà xinh đẹp cũng không còn rạng ánh ngọc hào quang, cả người tựa như một đóa hồng héo rũ, thiếu sức sống ánh sáng.

Nữ vương Hồ quốc nhìn con gái như vậy, không khỏi cảm thấy thực đau lòng.

“Man nhi, người lại suy nghĩ Ngạo Vũ?” Nàng chậm rãi đến gần âu yếm nữ nhi, thương tiếc hỏi.

Nữ nhi bảo bối vốn vô tư đáng yêu, gần đây lại chiếm đầy một tia ưu sầu, làm cho nàng thân làm mẫu thân nhìn đau lòng biết bao.

“Mẫu hậu.....”

Hồ Tiểu Man giống như tiểu cô nương tiến sát vào trong lòng mẫu thân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là thật nhiều cô đơn sâu muộn. “...Phải như thế nào mới có thể không nghĩ đến hắn?”

Nàng thật sự đã rất cố gắng, nhưng là không nhớ hắn thật sự quá khó, vô cùng khó.

“Hài tử ngọc, chỉ cần đi gặp hắn, không phải có thể làm cho chính mình không nhớ thương?” Vỗ về mái tóc dài của nữ nhi, nữ vương Hồ quốc buồn cười than nhẹ.

Nàng thật sự không hiểu, nữ nhi luôn luôn tự tin lại phiền não cái gì? Man nhi không phải vẫn chưa từng có chỗ nào sợ hãi, luôn theo đuổi thứ chính mình muốn sao? Như thế nào hiện giờ lại biến thành nhát gan?

“Không được, con không thể đi gặp hắn.” Hồ Tiểu Man lắc mạnh đầu, đem ý niệm muốn gặp Thương Nguyệt Ngạo Vũ trong đầu áp chế.

“Vì sao?” Hồ quốc nữ vương khó hiểu nhìn nữ nhi.

Cắn cánh môi, Hồ Tiểu Man đưa mắt nhìn mẫu thân, một hồi lâu mới sâu kín thở dài nói:

“Con không muốn giống như Hạ Nhĩ Ba.”

Chính là chỉ một câu, lại làm cho nữ vương Hồ quốc nhất thời hiểu được nguyên nhân tất cả.

“Hài tử ngọc.” Nàng không khỏi lắc đầu bật cười.

“Mẫu hậu?” Hồ Tiểu Man nghi hoặc nhìn mẫu thân.

“Người cũng không phải là Hạ Nhĩ Ba, làm sao có thể cùng giống với hắn?” Nhẹ véo lên má nữ nhi, nữ vương Hồ quốc tức giận nói.

“Nhưng là Hạ Nhĩ Ba cũng tựa như con nha, nếu Vũ ca ca yêu thương nữ nhân khác, con sợ con sẽ giống hắn mà trở nên điên cuồng, con sợ con sẽ xúc phạm tới Vũ ca ca.....”

Nàng là thật sợ hãi, mới liều mạng áp chế tình cảm chính mình.

“Hài tử ngốc, người nghĩ như vậy liền đã thể hiện người cùng Hạ Nhĩ Ba không giống nhau.”

Hồ quốc nữ vương lắc đầu cười nhẹ, giảng giải cho nữ nhi: “Người cảm thấy Hạ Nhĩ Ba lúc bắt người đi có nghĩ tới điểm này sao? Ta nghĩ không có, hắn nghĩ chỉ có chính mình hắn. Nhưng là Man nhi không giống thế, trước khi sự tình còn chưa phát sinh, người lại vì Ngạo Vũ suy nghĩ hết thảy! Đây không phải chứng minh người cùng Hạ Nhĩ Ba là không đồng dạng như nhau sao?”

Lời nói của mẫu thân khiến cho Hồ Tiểu Man sửng sốt.

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa hề nghĩ tới điểm đó, nàng chính là một mặt sợ hãi chính mình sẽ giống Hạ Nhĩ Ba, mới liều mạng trốn tránh.....

“Man nhi, người là một cô nương lương thiện coi trọng tâm ý mọi người, tuy rằng ngoài mặt trông rất tùy hứng lại kiêu ngạo, nhưng người lại luôn biết săn sóc người khác, người như vậy làm sao có thể làm người bị thương tổn?”

Nữ nhi là chính nàng mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày sinh ra, nàng làm sao có thể không rõ tính nó? Tiểu nữ nhi này phải nói là tiêu chuẩn của nói năng chua ngoa, thoát nhìn kiêu ngạo vô cùng, nhưng là tâm bên trong so với bất cứ ai đều vô cùng mềm yếu.

Lời nói của mẫu thân đánh thức nàng, Hồ Tiểu Man nhất thời tươi cười rạng rỡ, lo lắng trong lòng trở thành hư không.

“Mẫu hậu, cảm ơn người.” Nàng vui vẻ ôm chặt mẫu thân.

Nữ vương Hồ quốc mỉm cười nhẹ:

“Man nhi, lúc trước mẫu hậu hy vọng Hạ Nhĩ Ba sẽ trở thành phò mã của người, cũng không phải là cảm thấy Ngạo Vũ không tốt, chính là hắn dù sao cũng là một đại tướng quân, lại là hoàng tử tôn quý một nước lớn, mẫu hậu không chấp nhận vì không biết liệu hắn có cam tâm ở rể Hồ quốc hay không, nhưng là hiện tại đã khác.....”

“Người nói vậy là có ý gì?” Hồ Tiểu Man ngẩng đầu, khó hiểu nhìn mẫu thân.

“Người không nghe thấy thanh âm từ bên ngoài truyền đến sao?” Nữ vương Hồ quốc thân thủ chỉ ra ngoài cung.

Hồ Tiểu Man cẩn thận nghe một chút, loáng thoáng giống như có thật nhiều tiếng huyền ảo.

“Bên ngoài làm sao vậy? Giống như thật náo nhiệt, còn có tiếng trống chiêng.....”

“Đúng, Vũ ca ca của người mặc hỉ bào ‘gả’ đến đây.”

.
. .
.

Cử quốc vui mừng.

Đại tướng quân Thương Nguyệt quốc — cũng là Nhị hoàng tử, vậy nhưng ngồi ở kiệu hoa trang trí kim tuyến cùng trân châu ngọc bảo, đoàn người chậm rãi ‘gả’ tiến Hồ quốc.

Dân chúng hưng phấn chen đẩy lẫn nhau, thưởng thức kỳ cảnh trăm năm khó gặp này.

Kiệu hoa tôn quý hoa lệ đứng ở ngoài cửa cung, rèm đỏ trân châu còn chưa có nhắc lên, Hồ Tiểu Man đã chạy ra đến bên ngoài.

Nàng thở hổn hển, không dám tin trọn mắt trừng kiêu hoa, xuyên thấu qua bức màn trăn châu đỏ, liền thấy được nam nhân hơn nửa tháng nay nàng luôn luôn mong nhớ.

“Vũ ca ca.....”

Nàng vừa mừng vừa sợ, chậm rãi bước hướng tới kiêu hoa.

“Chàng thật sự.....”

‘Gả’ tiến Hồ quốc, ‘gả’ cho nàng. Một nam nhân cuồng ngạo như vậy, thế nhưng đã vứt bỏ tự tôn cùng thân phận cao quý ‘gả’ tới nàng.....

Che miệng, nước mắt doanh tròng, nàng không thể tin được hết thấy trước mắt.

Hành động của hắn có nghĩa là gì? Nàng có phải hay không có thể chờ mong.....

Thương Nguyệt Ngạo Vũ xốc lên bức rèm che, đi ra khỏi kiêu hoa, hỉ bào màu đỏ càng tôn thêm vẻ tuấn lãng mê người của hắn, nhưng là tuấn nhan lạnh như băng kia làm cho nàng lùi bước sợ.

Hồ Tiểu Man dừng lại cước bộ, một đôi mắt màu trà đậm đậm đáng yêu xem xét hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng mắt nàng. “Dừng lại làm cái gì? Còn không mau lại đây!”

Hắn hướng nàng giang hai cánh tay, sắc mặt trông rất khó xem, nhưng là trong con ngươi đen lại cất giấu ôn nhu ý cười.

“Ta.....” Hồ Tiểu Man nghĩ tiến lên ôm lấy hắn rồi lại không dám, dù sao sắc mặt hắn thật sự rất rất khó coi.

“Nàng nếu không nhanh lại đây ta liền đi.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ đe dọa.

“Ô, không được!”

Sợ hắn thật sự bỏ đi, Hồ Tiểu Man chạy nhanh tiến lên ôm lấy hắn. “Vũ ca ca, ta rất nhớ chàng.....”

“Phải không?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ hừ lạnh, cả tâm tình vì nước mắt của nàng, trong nháy mắt hóa thành nồng đậm ôn nhu.

“Nếu nhớ ta, vì sao còn trốn ta?” Rõ ràng đã muốn mềm lòng, nhưng hắn vẫn là mạnh miệng, dù sao bị nàng né tránh hơn nửa tháng, trong lòng vẫn là tức giận.

“Người ta, người ta là sợ sẽ hại chàng thương tổn.....” Nàng khóc thút thút nghẹn ngào, đem sợ hãi trong lòng nói cho hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ càng nghe, gân xanh trên thái dương hiện lên càng nhiều.

“Hồ Tiểu Man, nàng có phải quá mức yêu việc miên man suy nghĩ?” Thực chịu không nổi, đầu của nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Từ nhỏ đến lớn, nàng ngay cả nhìn thấy động vật nhỏ bị thương đều đã nước mắt lưng tròng, cứ nhiên còn sợ chính mình sẽ làm tổn thương hắn?

Nàng có phải hay không đánh giá chính mình rất cao?

“Không có, người ta là vì quá yêu chàng, mới có thể miên man suy nghĩ thôi!” Hồ Tiểu Man bị hắn trừng thật vô cùng ủy khuất, đáng thương hề hề nhìn hắn. (đễ thương quá a!!)

Lại không biết câu “quá yêu người” kia, sớm đem một bụng đầy ngập lửa giận của hắn thổi đi mất.

“Nàng nha, bốn tiểu ngoan, ta nên bắt nàng làm sao bây giờ?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ bắt đắc dĩ than nhẹ, thấy nàng khóc rất đáng thương, đau lòng vì nàng lau đi nước mắt.

Ôn nhu của hắn làm cho Hồ Tiểu Man ấm áp cả đáy lòng, vui sướng mãi mãi, nàng giương đôi mắt to ngập nước thật cẩn thận hỏi: “Vũ ca ca, chàng ‘gả’ tiến Hồ quốc là vì cái gì? Vì Man nhi sao?”

Tim, bởi vì chờ mong mà đập mạnh mẽ. Nàng có thể chờ mong sao? Có thể chứ?

Nghi vấn của nàng làm cho khuôn mặt tuấn tú nhiễm một tầng ửng hồng vô cùng khả nghi, hắn xấu hổ khụ khụ vài tiếng, ngẩng ngẩng đám người vây xem xung quanh, nhắm mắt lại, quyết định..... bất cứ giá nào.

“Nếu không phải vì nàng, một đại nam nhân như ta ngồi vào kiệu hoa làm cái gì?” Thực mất mặt nha! Tin tức này các quốc gia nhất định đều đã biết hết, tôn nghiêm đại tướng quân của hần đều bay sạch không còn một chút gì.

Nhưng là vì nàng..... Hần chấp nhận tất cả.

Lời hần nói làm cho Hồ Tiểu Man tâm hoa nở phồng (kiểu như chúng ta hay tung hoa, tung bông, bắn pháo bông, pháo giấy ấy=)) chẳng qua là tỷ ấy bắn pháo trong lòng:)), cánh môi cong lên nở ra sáng lạn tươi cười, nàng lại truy vấn hỏi: “Vũ ca ca, vậy chàng... chàng yêu hay không yêu Man nhi?”

Bộ dáng ngượng ngùng đáng yêu kia thực quá mức động lòng người, khiến cho Thương Nguyệt Ngạo Vũ nghĩ đến tình cảnh một năm trước nàng đối hần bày tỏ.

Nhưng là lúc này đây, hần sẽ không lại chạy mất.

Gợi lên tươi cười, ở dưới ánh mắt nàng chờ mong, hần cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, thấp giọng nói: “Nàng thắng, ta yêu nàng, tiểu yêu nữ này.”

Hai người hôn môi rước lấy tiếng hoan hô âm trời của quần chúng vây xem, lời tâm tình của hần làm cho Hồ Tiểu Man cười rạng rỡ như mặt trời, nhiệt tình vòng tay ôm lấy hần, đáp lại nụ hôn của hần, còn có lời tâm tình của người yêu.

“Vũ ca ca, ta cũng yêu chàng.”

Ngay tại lần đầu tiên nhìn thấy hần, tâm tình nho nhỏ vốn dĩ đã không thể thu vào bất kì ai khác, chỉ có thể — yêu thương hần.

10. Chương 10: Ngoại Truyện Thiên — Cầm Thú Bước Đầu Tiên

Đêm trăng mùa hạ (hè), Thương Nguyệt Ngạo Vũ thông dong, lười biếng ngồi trên cành cây, miệng cắn cắn nhánh cỏ, thưởng thức ánh trăng lung linh sáng, nghe tiếng thác nước ào ào đổ, vô cùng thích ý.

Hần nguyên bản là ngủ không được mới đi ra đây ngồi, bất quá, một người hưởng thụ loại nhàn nhã này cũng không hề kém.

Gợi lên khóe môi, hần miễn cưỡng nhắm lại hai mắt.

Gió đêm từ từ thổi tới, khiến cho cơ thể nhẹ nhẹ buồn ngủ, ngay tại lúc hần sắp đi vào giấc mộng ngon, lại nghe thấy một loạt tiếng nước.

Không giống như là âm thanh thác nước chảy, như là tiếng đùa giỡn.....

Hần cảnh giác mở mắt ra, ánh vào mi mắt là một bóng ảnh tuyết trắng trần trụi, thân thể mềm mại khoái hoạt đùa nước, thỉnh thoảng phát ra thanh cười khê khàng.

Nữ tử đưa lưng về phía hần, làm cho hần nhìn không tới khuôn mặt của nàng, nhưng là thân thể mê người kia không hề kém thu hút câu mè (quyến rũ mè hoặc), làm cho hần xem đến thẳng mắt.

Đợi cho tinh thần phục hồi lại, hần mới nhanh chóng nhắm lại hai mắt.

“A di đà phật, phi lễ chó nhìn.” Phật tổ, thỉnh tha thứ cho hần, hần không phải cố ý muốn nhìn lên a.

Nơi này rõ ràng là hần đến trước, ai biết vị cô nương này lại đột nhiên tới đây tắm rửa, còn chọn đúng thời điểm nửa đêm, nàng không sợ có nguy hiểm sao? Nếu gặp phải sắc lang nhìn đến, nhất định là vô cùng nguy cấp. (nguy biện! tất cả chỉ là nguy biện!==))

Bất quá, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hần cũng không phải là sắc lang. (ồ thế a? *chớp chớp*)

Phải khắc chế, phải khắc chế.

Tuy rằng tầm mắt vẫn nhìn không được muốn hướng đến mặt nước xem, nhưng hần vẫn là cố gắng khắc chế trụ.

Cô nương nha, đi nhanh đi!

Hít sâu, hần không ngừng ở trong lòng niệm chú. (==))

Nguyệt nương (đơn giản là trăng), chậm rãi bay về phía tây —

Qua nửa canh giờ, nàng như là chơi đã, mới mặc lên quần áo đặt ở tầng đá trên bờ.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ thế này mới nhẹ nhàng thở ra, hần cũng không phải là thánh nhân, nghe được tiếng nước cùng tiếng cười, dù ngay cả ánh mắt không xem, lực tưởng tượng vẫn là có thể tràn lan vô hạn

Hại hần cả người là mồ hôi.

Nhìn không được, hần đưa mắt nhìn về phía nữ tử kia, muốn nhìn xem nàng rốt cuộc là có dung mạo như thế nào.

Không biết là thật khéo hay không khéo, nữ tử cũng vừa đúng lúc quay sang, làm cho hần nhìn thấy rõ ràng toàn bộ.

Này nhìn lên, Thương Nguyệt Ngạo Vũ thiếu chút nữa ngã xuống khỏi cành.

Hả? Man nhi?!!!

Không thể nào.....

Mắt tròn to, miệng cũng theo đó há thật rộng, Thương Nguyệt Ngạo Vũ quả thực không thể tin nổi.

Ánh trăng mờ ảo mông lung, đem khuôn mặt nhỏ nhắn mình điểm chiếu rọi lấp lánh, mái tóc đen dài ẩm ướt choàng sau lưng, cánh môi cong lên thản nhiên cười, còn có dáng người thướt tha kết hợp.....

Nàng trước mắt, hoàn toàn là một cô nương vô cùng mê người, căn bản không phải tiểu muội muội trong trí nhớ của hần.

Là như thế nào, là như thế nào?

Rõ ràng buổi sáng nhìn nàng trông còn giống một tiểu hài tử, như thế nào đến buổi tối khác nhiều như vậy?

Thình thịch, thình thịch —

Thương Nguyệt Ngạo Vũ tim đập thật nhanh, thẳng đến khi Hồ Tiểu Man đã rời khỏi, nhịp đập của hần vẫn chưa hề ổn định.

Thật lâu thật lâu sau, hần mới lấy lại được tinh thần.

“Đáng chết! Thương Nguyệt Ngạo Vũ, ngươi thanh tỉnh một chút!” Hần dùng lực vỗ vào mặt mình, muốn chính mình đem toàn bộ hình ảnh vừa rồi quét đi. (nói rồi mà, nhà chỉ quét thì chưa thể sạch *hắc hắc*)

Còn có, tâm không nên nhảy nhanh như vậy.

Đáng sợ.

Hần thực sự bị dọa.

Một đêm này, Thương Nguyệt Ngạo Vũ hoàn toàn mất ngủ. (==))

Mặt trời sáng hôm sau vẫn lên như bình thường, còn Thương Nguyệt Ngạo Vũ mất ngủ cả một đêm vẫn đang thần trí không yên.

Hần sáng sớm liền mau chóng rời khỏi phòng, bởi vì biết Hồ Tiểu Man buổi sớm sẽ đến quán quýt lấy hần.

Dĩ vãng khi trước, hần có thể mặc nàng dây dưa, nhưng là hiện tại không được.

Hần thực sự bị dọa, không dám đối mặt nàng.

“Thương Nguyệt Ngạo Vũ, ngươi phải bình tĩnh, Man nhi là đại tiểu muội muội ngươi từ nhỏ đã nhìn biết bao lần, trăm ngàn không thể có ý niệm gây (quấy) rối trong đầu.....” Hần không ngừng lầm bầm lầu bầu, tự cảnh cáo chính mình.

“Hắc, tìm được người!” Thanh âm kiều kiều mềm mại vang lên, một đôi cánh tay trắng nõn từ đằng sau ôm lấy hắn, thân hình thanh mảnh mềm mại dán vào.

“Vũ ca ca, người sao lại không ở trong phòng? Hại Man nhi tìm mãi không thấy.” Chu cái miệng nhỏ nhắn lên, Hồ Tiểu Man làm nũng với hắn.

Thương Nguyệt Ngạo Vũ cương cứng thân mình, không dám đáp lại

“Vũ ca ca, người làm sao vậy? Thân thể hảo cứng ngắc nha!” Xoay người tiến vào phía trước mặt hắn, Hồ Tiểu Man giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh nghịch, khó hiểu nhìn hắn.

Sáng sớm, nàng xinh đẹp giống đóa hồng vừa nở rộ, kiều diễm động lòng người, làm cho hắn không thở nổi.

Thành thịch, thành thịch —

Đáng chết, tim của hắn lại đập nhanh hơn.

“Không, không có việc gì.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ cười cười cho có lệ.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Hồ Tiểu Man đối hắn nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt màu trà nhìn chăm chú vào hắn đột nhiên dâng lên một tia xấu hổ.

“Vũ ca ca, hôm nay là sinh nhật Man nhi mười bảy tuổi, người còn nhớ không?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ bị dung nhan thẹn thùng trước mắt biến thành thất thần, may mắn hắn còn chút lý trí, ho khan vài tiếng sau, mới gượng cười đáp lại:

“Nhớ rõ nha, người muốn lễ vật gì?”

Đòi mạng mà! Thế này là sao?

Như thế nào mới có một ngày, Man nhi thay đổi lớn như vậy? Làm cho hắn tâm hoảng ý loạn, hoàn toàn không còn trầm ổn bình tĩnh giống chính mình.

“Ta muốn làm tân nương của Vũ ca ca. Vũ ca ca, người thú (cưới) Man nhi được không?” Nháy mắt, nàng ngọt ngào hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ thẹn thùng xấu hổ, có vẻ đáng yêu lại động lòng người.

Hảo!

Thiếu chút nữa, Thương Nguyệt Ngạo Vũ đã thốt ra đáp ứng.

Mà một chữ ‘hảo’ này, càng dọa bay ba hồn bảy vía của hắn.

Hắn... hắn là bị làm sao vậy?!

Trước mắt là đại tiểu muội muội hắn từ nhỏ nhìn đến, hắn đối với nàng chưa từng có tà niệm gì nha! (chưa có thì bây giờ có))

Cho dù trước kia nàng nói muốn gả hắn, hắn cũng chưa bao giờ coi là thật sự, chính là chỉ cười cười nghe qua, nhưng là hiện tại..... Hắn lại hoàn toàn làm không được.

“Vũ ca ca?” Thấy sắc mặt hắn tái nhợt, Hồ Tiểu Man lo lắng thân thủ đưa tay sờ mặt hắn. “Sắc mặt của người vô cùng khó coi, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lòng bàn tay mềm mại, chạm lên da thịt của hắn.

Thành thịch, thành thịch, thành thịch —

Trái tim, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Dường như là giống thấy yêu ma quỷ quái, Thương Nguyệt Ngạo Vũ trợn lớn mắt trừng nàng.

Loại phản ứng này, chẳng lẽ hắn.....

Không!

Nàng nhưng là tiểu muội muội của hắn nha! Hắn làm sao có thể đối với nàng.....

“Không có khả năng!”

“Vũ ca ca?” Hồ Tiểu Man khó hiểu nhìn hắn. “Cái gì không có khả năng nha?”

Thương Nguyệt Ngạo Vũ không thể trả lời, lui lại về sau mấy bước, nhanh chóng xoay người chạy đi.

“Vũ ca ca? Vũ ca ca.....” Từ phía sau, truyền đến tiếng kêu của Hồ Tiểu Man.

Nhưng là hắn đã loạn muốn đảo điên trời đất, cả người, cả trái tim đều rối loạn, chỉ có thể trốn về Thương Nguyệt quốc, chỉ có thể liều mạng trốn nàng, không dám thấy nàng.

Phản ứng sinh lý khủng bố kia dọa hắn.

Mà rất lâu sau đó về sau, hắn mới hiểu ra, cái loại phản ứng đáng sợ này tên là —tâm động.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-khong-tot-truy>